

ตัวอย่างการเขียน รายงานแสดงข้อเท็จจริงคดีครอบครัว

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

จัดทำโดย
กลุ่มพัฒนาระบบงานคดี
กองพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน

คำนำ

จากการดำเนินการโครงการประกวดสำนวนงานด้านคดีประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน โดยกองพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กลุ่มพัฒนาระบบงานคดี ได้พิจารณาคัดเลือกสำนวนคดีครอบครัวที่พนักงานคุมประพฤติทั่วประเทศส่งเข้าประกวด ซึ่งเป็นสำนวนคดีครอบครัวทั้งคดีฝ่ายเดียวและคดีสองฝ่ายที่ผ่านเกณฑ์การประกวดและถูกจัดอยู่ในกลุ่ม A, B, C, และ D จากจำนวน ๑๙๐ สำนวน โดยได้ตัวอย่างสำนวนคดีครอบครัว จำนวน ๑๗ สำนวน แบ่งตามประเภทคดีที่ศาลได้มีคำสั่งให้สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจัดทำรายงานข้อเท็จจริง นำมาจัดทำเป็นคู่มือตัวอย่างการเขียนรายงานคดีครอบครัว เพื่อให้พนักงานคุมประพฤติได้ใช้ประกอบการปฏิบัติงาน อันเป็นการสร้างมาตรฐานการปฏิบัติงานด้านคดีครอบครัวให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ได้อย่างถูกต้องและปฏิบัติตามกระบวนการงาน

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
ธันวาคม ๒๕๖๗

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
สารบัญ	ข
๑.ตัวอย่างการเขียนรายงานแสดงข้อเท็จจริงคดีครอบครัวกรณีขออนุญาตสมรส	๑
๒.ตัวอย่างการเขียนรายงานแสดงข้อเท็จจริงคดีครอบครัวกรณีฟ้องหย่า	๕
๓.ตัวอย่างการเขียนรายงานแสดงข้อเท็จจริงคดีครอบครัวกรณีผิดสัญญาหย่า	๑๕
๔.ตัวอย่างการเขียนรายงานแสดงข้อเท็จจริงคดีครอบครัวกรณีขอเปลี่ยนตัวผู้ใช้อำนาจปกครอง	๒๔
๕.ตัวอย่างการเขียนรายงานแสดงข้อเท็จจริงคดีครอบครัวกรณีฟ้องเรียกบุตรคืน	๓๐
๖.ตัวอย่างการเขียนรายงานแสดงข้อเท็จจริงคดีครอบครัวกรณีเรียกค่าอุปการะเลี้ยงดู	๓๗
๗.ตัวอย่างการเขียนรายงานแสดงข้อเท็จจริงคดีครอบครัวกรณีการจดทะเบียนรับรองบุตร	๔๓
๘.ตัวอย่างการเขียนรายงานแสดงข้อเท็จจริงคดีครอบครัวกรณีขอให้ศาลพิพากษาว่าเป็นบุตร	๔๗
๙.ตัวอย่างการเขียนรายงานแสดงข้อเท็จจริงคดีครอบครัวกรณีขอให้ผู้เยาว์เป็นบุตรผู้ตาย	๕๔
๑๐.ตัวอย่างการเขียนรายงานแสดงข้อเท็จจริงคดีครอบครัวกรณีขอตั้งผู้ปกครอง	๕๙
๑๑.ตัวอย่างการเขียนรายงานแสดงข้อเท็จจริงคดีครอบครัวกรณีขอให้ถอนอำนาจปกครอง	๖๓
๑๒.ตัวอย่างการเขียนรายงานแสดงข้อเท็จจริงคดีครอบครัวกรณีรับบุตรบุญธรรม	๖๙
๑๓.ตัวอย่างการเขียนรายงานแสดงข้อเท็จจริงคดีครอบครัวกรณีการทำนิติกรรมตามมาตรา ๑๕๗๔	
๑๓.๑ ตัวอย่างการเขียนรายงานแสดงข้อเท็จจริงคดีครอบครัวกรณีนิติกรรมขาย	๗๔
๑๓.๒ ตัวอย่างการเขียนรายงานแสดงข้อเท็จจริงคดีครอบครัวกรณีนิติกรรมจำนอง	๗๙
๑๓.๓ ตัวอย่างการเขียนรายงานแสดงข้อเท็จจริงคดีครอบครัวกรณีนิติกรรมแบ่งแยกที่ดิน	๘๔
๑๓.๔ ตัวอย่างการเขียนรายงานแสดงข้อเท็จจริงคดีครอบครัวกรณีนิติกรรมขายฝาก	๙๐
๑๔.ตัวอย่างการเขียนรายงานแสดงข้อเท็จจริงคดีครอบครัวกรณีขอให้ศาลสั่งเป็นคนไร้ความสามารถ และตั้งผู้ดูแล	๙๗

กรณีขออนุญาตสมรส

ตัวอย่างรายงานแสดงข้อเท็จจริง
กรณีขออนุญาตสมรส

รายงานแสดงข้อเท็จจริง
เกี่ยวกับคดีครอบครัวที่ผู้เยาว์
มีผลประโยชน์หรือมีส่วนได้เสีย
รายงานที่...../.....

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

..... พุทธศักราช ๒๕...

ข้าพเจ้าขอรายงานแสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับ ผู้ร้อง ผู้เยาว์ และความเห็นตามความในมาตรา ๓๖ (๗) มาตรา ๑๖๗ และมาตรา ๑๖๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ ในคดีครอบครัวหมายเลขดำที่ ของศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด นางสาว ผู้ร้อง (ผู้เยาว์) เรื่อง ขออนุญาตจดทะเบียนสมรส ดังรายละเอียดต่อไปนี้

๑. ข้อเท็จจริงจากผู้ร้อง

นางสาว ผู้ร้อง (ผู้เยาว์) เกิดวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๔๔ อายุ ๑๖ ปี เลขประจำตัวประชาชน อยู่บ้านเลขที่ จบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ว่างงานไม่ได้ประกอบอาชีพใดเป็นบุตรคนเดียวของนาย กับนาง บิดามารดาของผู้ร้องอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรส ขณะที่ผู้ร้องอายุได้ประมาณ ๑ ขวบ บิดามารดาได้ทิ้งร้างกัน บิดามารดาต่างแยกไปมีคู่ครองใหม่ บิดาแยกไปอยู่กับคู่ครองใหม่ติดต่อกับผู้ร้องบ้างตามโอกาส ส่วนมารดามีคู่ครองใหม่พักอาศัยอยู่กรุงเทพมหานคร ติดต่อกับผู้ร้องบ้างตามโอกาส หลังบิดามารดาทิ้งร้างกันผู้ร้องอยู่ในความดูแลของยายชื่อนาง ปัจจุบันผู้ร้องมีคู่ครองมีบุตรกับคู่ครอง ๑ คน ยังไม่สามารถจดทะเบียนสมรสกับคู่ครองได้

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๗๗ ผู้ร้องได้รู้จักกับนาย ผู้จะเป็นคู่สมรส เชื้อชาติฝรั่งเศส สัญชาติฝรั่งเศส เกิดวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๐๙ อายุ ๕๑ ปี อยู่บ้านเลขที่ ซึ่งเป็นชาวต่างชาติมาพักอาศัยอยู่ในละแวกชุมชน โดยผู้ร้องทราบว่าย้ายมาจากประเทศฝรั่งเศส มาอยู่กับภริยาคนไทย แล้วทิ้งร้างกับคนไทยในเวลาต่อมาหลังนาย ทิ้งร้างกับภริยาคนไทย นาย ได้ตั้งถิ่นฐาน ประกอบอาชีพเกษตรกรกรรมอยู่ในชุมชนนานหลายปี

จนปี พ.ศ. ๒๕๕๘ญาติผู้ใหญ่ในชุมชนเห็นว่านาย อาศัยอยู่บ้านพัก ทำการเกษตรอยู่ลำพังคนเดียวญาติผู้ใหญ่ของผู้ร้องจึงได้สนับสนุนให้ผู้ร้องได้สร้างความสัมพันธ์กับนาย และผู้ร้องได้คบหานาย อยู่ระยะหนึ่ง แต่ก็ยังไม่ได้นิเทศกันมากถึงขั้นเป็นคนรักกัน

จนกระทั่งปลายปี ๒๕๕๙ ประมาณเดือนธันวาคม ผู้ร้องกับนาย กลับมาคบหาเป็นความรักกันอีกครั้งจนนำไปสู่การสู่ขอและวางค่าสินสอดให้ยายของผู้ร้องเป็นเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท หลังวางสินสอดกันเสร็จ ผู้ร้องได้ย้ายไปพักอาศัยอยู่กินด้วยกันกับนาย ฉันสามีภริยา ที่บ้านพักเลขที่

ต่อมาปี พ.ศ. ๒๕๖๐ เดือนกุมภาพันธ์ ผู้ร้องได้ตั้งครรภ์กับนาย จนกระทั่งวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๐ ผู้ร้องได้คลอดบุตรผู้เยาว์ โดยตั้งชื่อบุตรผู้เยาว์ว่าเด็กหญิง หลังคลอดบุตร ผู้ร้องกับนาย ได้ช่วยเหลือกันอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์มาตลอด ด้วยเหตุที่ผู้ร้องกับนาย อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรสและผู้ร้องมีบุตรที่เกิดจากนาย ผู้ร้องและนาย ไม่มีคู่สมรสอยู่ก่อน

มีความ..

มีความสามารถเลี้ยงดูซึ่งกันและกันได้ และทั้งสองฝ่ายสมัครใจที่อยู่กันด้วยกันฉันสามีภริยาอย่างแท้จริง ผู้ร้องจึงปรึกษาบิดามารดาของผู้ร้องซึ่งบิดามารดาของผู้ร้องต่างให้ความยินยอม อีกทั้งคดีนี้พนักงานคุมประพฤติได้สอบถามผู้ปกครองของผู้ร้องแล้ว ไม่ปรากฏว่ามีการดำเนินคดีอาญากับนาย ผู้จะเป็นคู่สมรส ผู้ร้องกับนาย มีคุณสมบัติถูกต้องตามกฎหมายที่จะร้องขอจดทะเบียนสมรสได้ ผู้ร้องเป็นผู้เยาว์ นายทะเบียนไม่สามารถจดทะเบียนสมรสได้ ผู้ร้องจึงร้องขอต่อศาลเป็นคดีนี้

นาย ผู้จะเป็นคู่สมรส ให้ถ้อยคำว่าเดินทางมาประเทศไทยได้ประมาณ ๗ ปี ประกอบอาชีพเกษตรกรรมอยู่ที่ตำบลนาตาล อำเภอกันโธ จังหวัดกาฬสินธุ์ นาย เคยมีภริยาที่ประเทศฝรั่งเศส และจดทะเบียนสมรสมาก่อน ต่อมาได้จดทะเบียนหย่ากับภริยาที่ประเทศฝรั่งเศสแล้ว (ปรากฏตามเอกสารหนังสือสำคัญแสดงการสมรส ประเทศฝรั่งเศส เลขที่ แปลไทยโดย นางสาว ผู้แปล ร้าน..... แปลเอกสาร ลงวันที่)

ปี พ.ศ. ๒๕๕๗ นาย ได้รู้จักกับผู้ร้องและคบหาพูดคุยกันเรื่อยมา ต่อมาได้อยู่กันด้วยกันฉันสามีภริยาโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรส โดยจ่ายค่าสินสอดให้ฝ่ายผู้ร้อง ๕๐,๐๐๐ บาท หลังวางสินสอดกันเสร็จ ผู้ร้องได้ย้ายไปพักอาศัยอยู่กันด้วยกันกับนาย ที่บ้านเลขที่

ต่อมาประมาณเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ ผู้ร้องได้ตั้งครรภ์กับนาย จนกระทั่งวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๐ ผู้ร้องได้คลอดบุตรผู้เยาว์ โดยตั้งชื่อบุตรผู้เยาว์ว่าเด็กหญิง หลังคลอดบุตร ผู้ร้องกับนาย ได้ช่วยเหลือกันผู้อุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์มาตลอด เกี่ยวกับคดีนี้นาย ยินดีที่จะจดทะเบียนสมรสกับผู้ร้องโดยไม่คัดค้านประการใด

นางสาว มารดาผู้ร้อง เกิดวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๐๒ อายุ ๓๓ ปี เลขบัตรประจำตัวประชาชน ให้ถ้อยคำว่า เป็นมารดาของผู้ร้อง มารดาผู้ร้องไปอยู่กันด้วยกันฉันสามีภริยากับนาย โดยไม่ได้จดทะเบียนสมรส จนตั้งครรภ์กับนาย ระหว่างตั้งครรภ์ มารดาของผู้ร้องกับบิดาผู้ร้องได้ทั้งร้างกัน และมารดาผู้ร้องได้คลอดบุตร คือผู้ร้องในคดีนี้ หลังมารดาผู้ร้องทั้งร้างกับบิดาผู้ร้อง มารดาผู้ร้องกับบิดาผู้ร้องต่างแยกไปมีคู่ครองใหม่ ทั้งผู้ร้องอยู่ในความดูแลของนาง ยายของผู้ร้องเรื่อยมา

เกี่ยวกับคดีนี้ ผู้ร้องได้อยู่กันด้วยกันฉันสามีภริยากับนาย และมีบุตรด้วยกัน ๑ คน และผู้ร้องกับนาย อยากจดทะเบียนสมรสกัน อีกทั้งไม่ปรากฏว่ามีการดำเนินคดีอาญากับนาย ผู้จะเป็นคู่สมรส มารดาผู้ร้องคิดว่าเป็นเรื่องที่ดีเป็นประโยชน์ต่อผู้ร้องและบุตรผู้ร้อง ยินยอมให้ทั้งสองจดทะเบียนสมรสกัน ไม่คัดค้านประการใด

นาย บิดาผู้ร้อง เกิดวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๒๔ อายุ ๓๖ ปี เลขบัตรประจำตัวประชาชน อยู่บ้านเลขที่ ให้ถ้อยคำว่า เป็นบิดาของผู้ร้อง บิดาของผู้ร้องอยู่กันด้วยกันฉันสามีภริยากับมารดาผู้ร้องโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรส มีบุตรด้วยกัน ๑ คน คือผู้ร้องในคดีนี้ ต่อมาบิดามารดาของผู้ร้องได้ทั้งร้างกัน ต่างแยกไปมีคู่ครองใหม่ ทั้งผู้ร้องอยู่ในความดูแลของนาง ยายของผู้ร้องเรื่อยมา

เกี่ยวกับคดีนี้ ผู้ร้องได้อยู่กันด้วยกันฉันสามีภริยากับนาย และมีบุตรด้วยกัน ๑ คน และผู้ร้องกับนาย อยากจดทะเบียนสมรสกัน อีกทั้งไม่ปรากฏว่ามีการดำเนินคดีอาญากับนาย ผู้จะเป็นคู่สมรส บิดาผู้ร้องคิดว่าเป็นเรื่องที่ดีเป็นประโยชน์ต่อผู้ร้องและบุตรผู้ร้อง เห็นควรให้ทั้งสองจดทะเบียนสมรสกัน โดยไม่คัดค้านประการใด

นาง ยายของผู้ร้อง เกิดวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๐๔ อายุ ๕๖ ปี อยู่บ้านเลขที่ ให้ถ้อยคำเกี่ยวกับคดีนี้บุตรสาวของนาง (มารดาผู้ร้อง) ไปอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยากับนาย โดยไม่ได้จดทะเบียนสมรสกันตั้งคร่ำครึกับนาย (บิดาผู้ร้อง) ระหว่างตั้งคร่ำครึมารดาของผู้ร้อง กับบิดาผู้ร้องได้ทิ้งร้างกัน และมารดาผู้ร้องคลอดบุตร คือผู้ร้องในคดีนี้ หลังมารดาผู้ร้องทิ้งร้างกับบิดาผู้ร้อง มารดาผู้ร้องกับบิดาผู้ร้องต่างแยกไปมีคู่ครองใหม่ทั้งผู้ร้องอยู่ในความดูแลของนาง เรื่อยมา

เกี่ยวกับคดีนี้ผู้ร้องได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยากับนาย และมีบุตรด้วยกัน ๑ คน และผู้ร้อง กับนาย อยากจดทะเบียนสมรสกัน อีกทั้งไม่ปรากฏว่ามีการดำเนินคดีอาญากับนาย ผู้จะเป็นคู่สมรส นาง คิดว่าเป็นเรื่องที่ดีเป็นประโยชน์ต่อผู้ร้องและบุตรผู้ร้อง เห็นควรให้ทั้งสองจดทะเบียนสมรสกัน

๒. ความเห็น

เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ร้องกับนาย ไม่เป็นผู้วิกลจริตหรือบุคคลที่ศาลสั่งให้เป็นผู้ไร้ความสามารถ ไม่เป็นญาติสืบสายโลหิตโดยตรง ไม่เป็นพี่น้องต่างบิดาหรือมารดา ไม่เป็นผู้รับบุตรบุญธรรมและบุตรบุญธรรม ไม่เป็นผู้ที่มีคู่สมรสที่จดทะเบียนสมรสกัน ทั้งสองฝ่ายมีความสามารถเลี้ยงดูซึ่งกันและกันได้ และสมัครใจที่อยู่ กินด้วยกันฉันสามีภริยาอย่างแท้จริง และบิดามารดาผู้ร้องให้ความยินยอมไม่คัดค้านประการใด ประกอบกับผู้ร้องและนาย อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาจนมีบุตรด้วยกัน ๑ คน อีกทั้งพนักงานคุมประพฤติ ได้สอบถามผู้ปกครองของผู้ร้องแล้วไม่ปรากฏว่ามีการดำเนินคดีกับนาย ผู้จะเป็นคู่สมรส พิจารณาแล้ว การอนุญาตให้ผู้ร้องจดทะเบียนสมรสกับนาย ได้นั้น เป็นผลดีต่อผู้ร้องและบุตรที่เกิดจากผู้ร้องกับนาย เพราะหากผู้ร้องได้จดทะเบียนสมรส ผู้ร้องจะสามารถใช้สิทธิสวัสดิการต่างๆที่เกิดจากนาย ผู้เป็นสามีที่ถูกต้องตามกฎหมายต่อไปทั้งในปัจจุบันและอนาคต

()
พนักงานคุมประพฤติผู้สืบเสาะข้อเท็จจริง

()
ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

กรณีฟ้องหย่า

ตัวอย่างรายงานแสดงข้อเท็จจริง
กรณีฟ้องหย่า

รายงานแสดงข้อเท็จจริง
เกี่ยวกับคดีครอบครัวที่ผู้เยาว์
มีผลประโยชน์หรือมีส่วนได้เสีย
รายงานที่...../.....

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

..... มีนาคม ๒๕...

ข้าพเจ้าขอรายงานแสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับคู่ความ ผู้เยาว์ และความเห็นตามความในมาตรา ๓๖ (๗) มาตรา ๑๖๗ และมาตรา ๑๖๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ ในคดีครอบครัวหมายเลขดำที่ ของศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด ระหว่างนาง โจทก์ นาย จำเลย เรื่อง ฟ้องหย่า โจทก์เรียกค่าอุปการะบุตรจากจำเลยและโจทก์ขอเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองนางสาว และเด็กชาย ผู้เยาว์ทั้งสองแต่เพียงฝ่ายเดียว ดังรายละเอียดต่อไปนี้

๑. ข้อเท็จจริงที่ได้จากฝ่ายโจทก์

นาง โจทก์ เกิดเมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๒๕ อายุ ๓๘ ปี เลขบัตรประจำตัวประชาชน เป็นบุตรคนที่ ๑ ในจำนวนบุตร ๓ คน ของนาย กับนาง ทั้งบิดามารดายังมีชีวิตอยู่ โดยทั้งบิดาและมารดาอาศัยอยู่กับน้องสาวโจทก์ ปัจจุบันบิดาเป็นข้าราชการบำนาญ และได้เงินบำนาญเดือนละ ๑๘,๐๐๐ บาท ส่วนมารดาประกอบอาชีพค้าขายของชำอยู่บริเวณหน้าบ้านของน้องสาว มีรายได้ประมาณวันละ ๑,๐๐๐ บาท ซึ่งทั้งบิดาและมารดามีรายได้ที่จะดูแลตนเองได้ ส่วนโจทก์สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ จากโรงเรียนห้วยต้อนพิทยาคม ตำบลห้วยต้อน อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ประกอบอาชีพรับจ้างจัดดอกไม้ตามงานต่างๆ เช่น งานมงคลสมรสและงานศพ ซึ่งโจทก์ได้ร่วมลงทุนกับเพื่อนอีก ๓ คน มีรายได้ประมาณเดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท นอกจากนี้โจทก์ยังทำไร่มันสำปะหลังประมาณ ๕ ไร่ มีรายได้ประมาณปีละ ๒๐,๐๐๐ บาท และมีรายได้จากการค้าขายอาหาร (แซนวิช) ตามโรงเรียนต่างๆประมาณเดือนละ ๒๐,๐๐๐ บาท ฐานะพอมีพอใช้ ปัจจุบันโจทก์พักอาศัยอยู่บ้านเลขที่ ซึ่งเป็นบ้านของโจทก์และจำเลยที่ร่วมกันสร้างมา

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕ โจทก์ได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรสกับนาย จำเลย ต่อมาจึงได้จดทะเบียนสมรสในภายหลัง เมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ (ปรากฏตามสำเนาเอกสารข้อมูลทะเบียนครอบครัว กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย สำนักทะเบียนอำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ ทะเบียนสมรสเลขทะเบียนที่ ของสำนักทะเบียนอำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ วันเดือนปี ที่จดทะเบียนสมรส วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๖) ระหว่างอยู่กินด้วยกันโจทก์และจำเลย มีบุตรด้วยกัน ๒ คน คือ

๑.นางสาว ผู้เยาว์ที่ ๑ เลขประจำตัวประชาชน เกิดเมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๖ ที่โรงพยาบาลชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ อายุ ๑๗ ปี (ปรากฏตามเอกสารสำเนาใบสูติบัตร แบบ ท.ร.๑ ออกโดยสำนักทะเบียนท้องถิ่นเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ ลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๖) กำลังเรียน

อยู่ชั้น...

อยู่ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ที่วิทยาลัยเทคนิค อำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมา พักอาศัยอยู่ที่ห้องเช่าในอำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมาและอยู่ในความอุปการะของโจทก์ นอกจากนี้ผู้เยาว์ที่ ๑ ยังอยู่ในความดูแลของมารดาจำเลยด้วย ซึ่งมารดาจำเลยมีภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอชุมพวง จังหวัดนครราชสีมา และสาเหตุที่ผู้เยาว์ที่ ๑ ไปเรียนที่อำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมา เพราะผู้เยาว์ที่ ๑ มีพฤติกรรมติดเพื่อน ไม่สนใจการเรียนและมีบุตรตั้งแต่อายุ ๑๔ ปี ดังนั้น โจทก์จึงต้องการให้ผู้เยาว์ที่ ๑ เปลี่ยนสภาพแวดล้อมใหม่ โดยให้ไปอยู่ในความดูแลของมารดาจำเลย แต่โจทก์ก็ยังคงส่งเสียเงินให้ผู้เยาว์ที่ ๑ ได้ศึกษาเล่าเรียนและดูแลบุตรของผู้เยาว์ที่ ๑ อยู่ โดยผู้เยาว์ที่ ๑ ไปอยู่ที่อำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมา เมื่อประมาณกลางปี พ.ศ. ๒๕๖๓ และยังคงติดต่อหาโจทก์ทางโทรศัพท์เรื่อยมา ทั้งนี้ผู้เยาว์ที่ ๑ มีค่าใช้จ่ายเป็นค่าการศึกษาภาคเรียนการศึกษาละ ๑,๖๐๐ บาท ซึ่งโจทก์เป็นผู้ส่งเสียให้ และมีค่าใช้จ่ายบางส่วนที่มารดาจำเลย จ่ายให้กับผู้เยาว์ที่ ๑ นอกจากนี้โจทก์ยังรับภาระเลี้ยงดูบุตรของผู้เยาว์ที่ ๑ ด้วย

๒. เด็กชาย ผู้เยาว์ที่ ๒ เลขบัตรประจำตัวประชาชน เกิดเมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ที่โรงพยาบาลชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ อายุ ๑๒ ปี ปรากฏตามเอกสารสำเนาใบสูติบัตร แบบ ท.ร.๑ ออกโดยสำนักทะเบียนท้องถิ่นเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๑) กำลังเรียน อยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียน ตำบลห้วยต้อน อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา พักอาศัย และอยู่ในความอุปการะของโจทก์ ทั้งนี้ผู้เยาว์ที่ ๒ มีค่าใช้จ่ายในการไปโรงเรียนและค่าใช้จ่ายส่วนตัวประมาณ เดือนละ ๔,๐๐๐ บาท ค่าเสื้อผ้าและค่าอุปกรณ์การเรียนภาคการศึกษาละ ๒,๗๐๐ บาท ซึ่งค่าใช้จ่ายดังกล่าว โจทก์เป็นผู้ชำระทั้งหมด

โจทก์มีภูมิลำเนาอยู่ที่หมู่บ้านค่าน้อย ตำบลห้วยต้อน อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ส่วนจำเลย มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่หมู่บ้านเหลื่อม ตำบลประสุข อำเภอชุมพวง จังหวัดนครราชสีมา เมื่อปี พ.ศ.๒๕๔๕ โจทก์และจำเลยได้พบกันที่จังหวัดสมุทรสาคร ในขณะที่โจทก์และจำเลยไปประกอบอาชีพเป็นพนักงาน อยู่ที่บริษัทแห่งหนึ่งในจังหวัดสมุทรสาคร ภายหลังได้ทำความรู้จักกันจึงได้ตกลงคบหากัน หลังจากนั้นโจทก์ และจำเลย ได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยากันอย่างเปิดเผยที่ห้องพักในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ช่วงเวลานั้นโจทก์เห็นจำเลยมีพฤติกรรมเสพยาบ้าที่ห้องพัก โจทก์จึงขอร้องให้จำเลยเลิกพฤติกรรมดังกล่าว ซึ่งจำเลยก็รับว่าจะเลิก แต่ภายหลังจำเลยก็ยังเสพยาบ้าอยู่ โดยจำเลยมักจะเสพยาบ้าที่บริเวณห้องน้ำ ภายในห้องพัก แต่โจทก์ก็ยังคงอดทนอยู่กินกับจำเลยก็เนื่องจากโจทก์ไม่กล้าบอกเลิกกับจำเลย เพราะได้อยู่กิน ด้วยกันฉันสามีภริยากันแล้ว ต่อมาโจทก์และจำเลยได้ย้ายไปประกอบอาชีพที่จังหวัดสมุทรปราการ และโจทก์ ได้ตั้งครรภ์บุตรคนแรก เมื่ออายุครรภ์ได้ประมาณ ๖ เดือน โจทก์ได้ลาออกจากงานและกลับไปพักอยู่บ้านที่ จังหวัดชัยภูมิ ซึ่งเป็นบ้านของบิดามารดาโจทก์ ส่วนจำเลยยังคงทำงานอยู่ที่จังหวัดสมุทรปราการ จนกระทั่ง หลังจากที่โจทก์คลอดผู้เยาว์ที่ ๑ แล้ว จำเลยก็ได้ลาออกจากงานแล้วไปอยู่กับโจทก์ที่จังหวัดชัยภูมิ โดยพักอาศัย อยู่ด้วยกันที่บ้านของบิดามารดาโจทก์ จากนั้นโจทก์และจำเลยได้ตกลงจดทะเบียนสมรสกัน เพื่อจะใช้สิทธิการ เบิกเงินประกันสังคมกรณีคลอดบุตร หลังจากนั้นโจทก์และจำเลยก็อยู่กินด้วยกันเรื่อยมาเป็นปกติ โดย ครอบครัวของโจทก์และจำเลยประกอบอาชีพ ทำไร่มันสำปะหลัง ประมาณ ๒๒ ไร่ บนพื้นที่ไม่มีเอกสารสิทธิ ต่อมา ปี พ.ศ.๒๕๕๗ รัฐได้มีนโยบายจัดการพื้นที่ของรัฐและได้ทวงคืนพื้นที่ที่โจทก์และจำเลยเคยทำกิน ทำให้ โจทก์และจำเลยไม่มีพื้นที่ทำกินเป็นของตนเอง โจทก์จึงเปลี่ยนไปประกอบอาชีพค้าขายผลไม้ตามฤดูกาลใน ตลาดชุมชนของหมู่บ้านค่าน้อย ซึ่งรับผลผลิตจากเกษตรกรในหมู่บ้านไปจำหน่าย โดยมีรายได้เดือนละ ประมาณ ๒๐,๐๐๐ - ๓๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเพียงพอกับค่าใช้จ่าย ส่วนจำเลยประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปภายหลัง โจทก์กับจำเลยได้ร่วมกันสร้างบ้านเลขที่ และอยู่กินด้วยกันเรื่อยมา จนกระทั่งต่อมาโจทก์ตรวจ

พบว่า...

พบว่าเงินบางส่วนที่ได้จากการประกอบอาชีพได้สูญหายไป ครั้งแรกจำนวน ๕,๐๐๐ บาท โจทก์สงสัยว่าจำเลยจะเป็นคนลักเงินดังกล่าวไป แต่เมื่อโจทก์สอบถามจำเลยกลับปฏิเสธ ต่อมาได้มีวัยรุ่นในหมู่บ้านแจ้งกับโจทก์ว่าจำเลยได้นำเงินไปซื้อยาบ้ากับผู้ค้ายาเสพติดในหมู่บ้าน เมื่อโจทก์สอบถามจำเลยก็ปฏิเสธ หลังจากนั้นเงินของโจทก์ก็สูญหายไปอีกหลายครั้ง ครั้งละ ๓,๐๐๐ - ๕,๐๐๐ บาท นอกจากนี้โจทก์ยังได้ยินเรื่องราวจากวัยรุ่นในหมู่บ้านพูดว่าจำเลยมีพฤติกรรมซื้อยาบ้าแจกให้วัยรุ่นเสพ เป็นเหตุให้โจทก์กับจำเลยมีปัญหาทะเลาะกันบ่อยครั้ง โดยเฉพาะเรื่องยาเสพติด ประกอบกับขณะนั้นโจทก์ดำรงตำแหน่งเป็นผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน โจทก์จึงรู้สึกอับอายและไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ของผู้นำชุมชนได้อย่างเต็มภาคภูมิ เพราะบุคคลทั่วไปได้ทราบว่าสมาชิกในครอบครัวของโจทก์มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับยาเสพติด เมื่อโจทก์ไปปฏิบัติหน้าที่ในด้านการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ก็จะถูกวัยรุ่นในหมู่บ้านพูดจาถากถางเสียสื่ว่าจำเลยซึ่งเป็นสามีของโจทก์มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ทำให้โจทก์ ซึ่งเป็นผู้นำชุมชนไม่อาจมาทำหน้าที่ของผู้นำชุมชนด้านปราบปรามยาเสพติดได้ ประกอบกับผู้ดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านในขณะนั้นก็เป็นน้ำของโจทก์ พฤติกรรมของจำเลยดังกล่าวได้เกิดความเสียหายกับเครือข่ายของโจทก์ทั้งหมดจนก้านันได้มาตักเตือนผู้ใหญ่บ้านซึ่งเป็นน้ำของโจทก์และตักเตือนโจทก์ถึงพฤติกรรมของจำเลย ต่อมาน้ำของโจทก์ต้องลาออกจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน ส่วนโจทก์ก็พ้นจากตำแหน่งผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านด้วย พฤติการณ์ดังกล่าวเป็นกรณีจำเลยซึ่งเป็นสามีประพฤตินี้ ไม่ว่าความประพฤตินั้นจะเป็นความผิดอาญาหรือไม่ เป็นเหตุให้โจทก์ได้รับความอับอายขายหน้าอย่างร้ายแรง ได้รับความดูถูกเกลียดชังเพราะเหตุที่คงเป็น ภริยาของจำเลยและได้รับความเสียหาย ระหว่างนั้นจำเลยไม่รับผิดชอบครอบครัว หาเงินมาได้ก็จะใช้จ่ายแต่เพียงคนเดียว ไม่ได้นำเงินมาใช้จ่ายในครอบครัว นอกจากนี้จำเลยยังมีพฤติกรรมดื่มสุราและเสพยาบ้าด้วย เมื่อมีอาการมึนเมาจำเลยก็จะมาหาเรื่องทะเลาะวิวาทกับโจทก์ โจทก์จึงต้องรับภาระเรื่องการเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสอง และค่าใช้จ่ายภายในบ้านแต่เพียงผู้เดียว โจทก์ไม่อาจทนต่อพฤติกรรมของจำเลยได้ จึงได้ขอจดทะเบียนหย่าขาดกับจำเลย แต่จำเลยไม่ยินยอม และยังเรียกร้องความสนใจด้วยการพยายามจะฆ่าตัวตายด้วยการผูกคอตาย แต่มารดาโจทก์ได้เข้ามาห้ามไว้ได้ทัน หลังจากนั้นผู้ใหญ่ฝ่ายโจทก์ก็พยายามไกล่เกลี่ยให้โจทก์กับจำเลยอยู่กินด้วยกันอีกเพื่อผู้เยาว์ทั้งสอง โจทก์กับจำเลยก็ยังคงอยู่กินด้วยกันเรื่อยมา แต่พฤติกรรมของจำเลยก็ยังไม่ดีขึ้น เพราะจำเลยยังคงไม่รับผิดชอบครอบครัวและยังคงดื่มสุราเรื่อยมา อีกทั้งหาเรื่องทะเลาะกับโจทก์มาตลอด จนผู้เยาว์ที่ ๒ หวาดกลัวว่าจะถูกจำเลยทำร้ายร่างกายจนต้องหาอาวุธมาเก็บไว้เพื่อป้องกันตัว เช่น มีด ๒ ด้าม , โซ่รถจักรยานยนต์มาไว้ในตู้เสื้อผ้า แต่ปัจจุบันโจทก์ไม่ทราบว่าจำเลยยังคงมีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับยาเสพติดหรือไม่ เพราะระยะหลังจำเลยไม่มีเงินไปหมุนเวียนเรื่องการจำหน่ายยาเสพติด ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๖๒ จำเลยดื่มสุราจนมีอาการมึนเมา และเป็นเหตุให้โจทก์และจำเลยได้มีปากเสียงทะเลาะกันอย่างรุนแรง จำเลยได้ใช้เท้าเตะจนข้าวใส่ผู้เยาว์ที่ ๒ ทำให้ผู้เยาว์ที่ ๒ ตกใจกลัวมาก ในวันดังกล่าวโจทก์จึงตัดสินใจบอกเลิกกับจำเลย และขอให้จำเลยไปจดทะเบียนหย่าให้ แต่จำเลยไม่ยอมหย่า โจทก์บอกให้จำเลยออกจากบ้านไป แต่จำเลยไม่ยอมออก โดยอ้างว่าบ้านหลังดังกล่าวเป็นบ้านของจำเลยที่สร้างมา หลังจากนั้นโจทก์และจำเลยต่างคนต่างอยู่ โดยแยกห้องนอนกัน จำเลยพักอาศัยอยู่ในห้องเพียงคนเดียว ส่วนโจทก์พักอาศัยอยู่กับผู้เยาว์ที่ ๒ และบุตรของผู้เยาว์ที่ ๑ (อายุ ๒ ปี) และแยกกันประกอบอาหารรับประทาน แต่ก็ยังคงอาศัยอยู่ภายในบ้านหลังเดียวกัน ทั้งนี้โจทก์ได้ประกอบอาชีพหาเงินมาใช้จ่ายในครอบครัว ส่วนจำเลยก็ไปประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป แต่จำเลยก็ยังคงมีพฤติกรรมดื่มสุราและมีอาการมึนเมาก็จะหาเรื่อง

ทะเลาะ...

ทะเลาะวิวาทกับโจทก์ทุกครั้ง มีบางครั้งที่จำเลยพยายามจะทำร้ายร่างกายโจทก์และผู้เยาว์ที่ ๒ โจทก์ต้องทนอยู่กับจำเลยแบบนี้มาประมาณ ๒ ปีเศษ และโจทก์เคยไปแจ้งความไว้ที่ทำการผู้ใหญ่บ้านจำนวน ๔ ครั้ง แต่ก็ไม่สามารถแก้ไขปัญหาค่าได้ อย่างไรก็ตามจำเลยก็ไม่เคยปรับปรุงตนเอง และหากเวลาทะเลาะกันจำเลยเริ่มตำราว่าถูกเหยียดหยามบิดามารดาโจทก์ จนโจทก์ไม่อาจทนต่อพฤติกรรมของจำเลยได้อีกต่อไป พฤติการณ์ดังกล่าวเป็นกรณีจำเลยเหยียดหยามบุพการีของโจทก์ ดังนั้นโจทก์จึงยื่นคำฟ้องต่อศาลเป็นคดีนี้ เพื่อขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้โจทก์หย่าขาดกับจำเลยและโจทก์ขอเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์ทั้งสองแต่เพียงผู้เดียว โดยขอให้จำเลยจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองรวมเป็นเงินเดือนละ ๕,๐๐๐ บาท ให้แก่โจทก์ไปจนกว่าผู้เยาว์ทั้งสองบรรลุนิติภาวะ และหากผู้เยาว์ที่ ๑ บรรลุนิติภาวะแล้วก็ให้จำเลยจ่ายค่าอุปการะของผู้เยาว์ที่ ๒ เดือนละ ๕,๐๐๐ บาท ต่อไปจนกว่าผู้เยาว์ที่ ๒ จะบรรลุนิติภาวะ ทั้งนี้โจทก์ยังไม่มีสามีใหม่ ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ ไม่เป็นบุคคลวิกลจริต ไม่เป็นบุคคลลึ้มละลาย

นางสาว น้องสาวโจทก์ อายุ ๓๒ ปี ให้ถ้อยคำไว้ว่า ตนอาศัยอยู่กับบิดามารดาโจทก์ ซึ่งอยู่บ้านใกล้กับบ้านของโจทก์จำเลย ทั้งโจทก์และจำเลยอยู่กินด้วยกันมานานหลายปีแล้ว ระหว่างอยู่กินด้วยกัน มีบุตรด้วยกัน ๒ คน คือผู้เยาว์ทั้งสอง ระยะเวลาจำเลยก็ขยันทำงานประกอบอาชีพหาเลี้ยงครอบครัว แต่ต่อมาจำเลยเริ่มมีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับยาเสพติด เสพยาบ้า ซึ่งตนได้ทราบจากกลุ่มวัยรุ่นในหมู่บ้านว่าจำเลยมักจะไปซื้อยาบ้ามาเสพ แต่จำเลยก็ไม่เคยถูกดำเนินคดีมาก่อน จำเลยไม่รับผิดชอบครอบครัว แม้มารดาโจทก์จะไปตักเตือนและขอให้จำเลยเลิกพฤติกรรมดังกล่าว แต่จำเลยก็ไม่เลิกได้เพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งแล้วก็กลับไปมีพฤติกรรมเช่นเดิม นอกจากนี้จำเลยมีพฤติกรรมดื่มสุรา เมื่อมีอารมณ์เมาก็จะหาเรื่องทะเลาะกับโจทก์อยู่บ่อยครั้ง อย่างไรก็ตามจำเลยก็ยังคงอาศัยอยู่บ้านเดียวกับโจทก์ แม้ว่าโจทก์จะขอจดทะเบียนหย่าขาดกับจำเลยและขอให้จำเลยออกจากบ้านไป แต่จำเลยกลับไม่ยอมเลิกกับโจทก์และไม่ยอมออกจากบ้าน แต่มักจะหาเรื่องทะเลาะกับโจทก์ ระยะเวลาที่มีปัญหารุนแรงจำเลยด่าว่าไปถึงบิดามารดาโจทก์และญาติฝ่ายโจทก์ จนบางครั้งตนเห็นว่าจำเลยเป็นตัวอย่างไม่ดีให้กับผู้เยาว์ โดยเฉพาะผู้เยาว์ที่ ๒ เพราะผู้เยาว์ที่ ๒ เคยเห็นโจทก์จำเลยทะเลาะกันอยู่บ่อยครั้ง และจำเลยมักจะแสดงอารมณ์รุนแรง คำพูดก้าวร้าวใส่ผู้เยาว์ที่ ๒ ทำให้ผู้เยาว์ที่ ๒ เริ่มพูดน้อย เก็บกด ปัจจุบันความสัมพันธ์ของโจทก์และจำเลยเป็นแบบต่างคนต่างอยู่ ไม่ได้สนใจหรือให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพียงแต่อยู่บ้านหลังเดียวกันเท่านั้น และเมื่อจำเลยดื่มสุราจนมีอารมณ์เมาก็จะหาเรื่องทะเลาะกับโจทก์ให้ผู้เยาว์ที่ ๒ เห็น ดังนั้นโจทก์จึงทนพฤติกรรมของจำเลยไม่ได้ แม้ที่ผ่านมาโจทก์จะอดทนเพื่อผู้เยาว์และเพื่อมารดาโจทก์ แต่จำเลยก็ไม่ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้น โจทก์เคยให้อีกโอกาสจำเลยได้ปรับปรุงตัวเอง แต่จำเลยก็ปรับได้เพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งแล้วก็กลับไปประพฤติตนเช่นเดิมอีก อีกทั้งเมื่อโจทก์และจำเลยทะเลาะกันก็จะมีผลกระทบต่อครอบครัว เช่น บิดามารดาโจทก์ที่มีโรคประจำตัวจะมีความเครียดไปกระทบต่อสุขภาพ และผู้เยาว์ที่ ๒ ที่ต้องเห็นเหตุการณ์ที่รุนแรงในครอบครัว ตนจึงเห็นว่าเมื่อทั้งสองไม่อาจอยู่กินด้วยกันได้ก็ควรจะหย่าขาดจากกันไป และเห็นว่าควรให้โจทก์เป็นผู้ใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์ทั้งสองแต่เพียงผู้เดียว ส่วนเรื่องค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองก็ให้จำเลยช่วยจ่ายให้กับผู้เยาว์ทั้งสองบ้างเพื่อเป็นค่าการศึกษาและค่าใช้จ่ายของผู้เยาว์ทั้งสองตามความเหมาะสมต่อไป

นาย ดำรงตำแหน่งเป็นผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๕ ตำบลห้วยต้อน อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ให้ถ้อยคำไว้ว่า ตนรู้จักกับโจทก์และจำเลย ซึ่งทั้งสองอยู่กินด้วยกันมานานหลายปี มีบุตรด้วยกัน ๒ คน คือผู้เยาว์ทั้งสองในคดีนี้ จำเลยมีภูมิลำเนาอยู่จังหวัดนครราชสีมาและได้มาอยู่กินกับโจทก์ที่หมู่บ้านค่าน้อย ตำบลห้วยต้อน อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ระยะเวลาโจทก์จำเลยอยู่กินด้วยกันเป็นปกติช่วยกันทำมาหากิน แต่ต่อมาตนได้เคยรับแจ้งจากโจทก์ว่าจำเลยมีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับยาเสพติด โดยเสพยาบ้า และคลุ้มคลั่งจะเผาบ้าน

ตนเอง...

ตนเอง เมื่อตนไปตรวจสอบที่เกิดเหตุก็พบร่องรอยการเผาเสื้อผ้า ในขณะที่จำเลยอยู่ในอาการมึนเมาสุรา ตนจึงได้กล่าวตักเตือนจำเลยให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้ดีขึ้น จำเลยก็รับคำว่าจะปรับเปลี่ยน แต่จำเลยก็ไม่รับผิดชอบครอบครัว ไม่ทำงานหาเงินเพื่อนำมาใช้จ่ายในครอบครัว ภาระครอบครัวทั้งหมดตกอยู่ที่โจทก์ ความสัมพันธ์ระหว่างโจทก์กับจำเลยไม่ราบรื่น มีความระหองระแหงและทะเลาะวิวาทกันบ่อยครั้ง ปัจจุบันแม้โจทก์กับจำเลยจะอยู่บ้านหลังเดียวกัน แต่ก็ไม่ได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภรรยาทั่วไป กล่าวคือ ไม่ดูแลซึ่งกันและกัน ต่างคนต่างอยู่ ภายหลังโจทก์ไม่อาจทนต่อพฤติกรรมของจำเลยได้ โดยเฉพาะเรื่องความปลอดภัยในร่างกายของโจทก์และผู้เยาว์ที่ ๒ โจทก์จึงต้องฟ้องขอหย่าขาดจากจำเลยเป็นคดีนี้ ทั้งนี้ตนเห็นว่าโจทก์กับจำเลยพยายามที่จะปรับความเข้าใจกันมาหลายครั้ง แต่สถานการณ์ก็ไม่ดีขึ้น ความสัมพันธ์ของโจทก์กับจำเลยยิ่งแย่งลง โจทก์กับจำเลยจึงควรที่จะหย่าขาดจากกัน และเห็นว่าควรให้โจทก์เป็นผู้ใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์ทั้งสองแต่เพียงผู้เดียว และเนื่องจากจำเลยเป็นบิดาของผู้เยาว์ทั้งสองคน จำเลยก็ควรจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูให้ผู้เยาว์ทั้งสองตามความเหมาะสมด้วย

นางสาว ผู้เยาว์ที่ ๑ ให้ถ้อยคำว่า ปัจจุบันผู้เยาว์ที่ ๑ ได้ไปศึกษาอยู่ที่วิทยาลัยเทคนิค จังหวัดนครราชสีมา และอยู่ในความดูแลของมารดาจำเลยซึ่งอยู่ที่อำเภอชุมพวง จังหวัดนครราชสีมา ผู้เยาว์ที่ ๒ กำลังศึกษาอยู่ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ (ผู้เยาว์ที่ ๑ เคยศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๑ ที่วิทยาลัยเทคโนโลยีบางกอก จังหวัดชัยภูมิ แล้วย้ายไปศึกษาต่อที่จังหวัดนครราชสีมา) ในขณะที่ผู้เยาว์ที่ ๑ อายุได้ประมาณ ๑๒-๑๓ ปี ผู้เยาว์ที่ ๑ เคยเห็นโจทก์และจำเลยมีปากเสียงทะเลาะกันเนื่องจากมีปัญหาเรื่องการประกอบอาชีพ ที่ดินถูกรัฐเรียกคืน รายได้ไม่เพียงพอค่าใช้จ่าย ทำให้โจทก์และจำเลยมักทะเลาะกันบ่อยครั้ง ประกอบกับจำเลยมักจะดื่มสุรา เมื่อมีอาการมึนเมากลับมาก็จะหาเรื่องทะเลาะวิวาทกับบุคคลในบ้าน โดยเฉพาะทะเลาะกับโจทก์ หลังจากนั้นจำเลยก็จะด่าว่าผู้เยาว์ที่ ๒ ซึ่งเป็นน้องชายของผู้เยาว์ที่ ๑ โดยผู้เยาว์ที่ ๑ เคยเห็นจำเลยตีทำร้ายร่างกายผู้เยาว์ที่ ๒ ด้วยความรุนแรง เนื่องจากผู้เยาว์ที่ ๒ ร้องให้ตามโจทก์ขณะโจทก์ไปทำงาน หลังจากนั้นโจทก์และจำเลยก็ทะเลาะกันเรื่อยมา มีครั้งหนึ่งขณะที่โจทก์ จำเลย ผู้เยาว์ที่ ๑ และผู้เยาว์ที่ ๒ กำลังนั่งกับพื้นรับประทานอาหารร่วมกัน โจทก์และจำเลยทะเลาะกันอย่างรุนแรง มีการโต้เถียงกัน ระหว่างนั้นจำเลยได้ลุกขึ้นยืนและใช้เท้าเตะจานข้าวใส่ผู้เยาว์ที่ ๒ ทำให้จานข้าวกระดอนไปถูกบริเวณหางคิ้วของผู้เยาว์ที่ ๒ ผู้เยาว์ที่ ๒ ตกใจร้องไห้ในวันดังกล่าวโจทก์กับจำเลยได้ทำร้ายร่างกายกัน โจทก์จึงได้บอกเลิกจำเลย หลังจากนั้นโจทก์ก็ไม่พูดกับจำเลยอีกและได้แยกห้องนอนกัน ต่างคนต่างประกอบอาชีพหาเลี้ยงตนเอง โดยผู้เยาว์ที่ ๑ นอนห้องหนึ่ง จำเลยนอนอีกห้องหนึ่ง ส่วนโจทก์และผู้เยาว์ที่ ๒ นอนห้องโถงหน้าโทรทัศน์ ทั้งนี้โจทก์เคยบอกให้จำเลยออกจากบ้านไปอยู่ที่อื่น แต่จำเลยก็ไม่ยอมไป และยังคงอยู่ร่วมบ้านเดียวกันมาจนถึงปัจจุบัน และยังคงมีปัญหากระทบกระทั่งกันเรื่อยมา ที่ผ่านมาจำเลยเคยพยายามฆ่าตัวตาย ๑ ครั้งแต่มีคนช่วยไว้ทัน และจำเลยเคยจุดไฟเผาบ้านจากทางด้านหลังบ้าน แต่ในครั้งนั้นมารดาโจทก์ได้มาดับไฟได้ทัน หลังจากนั้นจำเลยก็เริ่มมีพฤติกรรมที่รุนแรงมากขึ้น เมื่อดื่มสุราเมาก็จะทำร้ายร่างกายบุคคลในครอบครัว จนทำให้โจทก์ไม่อาจทนต่อพฤติกรรมของจำเลยเลยไม่ได้ โดยโจทก์แจ้งกับผู้เยาว์ที่ ๑ ว่าจะฟ้องหย่าจำเลย ซึ่งผู้เยาว์ที่ ๑ เห็นว่าให้เป็นไปตามที่โจทก์และจำเลยตัดสินใจ อย่างไรก็ตามหากโจทก์กับจำเลยหย่าขาดจากกัน ผู้เยาว์ที่ ๑ ประสงค์จะอยู่ในความดูแลและอยู่ในความปกครองของโจทก์ต่อไป

เด็กชาย ผู้เยาว์ที่ ๒ ให้ถ้อยคำว่า ผู้เยาว์ที่ ๒ เคยเห็นโจทก์และจำเลยทะเลาะกันอยู่บ่อยครั้ง อีกทั้งโจทก์กับจำเลยยังเคยทำร้ายร่างกายกัน แต่ผู้เยาว์ที่ ๒ ไม่ทราบว่าทั้งสองทะเลาะวิวาทกันเรื่องอะไร ซึ่งผู้เยาว์ที่ ๒ จะพูดคุยกับจำเลยบ้างเป็นบางครั้ง และจำเลยจะใจดีเป็นบางครั้ง ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจำเลยมักจะ

ดื่มสุรา...

ดื่มสุรา เมื่อมีอาการมีเมาก็จะทะเลาะกับโจทก์ จนโจทก์ต้องพาดนไปนอนที่บ้านมารดาโจทก์อยู่หลายครั้ง แต่อย่างไรก็ตามจำเลยก็เคยให้เงินตนใช้จ่ายบ้าง ครั้งละ ๒๐-๑๐๐ บาท ปัจจุบันโจทก์และจำเลยได้แยกห้องกันนอน แต่ยังอยู่บ้านเดียวกันและโจทก์กับจำเลยไม่ได้พูดคุยกันเลย ทั้งนี้โจทก์จะเป็นผู้ให้เงินตนไปโรงเรียน และเป็นผู้ซื้ออาหาร ซื้อเสื้อผ้าให้ผู้เยาว์ที่ ๒ โจทก์เป็นคนใจดี ซึ่งผู้เยาว์ที่ ๒ ไม่ต้องการให้โจทก์และจำเลยแยกทางกันและอยากให้กลับมาอยู่ด้วยกันเป็นครอบครัวที่อบอุ่น แต่หากโจทก์กับจำเลยแยกทางกันจริงผู้เยาว์ที่ ๒ ก็จะอยู่กับโจทก์

๒. ข้อเท็จจริงที่ได้จากฝ่ายจำเลย

นาย เลขประจำตัวประชาชน เกิดเมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๒๓ อายุ ๔๐ ปี เป็นบุตรคนที่ ๑ ในจำนวนบุตร ๔ คน ของนาย กับนาง ทั้งบิดาและมารดายังมีชีวิตอยู่ และอาศัยอยู่กับน้องชายจำเลย บิดามารดาประกอบอาชีพเกษตรกรรม หาเลี้ยงตนเองได้ จำเลยสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ จากศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป มีรายได้ประมาณวันละ ๒๕๐ - ๓๐๐ บาท ฐานะพอมีพอใช้ ปัจจุบันจำเลยพักอาศัยอยู่บ้านเลขที่ ซึ่งเป็นบ้านของโจทก์และจำเลยที่ร่วมกันสร้างขึ้นมา

จำเลยได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรสกับนาง โจทก์ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ต่อมาจึงได้จดทะเบียนสมรสในภายหลัง เมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ระหว่างอยู่กินด้วยกัน โจทก์และจำเลย มีบุตรด้วยกัน ๒ คน คือ

๑.นางสาว ผู้เยาว์ที่ ๑ เลขประจำตัวประชาชน เกิดเมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๖ ที่โรงพยาบาลชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ อายุ ๑๗ ปี กำลังเรียนอยู่ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ที่วิทยาลัยเทคนิค อำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมา พักอาศัยอยู่หอพักในอำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมา โดยผู้เยาว์ที่ ๑ อยู่ในความอุปการะของโจทก์ แต่ก็ยังมีบิดามารดาจำเลยให้การช่วยเหลือ ช่วยชำระค่าการศึกษาให้และจำเลยก็เคยโอนเงินไปให้ผู้เยาว์ที่ ๑ บ้างเป็นครั้งคราว

๒.เด็กชาย ผู้เยาว์ที่ ๒ เลขประจำตัวประชาชน เกิดเมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ที่โรงพยาบาลชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ อายุ ๑๒ ปี กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียน ตำบลห้วยต้อน อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา พักอาศัยอยู่บ้านเดียวกับโจทก์และจำเลย แต่ผู้เยาว์ที่ ๒ พักอาศัยอยู่ห้องเดียวกับโจทก์ และอยู่ในความอุปการะของโจทก์ ส่วนจำเลยได้ให้เงินแก่ผู้เยาว์ที่ ๒ ใช้จ่าย แต่มีบางช่วงที่จำเลยไม่มีงานรับจ้างก็จะขาดการส่งเสียให้ผู้เยาว์ที่ ๒ ไปบ้าง

จำเลยมีภูมิลำเนาอยู่ที่หมู่บ้านเหลื่อม ตำบลประสุข อำเภอชุมพวง จังหวัดนครราชสีมา เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕ โจทก์และจำเลยได้พบกันในขณะที่โจทก์และจำเลยไปประกอบอาชีพเป็นพนักงาน อยู่ที่บริษัทแห่งหนึ่งในจังหวัดสมุทรสาครและก็ได้ตกลงคบหากัน หลังจากนั้นโจทก์และจำเลยจึงได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยากันอย่างเปิดเผยที่ห้องพักที่อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ขณะนั้นจำเลยรับว่าจำเลยมีพฤติกรรมดื่มสุราและเสพยาบ้าจริง แต่หลังจากที่โจทก์และจำเลยได้ย้ายไปอยู่ที่บ้านของบิดามารดาโจทก์ที่จังหวัดชัยภูมิแล้วจำเลยก็เลิกพฤติกรรมเสพยาบ้า แต่ก็ยังคงดื่มสุราอยู่ โดยจะดื่มช่วงหลังเลิกงาน ในระยะแรกโจทก์กับจำเลยก็อยู่ร่วมกันเป็นปกติ ช่วยกันประกอบอาชีพทำไร่มันสำปะหลังบนพื้นที่ไม่มีเอกสารสิทธิ์ ซึ่งเป็นพื้นที่ในเขตอุทยานแห่งชาติตาไถ่ ตำบลห้วยต้อน อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ประมาณ ๓๐ ไร่ ต่อมา ปี พ.ศ.๒๕๕๗ รัฐได้มีนโยบายจัดการพื้นที่ของรัฐและได้ทวงคืนพื้นที่ที่โจทก์และจำเลยเคยทำกิน ทำให้โจทก์และจำเลยไม่มีพื้นที่ทำกินเป็นของตนเอง ช่วงแรกโจทก์จำเลยจึงไปหาเช่าที่ดินของผู้อื่นทำไร่มันสำปะหลัง แต่ก็ประสบภาวะ

ขาดทุน...

ขาดทุน มีหนี้สินเพิ่มมากขึ้น จำเลยจึงไปประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป ส่วนโจทก์ได้รับตำแหน่งเป็นผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านและต้องออกไปทำงานนอกบ้าน ระหว่างนั้นจำเลยมีความเครียดจึงกลับไปดื่มสุราและเสพยาบ้าอีก ภายหลังผู้ใหญ่บ้านได้ลาออกจากตำแหน่งทำให้โจทก์ซึ่งเป็นผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านต้องพ้นจากตำแหน่งไปด้วย หลังจากนั้นโจทก์ก็มักจะไปปฏิบัติธรรมที่สำนักปฏิบัติธรรมในเขตพื้นที่อำเภอหนองบัวแดง จังหวัดชัยภูมิ โดยไปคราวละหลายวัน จำเลยต้องทำหน้าที่ดูแลผู้เฒ่าทั้งสอง เมื่อโจทก์กลับมาอยู่ที่บ้านโจทก์ไม่ยอมหลับนอนร่วมกับจำเลยและโจทก์ต้องการให้จำเลยเลิกดื่มสุรา เลิกเกี่ยวข้องกับยาเสพติด เลิกสูบบุหรี่ และอยากให้จำเลยไปปฏิบัติธรรมกับโจทก์ แต่จำเลยก็ไม่สามารถทำได้เพราะเป็นวิถีการดำเนินชีวิตของจำเลย ประกอบกับขณะนั้นจำเลยค่อนข้างติดเพื่อนด้วย ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างโจทก์กับจำเลยเกิดความห่างเหินกันและมีปัญหาทะเลาะกันเรื่อยมา ต่อมาโจทก์ต้องการให้จำเลยแยกไปอยู่ที่อื่น แต่จำเลยไม่ยินยอม เนื่องจากบ้านหลังดังกล่าวโจทก์จำเลยก็ได้สร้างร่วมกันมา เพียงแต่ตัวบ้านตั้งอยู่บนพื้นที่ดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของบิดามารดาโจทก์เท่านั้น อีกทั้งจำเลยต้องการอยู่ใกล้ผู้เฒ่าทั้งสองและมีส่วนร่วมในการดูแลผู้เฒ่าทั้งสอง ต่อมาประมาณปี พ.ศ.๒๕๖๒ โจทก์กับจำเลยแยกห้องนอนกัน โดยโจทก์จะนอนกับผู้เฒ่าที่ ๒ และหลาน (บุตรของผู้เฒ่าที่ ๑) ส่วนจำเลยแยกนอนอีกห้องหนึ่ง แต่ยังคงอยู่บ้านหลังเดียวกัน ทั้งนี้ช่วง ๖ เดือนที่ผ่านมา จำเลยได้เลิกเกี่ยวข้องกับยาเสพติด แต่ยังคงดื่มสุราและสูบบุหรี่อยู่ และหลังจากที่แยกห้องนอนกันโจทก์ได้ปรับประทานอาหารที่บ้าน บิดามารดาโจทก์ ส่วนจำเลยก็ประกอบอาหารรับประทานเอง โดยที่โจทก์ไม่ยอมพูดคุยกับจำเลย แม้จำเลยจะพยายามพูดคุยกับโจทก์เพื่อปรับความเข้าใจกันก็ตาม และหากจำเลยทำงานได้เงินมากจะนำเงินไปให้โจทก์ใช้จ่าย ซึ่งโจทก์ยอมรับเงินแต่ไม่พูดคุยกับจำเลย จำเลยเคยขอคืนดีกับโจทก์ แต่โจทก์ก็ไม่ยอมคืนดี ส่วนผู้เฒ่าทั้งสองจำเลยก็ให้การอุปการะตามความสามารถของจำเลย และจำเลยได้เคยอบรมสั่งสอนผู้เฒ่าที่ ๒ ด้วยสภาพความเป็นอยู่ระหว่างโจทก์กับจำเลยจึงเป็นลักษณะแบบต่างคนต่างอยู่เรื่อยมา ไม่มีการร่วมหลับนอนด้วยกัน ไม่ให้การช่วยเหลือกันอีก จนกระทั่งปี พ.ศ.๒๕๖๓ โจทก์ได้ขอจดทะเบียนหย่าขาดกับจำเลย แต่จำเลยเห็นว่าปัญหาระหว่างโจทก์กับจำเลยน่าจะพูดคุยกันได้ และอาจจะกลับมาอยู่กินด้วยกันได้อีกครั้งเพื่อผู้เฒ่าทั้งสอง จำเลยจึงไม่ยอมจดทะเบียนหย่ากับโจทก์ แต่โจทก์ก็หาทางกดดันจำเลยทุกวิถีทางเพื่อให้จำเลยออกจากบ้านไป ระยะเวลาได้มีเหตุการณ์ทะเลาะกันรุนแรง โดยใช้ถ้อยคำต่่าว่ากัน แต่ไม่ได้รุนแรงถึงขนาดทำร้ายร่างกายกัน โจทก์พูดลักษณะข่มขู่กับจำเลยเรื่อยมา จนทำให้จำเลยทนไม่ได้จึงพูดท้าทายให้โจทก์ไปฟ้องหย่าเอง โจทก์จึงมาฟ้องหย่าเป็นคดีนี้ ทั้งนี้เรื่องการหย่าจำเลยพร้อมที่จะจดทะเบียนหย่าให้โจทก์ แต่มีข้อแม้ว่าโจทก์และจำเลยจะต้องโอนกรรมสิทธิ์บ้านหลังเลขที่ ซึ่งเป็นบ้านที่โจทก์และจำเลยช่วยกันสร้างร่วมกันมาให้เป็นของผู้เฒ่าที่ ๒ และเรื่องหนี้สินที่เกิดขึ้นระหว่างที่โจทก์และจำเลยอยู่กินด้วยกันมาขอให้โจทก์และจำเลยช่วยกันชดใช้หนี้สินร่วมกันทั้งหมด และหลังจากที่โจทก์และจำเลยหย่าขาดจากกันแล้ว จำเลยมีความประสงค์ขอเป็นผู้อำนาจปกครองผู้เฒ่าที่ ๑ แต่เพียงฝ่ายเดียว เนื่องจากจำเลยเห็นว่า ผู้เฒ่าที่ ๑ เป็นผู้หญิง จำเลยต้องการปกป้องคุ้มครองผู้เฒ่าที่ ๑ หากว่าในอนาคตโจทก์มีสามีใหม่จะได้ไม่เกิดปัญหากับผู้เฒ่าที่ ๑ อีกทั้งปัจจุบันผู้เฒ่าที่ ๑ ก็อาศัยอยู่กับทางฝ่ายบิดามารดาจำเลยที่จังหวัดนครราชสีมาอยู่แล้ว จำเลยจึงต้องการดูแล ส่วนผู้เฒ่าที่ ๒ นั้นได้พักอาศัยอยู่กับโจทก์อยู่แล้ว จำเลยจึงยินยอมให้โจทก์เป็นผู้อำนาจปกครองผู้เฒ่าที่ ๒ แต่เพียงฝ่ายเดียว ส่วนเรื่องค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เฒ่าทั้งสอง จำเลยเห็นว่าหากจำเลยเป็นผู้อำนาจปกครองผู้เฒ่าที่ ๑ แต่เพียงฝ่ายเดียว จำเลยขอรับผิดชอบเพียงค่าใช้จ่ายและให้การอุปการะเลี้ยงดูผู้เฒ่าที่ ๑ ส่วนผู้เฒ่าที่ ๒ จำเลยขอสงวนเสียอุปการะให้บ้างตามที่จำเลยจะมีรายได้หรือมีความสามารถส่งเสียเป็นครั้งคราว ไม่เป็นประจำทุกเดือน แต่อย่างไรก็ตามหากศาลมีคำพิพากษาให้ผู้เฒ่าทั้งสองอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูและอยู่ในอำนาจการปกครองของโจทก์แต่เพียงฝ่ายเดียว การที่โจทก์

ขอให้...

ขอให้จำเลยจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองเป็นเงินรวมเดือนละ ๕,๐๐๐ บาท นั้น ถือเป็นจำนวนเงินที่มากเกินไปกว่าจำเลยจะสามารถจ่ายได้ เนื่องจากปัจจุบันจำเลยประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป มีรายได้ไม่แน่นอน บางวันอาจไม่มีงานรับจ้างจึงไม่สามารถจ่ายอุปการะเลี้ยงดู ตามจำนวนที่โจทก์ขอมาได้ แต่เนื่องจากจำเลยเป็นบิดาจึงมีหน้าที่ในการอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสอง จำเลยจึงขอจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองเป็นรายเดือน รวมเดือนละ ๓,๐๐๐ บาท ไปจนกว่าผู้เยาว์ทั้งสองจะบรรลุนิติภาวะและหลังจากผู้เยาว์ที่ ๑ บรรลุนิติภาวะแล้วจำเลยก็มีความประสงค์จะจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ที่ ๒ ต่อไปเป็นเงินเดือนละ ๑,๕๐๐ บาท จนกว่าผู้เยาว์ที่ ๒ จะบรรลุนิติภาวะ ปัจจุบันจำเลยยังไม่มีครอบครัวใหม่แต่อย่างใด

๓. ความเห็น

เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด พิจารณาแล้วเห็นว่า

๓.๑ เรื่องฟ้องหย่า เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่ได้จากฝ่ายโจทก์ จำเลย ผู้เยาว์ทั้งสอง และบุคคลที่เกี่ยวข้องแล้ว รับฟังได้ว่าเมื่อปี พ.ศ.๒๕๔๕ โจทก์และจำเลยได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาจนมีบุตรด้วยกัน ๒ คน ในระยะแรกทั้งโจทก์และจำเลยอยู่กินด้วยกันอย่างเป็นปกติ แต่ต่อมาโจทก์และจำเลยเริ่มมีปัญหาขัดแย้งกัน ด้วยเรื่องพฤติกรรมของจำเลยที่ไม่รับผิดชอบต่อครอบครัว อีกทั้งจำเลยยังมีพฤติกรรมดื่มสุราและเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ทำให้โจทก์ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งเป็นผู้นำชุมชนต้องได้รับความอับอาย ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ราชการได้เต็มความสามารถ อีกทั้งพฤติกรรมของจำเลยยังเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีของผู้เยาว์ทั้งสอง พฤติกรรมดังกล่าวเป็นกรณีจำเลยซึ่งเป็นสามีประพฤติชั่ว ไม่ว่าความประพฤติชั่วนั้นจะเป็นความผิดอาญาหรือไม่ เป็นเหตุให้โจทก์ได้รับความอับอายขายหน้าอย่างร้ายแรง ได้รับความดูถูกเกลียดชังเพราะเหตุที่คงเป็นภริยาของจำเลยและได้รับความเสียหาย ระยะหลังโจทก์และจำเลยจึงทะเลาะกันบ่อยครั้งและหากเวลาทะเลาะกันจำเลยเริ่มด่าว่าดูถูกเหยียดหยามบิดามารดาโจทก์ จนโจทก์ไม่อาจทนต่อพฤติกรรมของจำเลยได้อีกต่อไป พฤติกรรมดังกล่าวเป็นกรณีจำเลยเหยียดหยามบุพการีของโจทก์ และแม้ว่าโจทก์และจำเลยจะได้เคยปรับความเข้าใจกันและมีการประคับประคองชีวิตครอบครัวมาได้ระยะหนึ่งแล้ว แต่จำเลยก็ยังคงไม่ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมตนเอง จนทำให้โจทก์และจำเลยอยู่ในสภาพต่างคนต่างอยู่ภายในบ้านหลังเดียวกัน ความสัมพันธ์เช่นนี้ของโจทก์และจำเลยย่อมแสดงให้เห็นว่ามีความแตกแยกในครอบครัว อันอาจส่งผลกระทบต่อจิตใจของผู้เยาว์ทั้งสอง ปัจจุบันโจทก์กับจำเลยก็ไม่ได้ทำหน้าที่ของสามีภริยาในการให้การอุปการะซึ่งกันและกัน ตลอดจนการกินอยู่หลับนอนก็ไม่เป็นไปตามที่สามีภริยาพึงปฏิบัติต่อกัน โดยโจทก์ต้องเป็นฝ่ายรับภาระในครอบครัวเองทั้งสิ้น และจากข้อเท็จจริงปรากฏว่าจำเลยก็ไม่ขัดข้อง และยินยอมที่จะหย่าขาดกับโจทก์ในส่วนของการหย่านั้นจึงขอให้เป็นไปตามความประสงค์ของโจทก์จำเลยที่จะตกลงกัน

๓.๒ เรื่องอำนาจปกครองผู้เยาว์ เมื่อพิจารณาจากถ้อยคำของโจทก์ จำเลย และบุคคลที่เกี่ยวข้องแล้ว รับฟังได้ว่าโจทก์จำเลยมีปัญหาขัดแย้งกันมาได้ระยะหนึ่งแล้ว โดยที่ผู้เยาว์ทั้งสองอยู่ในความอุปการะดูแลของโจทก์ตลอดมา โจทก์เป็นมารดาย่อมให้ความรัก ความอบอุ่นแก่ผู้เยาว์ทั้งสองได้เป็นอย่างดี ทั้งยังได้ทำหน้าที่ในการเลี้ยงดู อบรมสั่งสอน ให้การเอาใจใส่ดูแล ทำให้ผู้เยาว์ทั้งสองมีความคุ้นเคยกับการที่ได้อยู่ในความดูแลของโจทก์ แต่อย่างไรก็ตามจำเลยหาได้ทอดทิ้งหรือไม่ส่งเสียผู้เยาว์ไม่ เห็นว่าทั้งโจทก์และจำเลยยังคงรักและห่วงใยผู้เยาว์ทั้งสอง แต่หากจะให้ทั้งโจทก์และจำเลยใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์ทั้งสองร่วมกันต่อไป ก็อาจเป็นปัญหาขึ้นได้ในอนาคต อีกทั้งผู้เยาว์ทั้งสองมีความประสงค์ที่จะอยู่กับโจทก์ ดังนั้น เมื่อคำนึงถึงประโยชน์ ความผาสุกของผู้เยาว์ทั้งสองแล้ว เห็นสมควรให้โจทก์เป็นผู้ใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์ทั้งสองแต่เพียงฝ่ายเดียว แต่อย่างไรก็ตามก็ไม่ตัดสิทธิจำเลยในการที่จะไปเยี่ยมเยียนหรือรับผู้เยาว์ทั้งสองไปอยู่ด้วยเป็นครั้งคราวได้ตามสมควร

๓.๓ เรื่องค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ เมื่อโจทก์กับจำเลยเป็นบิดามารดาโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้เยาว์ทั้งสอง โจทก์และจำเลยก็ย่อมมีหน้าที่ในการอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสองตามฐานานุรูปของตน เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้เยาว์ทั้งสองอยู่ในความดูแลของโจทก์ซึ่งเป็นมารดา ย่อมทำให้โจทก์ต้องรับภาระในการเลี้ยงดูและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ของผู้เยาว์ทั้งสอง ทั้งสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบันและค่าครองชีพที่สูงขึ้น ทำให้โจทก์ไม่อาจรับภาระได้เพียงผู้เดียว แต่เมื่อพิจารณาจากฐานะของจำเลยซึ่งเป็นบิดาแล้ว การที่โจทก์ขอให้จำเลยจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ให้กับโจทก์ดังกล่าวตามฟ้องนั้น เห็นว่าเป็นจำนวนเงินที่มากเกินไปเกินกว่าความสามารถที่จำเลยจะจ่ายได้ แต่อย่างไรก็ตามจำเลยเป็นบิดาย่อมต้องมีหน้าที่ในการเลี้ยงดูให้การอุปการะผู้เยาว์ให้เติบโตอย่างมีคุณภาพ ทั้งทางด้านสภาพความเป็นอยู่และการได้รับการศึกษา ดังนั้น สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด จึงเห็นควรให้จำเลยมีภาระหน้าที่ในการจ่ายเงินค่าอุปการะเลี้ยงดูแก่ผู้เยาว์ทั้งสองเป็นจำนวนเงินรายเดือน เดือนละ ๑,๕๐๐ บาท ต่อคน นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าผู้เยาว์ทั้งสองจะบรรลุนิติภาวะเป็นรายไป ทั้งนี้ หากในอนาคตจำเลยมีความสามารถในการหารายได้ที่เพิ่มขึ้น ก็ควรให้มีการปรับเพิ่มเงินค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองตามความจำเป็นและความเหมาะสมของผู้เยาว์ทั้งสอง เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปของผู้เยาว์ทั้งสอง

()
พนักงานคุมประพฤติผู้สืบเสาะข้อเท็จจริง

()
ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

กรณีผิดสัญญาหย่า

ตัวอย่างรายงานแสดงข้อเท็จจริง
กรณีผิดสัญญาหย่า

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

รายงานแสดงข้อเท็จจริง
เกี่ยวกับคดีครอบครัวที่ผู้เยาว์
มีผลประโยชน์หรือมีส่วนได้เสีย
รายงานที่...../.....

..... พุทธศักราช ๒๕...

ข้าพเจ้าขอรายงานข้อเท็จจริงเกี่ยวกับโจทก์ จำเลย ผู้เยาว์และความเห็นตามความในมาตรา ๓๖ (๗), ๑๖๗ และมาตรา ๑๖๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ ในคดีครอบครัวหมายเลขดำที่ ของศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด ระหว่าง นางสาว โจทก์ กับ นาย จำเลย เรื่อง ผิดสัญญาบันทึกท้ายหย่า และค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตร มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

๑.ข้อเท็จจริงที่ได้จากฝ่ายโจทก์

นางสาว โจทก์ เกิดวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๒๑ ขณะนี้มีอายุ ๔๔ ปีเศษ สัญชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ พักอาศัยอยู่บ้านเลขที่ (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาทะเบียน รหัสนิติประจำบ้าน สำนักทะเบียนท้องถิ่นเทศบาลเมืองน่าน จังหวัดน่าน) จบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรญาณ อำเภอมือเมืองน่าน จังหวัดน่าน ปัจจุบันประกอบอาชีพขายเครื่องเงินมีรายได้ประมาณ เดือนละ ๒๐,๐๐๐ - ๓๐,๐๐๐ บาท

โจทก์กับนาย จำเลยในคดีนี้ ได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภรรยา โดยจดทะเบียนสมรส (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาใบสำคัญการสมรส เลขทะเบียน สำนักทะเบียนอำเภอดงหลวง จังหวัดลพบุรี) และมีบุตรด้วยกันเพียงคนเดียวคือ เด็กหญิง ชื่อเล่น “น้อง.....” ผู้เยาว์ในคดีนี้ เกิดเมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๕ ขณะนี้มีอายุ ๑๐ ปีเศษ กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔/๑ ที่โรงเรียน อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ไม่ทราบค่าใช้จ่ายในการศึกษาเล่าเรียนของผู้เยาว์ นับตั้งแต่เดือนมกราคม ๒๕๖๕ ผู้เยาว์อยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของจำเลย

เมื่อปี พ.ศ.๒๕๕๗ ขณะโจทก์กำลังเรียนอยู่ชั้นปีที่ ๔ ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรญาณ อำเภอมือเมืองน่าน จังหวัดน่าน ระหว่างเรียนหนังสือโจทก์ได้ไปทำงานพิเศษที่โรงแรมเทวราช อำเภอมือเมืองน่าน จังหวัดน่าน ตำแหน่งพนักงานต้อนรับ แล้วจำเลยได้มาติดต่อเรื่องการรับประกันสินค้ากระเบื้องของ บริษัท จำกัด ซึ่งได้รับความเสียหายจากการขนส่งให้โรงแรม จำเลยจึงขอเบอร์โทรศัพท์ของโจทก์ไป หลังจากนั้นจำเลยก็จะโทรศัพท์พูดคุยกับโจทก์เป็นประจำ ปี พ.ศ.๒๕๕๘ โจทก์เรียนจบปริญญาตรี จำเลยจึงแนะนำให้โจทก์มาสมัครงานที่บริษัท จำกัด อำเภอดงหลวง จังหวัดลพบุรี โจทก์จึงเดินทางมาสมัครงานที่บริษัทดังกล่าว และได้เข้าทำงานอยู่ที่แผนกบุคคลและธุรการ โจทก์กับจำเลยจึงได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภรรยา ขณะนั้นโจทก์เช่าห้องพักอาศัยอยู่ในเขตตำบลช่องสาธิต อำเภอดงหลวง จังหวัดลพบุรี จำเลยจึงได้มาพักอาศัยอยู่กับโจทก์ด้วย ส่วนใหญ่จำเลยจะออกไปทำงานต่างจังหวัด เพื่อไปดูแลลูกค้าหลังการขายและจะกลับมาหาโจทก์ช่วงวันหยุดต่อเนื่อง

ต่อมา...

ต่อมาเดือนมกราคม ๒๕๕๐ โจทก์กับจำเลยไปจดทะเบียนสมรสกันที่สำนักทะเบียนอำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี ในเดือนมิถุนายน ๒๕๕๕ โจทก์คลอดผู้เยาว์ที่โรงพยาบาลอานันทมหิดล อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี โจทก์จึงนำผู้เยาว์ไปเลี้ยงดูที่บ้านของปู่ย่าผู้เยาว์ที่อำเภอบ้านหมี่เป็นเวลา ๒ เดือน แล้วโจทก์ต้องกลับไปทำงานดังเดิม ระหว่างที่โจทก์ไปทำงาน ผู้เยาว์อยู่ในความเลี้ยงดูของย่าผู้เยาว์ เมื่อโจทก์กลับมาบ้าน ย่าผู้เยาว์มักบ่นว่าตนเองอายุมากแล้วเลี้ยงผู้เยาว์ไม่ไหวและไม่มีเวลาออกไปขายของที่ตลาดบ้านหมี่ จึงทำให้ขาดรายได้ โจทก์จึงตัดสินใจลาออกจากงาน แล้วมาเลี้ยงดูผู้เยาว์ ต่อมาจำเลยได้พาโจทก์และผู้เยาว์ไปอยู่ที่ห้องเช่าในตำบลช่องสาริกา อำเภอพัฒนานิคม โจทก์เลี้ยงดูผู้เยาว์คนเดียวมาตลอด ในปี พ.ศ.๒๕๕๘ ผู้เยาว์จะเข้าเรียนอนุบาล โจทก์กับจำเลยจึงตกลงที่จะให้ผู้เยาว์เข้าเรียนที่โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี จึงได้ซื้อบ้านพักอาศัยในโครงการหมู่บ้าน เดอะลิฟวิ่งนารายา บ้านเลขที่ และย้ายครอบครัวไปพักอาศัยอยู่ที่บ้านหลังดังกล่าว โจทก์ทำงานบ้านและเลี้ยงดูผู้เยาว์คนเดียว ส่วนจำเลยออกไปทำงานต่างจังหวัดและจะกลับมาหาโจทก์และผู้เยาว์เดือนละ ๑-๒ ครั้ง และพักอาศัยอยู่กับโจทก์เพียง ๑-๒ วัน จึงกลับไปทำงานดังเดิม แต่จำเลยรับผิดชอบค่าใช้จ่ายภายในครอบครัวมาตลอด จนถึงเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๓ เพื่อนของจำเลยโทรศัพท์แจ้งโจทก์ว่า จำเลยไปคบหากับนางสาว ชื่อเล่น “.....” ซึ่งทำงานอยู่ ธนาคาร สาขาสูงเม่น อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่ โจทก์จึงตรวจสอบทางเฟซบุ๊กและหมายเลขโทรศัพท์ของจำเลย จึงทราบว่าจำเลยโทรศัพท์ติดต่อกับนางสาว ทุกวัน จำเลยจึงไม่ค่อยกลับมาหาโจทก์เหมือนดังเดิม เมื่อจำเลยกลับมาหาโจทก์ จำเลยมักโทรศัพท์พูดคุยกับนางสาว ตลอดเวลา ทั้งพาลหาเรื่องทะเลาะเบาะแว้งและตบตีทำร้ายร่างกายโจทก์ต่อหน้าผู้เยาว์ และดูหมิ่นเหยียดหยามจำเลยต่างๆ นานา และทำทุกวิถีทางที่จะให้โจทก์เลิกร้างกับจำเลย โจทก์ทนพฤติกรรมของจำเลยเรื่อยมา เนื่องจากโจทก์ยังต้องพึ่งพาอาศัยจำเลย ปลายเดือนธันวาคม ๒๕๖๔ โจทก์กับจำเลยและญาติพี่น้องของจำเลยได้ไปเที่ยวที่จังหวัดน่าน และไปพักอาศัยอยู่ที่บ้านของพี่ชายโจทก์ ระหว่างนั้นจำเลยยังคงโทรศัพท์พูดคุยกับนางสาว ตลอดเวลา และไม่สนใจครอบครัว โจทก์ จึงตัดสินใจเข้าไปหานางสาว ที่ธนาคาร สาขาสูงเม่น แต่นางสาว ปฏิเสธว่า ไม่รู้จักจำเลย แต่โจทก์มีหลักฐานการสนทนาทางโทรศัพท์และในเฟซบุ๊ก นางสาว จึงยอมรับว่าคบหากับจำเลยจริง โจทก์จึงขอร้องให้นางสาว เลิกติดต่อกับจำเลย แต่นางสาว บอกให้ไปคุยกับจำเลยเอง เมื่อจำเลยรู้เรื่องดังกล่าวจึงไม่พอใจโจทก์และต่อว่าโจทก์สารพัด หลังจากไปเที่ยวเสร็จแล้วจำเลยจึงนั่งรถภูตกลับมาจังหวัดลพบุรี โดยไม่ยอมนั่งรถคันเดียวกับโจทก์และผู้เยาว์ โจทก์จึงตัดสินใจหย่ากับจำเลย และได้ไปจดทะเบียนหย่ากันที่สำนักทะเบียนอำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี โดยตกลงเรื่องทรัพย์สินกันไว้ตามบันทึกท้ายทะเบียนหย่า (ปรากฏตามบันทึกท้ายหย่า ฉบับลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๔ เอกสารท้ายฟ้องหมายเลข ๓) หลังจากจดทะเบียนหย่าแล้ว โจทก์จึงเดินทางกลับไปอยู่ที่บ้านของตายายผู้เยาว์ที่จังหวัดน่าน เพื่อพักผ่อนจิตใจ หลังจากที่ได้โจทก์สบายใจแล้ว จะกลับมาอยู่กับผู้เยาว์ดังเดิม ต่อมาจำเลยย้ายผู้เยาว์ออกจากโรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ แล้วให้ผู้เยาว์เข้าเรียนต่อชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ที่โรงเรียน อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี และให้ผู้เยาว์ไปพักอาศัยอยู่กับปู่ย่าผู้เยาว์ หลังจากที่ได้ผู้เยาว์ไปอยู่กับปู่ย่าผู้เยาว์ที่อำเภอบ้านหมี่ โจทก์ได้โทรศัพท์ติดต่อกับผู้เยาว์ แต่จำเลยห้ามไม่ให้ผู้เยาว์พูดคุยกับโจทก์มาจนถึงวันนี้ นอกจากนี้จำเลยยังข่มขู่โจทก์อีกว่า ถ้าโจทก์กลับมาจังหวัดลพบุรี จะแจ้งความเอาผิดกับโจทก์ และพูดกดดันโจทก์ให้คืนรถยนต์ ยี่ห้อโตโยต้า พอร์จูนเนอร์ เลขทะเบียน ต่อมาเดือนสิงหาคม ๒๕๖๕ โจทก์คิดถึงผู้เยาว์จึงเดินทางลงหาผู้เยาว์ที่โรงเรียนเทศบาลบ้านหมี่ อำเภอบ้านหมี่ แต่ผู้เยาว์แจ้งกับครูว่าไม่รู้จักโจทก์ ทั้งๆ ที่เพื่อนของโจทก์ที่ไปด้วยได้ยืนยันกับครูว่า โจทก์เป็นมารดาของผู้เยาว์จริง แต่ผู้เยาว์ไม่ยอมพูดคุยด้วย จึงทำให้โจทก์เสียใจมากและไม่เข้าใจจำเลยทำไมถึงเสียสละผู้เยาว์ให้เกลียดชังโจทก์ หลังจากที่ได้จดทะเบียนหย่า

กับโจทก์...

กับโจทก์แล้ว จำเลยไม่ได้ปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงท้ายทะเบียนหย่าดังนี้ ในข้อ ๑ จำเลยตกลงให้โจทก์เป็นผู้ครอบครองและพักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่และตกลงผ่อนชำระหนี้ค่าบ้านพักอาศัยให้กับธนาคารออมสิน เป็นเงินเดือนละ ๒๔,๐๐๐ บาท จนครบถ้วน ปัจจุบันจำเลยได้ประกาศขายบ้านพร้อมที่ดินหลังดังกล่าวนี้ ในข้อ ๒ จำเลยตกลงให้โจทก์เก็บค่าเช่าห้องพักจำนวน ๑๖ ห้อง ที่ตำบลช่องสาธิต อำเภอพัฒนานิคม เพื่อให้โจทก์นำเงินไปผ่อนชำระค่าเช่าซื้อรถยนต์ โตโยต้า พอร์จูนเนอร์ แต่จำเลยยังคงเป็นคนเก็บค่าเช่าห้องพักดังกล่าวคนเดียว และไม่ยอมส่งเงินให้โจทก์ ในข้อ ๓ จำเลยไม่ยอมส่งค่าเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์เดือนละ ๑๓,๐๐๐ บาท ให้กับโจทก์ มาตั้งแต่เดือนมกราคม ๒๕๖๕ จนถึงปัจจุบันนี้ นอกจากนี้โจทก์ขอให้จำเลยคืนเอกสารต่างๆ ของโจทก์ อาทิเช่น วุฒิการศึกษาต่างๆ, พาสปอร์ตเสียผ้า และเครื่องใช้ส่วนตัวของโจทก์ซึ่งอยู่ภายในบ้านเลขที่ คืนให้โจทก์ด้วย โจทก์ไม่มีทางอื่นใดที่จะบังคับจำเลย จึงต้องมายื่นฟ้องต่อศาลในครั้งนี้

นาย ชื่อเล่น “.....” พยานโจทก์ เกิดวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๒๓ ปัจจุบันอายุ ๔๒ ปีเศษ พักอาศัยอยู่บ้านเลขที่ จบระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) จากวิทยาลัยเทคโนโลยีละโว้ อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี สาขาช่างไฟฟ้า ทำงานเป็นพนักงานราชการอยู่ที่ ลพบุรี อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี อัตราเงินเดือนละ ๑๕,๗๐๐ บาท ให้ถ้อยคำเป็นพยานฝ่ายโจทก์สรุปได้ดังนี้ พยานได้รู้จักกับโจทก์จำเลยมาตั้งแต่ผู้เยาว์เข้าเรียนอนุบาล ๑ ที่โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี พยานจะพบเห็นโจทก์ไปรับและส่งผู้เยาว์ที่โรงเรียนทุกวัน ส่วนใหญ่โจทก์เป็นคนอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์มาตลอด ส่วนจำเลยไปทำงานต่างจังหวัด จะกลับมาบ้านนานๆ ครั้ง ระยะเวลาพยานทราบจากจำเลยเองว่า จำเลยไปคบหากับผู้หญิงคนอื่น จึงทำให้โจทก์กับจำเลยมีปัญหาครอบครัว มักมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกันประจำ บางครั้งจำเลยใช้ความรุนแรงกับโจทก์ จึงทำให้โจทก์ทนพฤติกรรมของจำเลยไม่ได้ และได้จดทะเบียนหย่ากัน โจทก์จึงกลับไปอยู่ที่บ้านของบิดามารดาโจทก์ที่จังหวัดน่าน ในเดือนสิงหาคม ๒๕๖๕ โจทก์ลงมาหาพยานและชวนพยานกับภริยาไปหาผู้เยาว์ที่โรงเรียนเทศบาลบ้านหมี อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี เมื่อไปถึงโรงเรียน ผู้เยาว์บอกครูว่าไม่รู้จักโจทก์กับพยาน ซึ่งทำให้โจทก์รู้สึกเสียใจมาก พยานแจ้งครูว่าโจทก์คือแม่ของผู้เยาว์จริง แต่ผู้เยาว์ไม่ยอมพูดคุยกับโจทก์ พยานกับโจทก์จึงพากันเดินทางกลับบ้าน เมื่อขับรถออกจากโรงเรียน จำเลยโทรศัพท์มาหาพยานแล้วพูดว่า “มึงมาเล่นสกปรกอะไร พาโจทก์มาหาผู้เยาว์ทำไม” พยานตอบว่า “ผิดตรงไหนที่พาแม่มาหาลูก” แล้วพูดว่า “จำเลยไม่น่าจะบอกผู้เยาว์ว่าไม่รู้จักแม่” จำเลยจึงไม่พอใจพยาน หลังจากนั้นพยานก็ไม่ได้ติดต่อกับจำเลยอีก ที่ผ่านมาโจทก์ได้อุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์คนเดียวมาตลอด จึงมีความใกล้ชิดผูกพันกับผู้เยาว์มากกว่าจำเลย โจทก์ต้องการที่จะรับผู้เยาว์มาอุปการะเลี้ยงดูเอง จึงได้มาฟ้องจำเลยในคดีนี้

๒. ข้อเท็จจริงที่ได้จากฝ่ายจำเลย

นาย ชื่อเล่น “.....” จำเลย เกิดวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๒๔ ขณะนี้อายุ ๔๑ ปี ที่อยู่ตามทะเบียนบ้านเลขที่ (บ้านห้องเช่า) ปัจจุบันพักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ จบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี สาขาบริหารธุรกิจ เป็นพนักงานของบริษัท จำกัด (มหาชน) ตำบลช่องสาธิต อำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี ได้ค่าจ้างเดือนละ ๓๙,๐๒๕ บาท รับสุทธิ ๓๔,๓๔๙ บาท โทรศัพท์หมายเลข

จำเลยกับนางสาว โจทก์ในคดีนี้ ได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยา โดยจดทะเบียนสมรสและมีบุตรด้วยกันเพียงคนเดียวคือ เด็กหญิง ชื่อเล่น “.....” ผู้เยาว์ในคดีนี้ กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔/๑

ที่โรงเรียน...

ที่โรงเรียน อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ปัจจุบันผู้เยาว์อยู่ในความดูแลและอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของจำเลยที่บ้านเลขที่ ๑๐๕ หมู่ที่ ๑๐ ตำบลหินปัก อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ซึ่งเป็นบ้านของปู่ย่าผู้เยาว์

ขณะที่จำเลยทำงานเป็นพนักงานลูกจ้างอยู่ที่ บริษัท จำกัด ชื่อเดิม “.....” ได้ไปติดต่อเคลมสินค้ากระเบื้อง ซึ่งได้รับความเสียหายจากขนส่งไปให้ที่โรงแรมเทวราช อำเภอเมืองน่าน จังหวัดน่าน จึงได้รู้จักกับโจทก์ โจทก์ทำงานเป็นพนักงานต้อนรับอยู่ที่โรงแรมดังกล่าว จึงทราบว่าโจทก์กำลังเรียนอยู่ชั้นปีที่ ๔ ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรญาณนา อำเภอเมืองน่าน จังหวัดน่าน และทำงานพิเศษที่โรงแรมดังกล่าว จำเลยกับโจทก์จึงโทรศัพท์ติดต่อกันเรื่อยมา และมีความใกล้ชิดสนิทสนมกัน ระหว่างคบหากันจำเลยทราบว่าโจทก์เคยมีสามีแล้ว ๒ คน และมีบุตรกับสามีเก่าคนละคน เป็นผู้ชายทั้งสองคน บุตรชายอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูโจทก์กับบิดามารดาโจทก์ ต่อมาโจทก์จบปริญญาตรี จำเลยจึงแนะนำให้โจทก์มาสมัครงานที่ บริษัท จำกัด อำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี โจทก์ได้เข้าทำงานอยู่ในแผนกบุคคลและธุรการ จึงได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาที่ห้องเช่าในเขตตำบลช่องสาธิต อำเภอพัฒนานิคม ต่อมาจำเลยกับโจทก์ได้ซื้อห้องพักอาศัยจำนวน ๑๖ ห้อง และใช้เป็นห้องพักอาศัยของจำเลยกับโจทก์จำนวน ๑ ห้อง ส่วนห้องพักจำนวน ๑๕ ห้อง ให้ผู้อื่นเช่าพักอาศัยรายเดือนเรื่อยมา ในเดือนมิถุนายน ๒๕๕๕ โจทก์คลอดผู้เยาว์ที่โรงพยาบาลอานันทมหิดล อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี โจทก์จึงนำผู้เยาว์ไปเลี้ยงดูที่บ้านของปู่ย่าผู้เยาว์ที่อำเภอบ้านหมี่ โจทก์เลี้ยงดูผู้เยาว์เป็นเวลา ๓ เดือน โจทก์กลับไปทำงานดังเดิม และทำงานได้ประมาณ ๑ เดือน แล้วมีปัญหาเกี่ยวกับหัวหน้างาน จึงได้ลาออก ต่อมาผู้เช่าห้องพัก มักดื่มสุราและมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกัน จำเลยกับโจทก์จึงตัดสินใจพาผู้เยาว์ไปพักอาศัยอยู่ที่ห้องพักหมายเลข ๑๖ เพื่อดูแลผู้เช่าห้องพักอาศัยคนอื่น จำเลยเป็นคนรับผิดชอบค่าใช้จ่ายภายในครอบครัวคนเดียว ในปี พ.ศ.๒๕๕๘ ผู้เยาว์ต้องเข้าเรียนอนุบาลจึงตกลงกันที่จะส่งผู้เยาว์ไปเรียนที่โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี จึงได้ซื้อบ้านพักอาศัยเลขที่ จำเลยทำสัญญากู้เงินจาก ธนาคารออมสิน และใส่ชื่อจำเลยเป็นเจ้าบ้าน โดยนำบ้านพร้อมที่ดินจดทะเบียนเป็นประกันหนี้ ธนาคารออมสิน โจทก์กับจำเลยจึงย้ายมาพักอาศัยอยู่ที่บ้านหลังดังกล่าว จนกระทั่งวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๔ จำเลยออกไปทำงานตั้งแต่เวลา ๐๙.๐๐ นาฬิกา ปรากฏว่าลูกค้าที่จังหวัดสระบุรีและกรุงเทพมหานคร ติดเชื้อไวรัสโควิด ๑๙ จึงขอเลื่อนนัดไปก่อน จำเลยจึงเดินทางกลับบ้านและถึงบ้านในเวลาประมาณ ๑๑.๐๐ นาฬิกา ขณะนั้นจำเลยได้ยินเสียงผู้เยาว์เล่นกับเพื่อนอยู่บนชั้นสอง ครู่หนึ่งนางสาว ไม่ทราบชื่อจริง เพื่อนของโจทก์เดินลงมาจากชั้นบน และพูดทักทายจำเลยว่า จำเลย กลับมาแล้วหรือ จำเลยตอบว่ากลับมาสักพักแล้ว นางสาว ก็เดินขึ้นชั้นบนไป พักหนึ่งโจทก์เดินกลับเข้ามามีท่าทางมีพิรุณ จำเลยจึงถามโจทก์ว่าไปไหนมา โจทก์บอกว่าไปเอาของที่ป้อมยามหน้าหมู่บ้าน จำเลยพูดว่าเมื่อสักครู่จำเลยขับรถผ่านมาก็ไม่เห็นโจทก์อยู่ที่ป้อมยามโจทก์พูดอีกว่า แวะไปคุยกับ ดร. เพื่อนบ้าน จำเลยพูดว่า ผมขับรถผ่านมามองเห็นบ้าน ดร. ปิดนะ โจทก์ทำสีหน้าไม่ดี จำเลยพูดกับโจทก์ว่าจะไปถามเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย โจทก์ห้ามปราม จำเลยต้องการรู้ความจริง จึงเดินไปถามเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยแจ้งว่า โจทก์ไม่ได้มาถามหาเอกสารอะไรที่ป้อมยาม แต่เห็นโจทก์วิ่งมาจากปากทางเข้าหมู่บ้านด้วยความเร่งรีบ จำเลยจึงขอดูโทรศัพท์มือถือของโจทก์ พบว่าโจทก์สนทนากับนาย ชื่อเล่น “.....” และมีภาพถ่ายของโจทก์กับนาย จูกัน ในอัลบั้มรูปภาพของโจทก์ จึงทำให้จำเลยไม่พอใจและโมโหโจทก์จึงตบโจทก์ไป ๑ ครั้ง จำเลยพยายามถามโจทก์เกี่ยวกับนาย แต่โจทก์ไม่ตอบ สถานการณ์ตึงเครียดเวลาเย็นจำเลยจึงออกจากบ้านไปนอนที่บ้านสวนที่ ในคืนดังกล่าวโจทก์โทรศัพท์มาหาจำเลยและยอมรับผิดที่นอกใจจำเลย แล้วแอบไปคบหากับนาย และขอให้จำเลยยกยให้โจทก์ แล้วกลับมาอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยา จำเลยยอมให้อภัยโจทก์ แต่จำเลยจะไม่กลับไปอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยากับโจทก์อีก

เนื่องจาก...

เนื่องจากจำเลยรับพฤติกรรมของโจทก์ไม่ได้ และต้องการจดทะเบียนหย่ากับโจทก์ ต่อมาวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๖๔ โจทก์กับจำเลยนัดกันไปจดทะเบียนหย่าที่สำนักทะเบียนอำเภอเมืองลพบุรี แต่เมื่อไปถึงที่ว่าการอำเภอปรากฏว่า เจ้าหน้าที่ฝ่ายทะเบียนติดเชื้อไวรัสโควิด ๑๙ และปิดทำการหลายวัน จึงเดินทางไปที่ว่าการอำเภอทำวุ้น แต่ปรากฏว่าจำเลยกับโจทก์ไม่มีพยานไปด้วย เจ้าหน้าที่ฝ่ายทะเบียน จึงไม่สามารถจดทะเบียนหย่าให้ได้ จึงเดินทางกลับบ้าน จึงนัดกันที่จะไปจดทะเบียนหย่าที่อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี เนื่องจากจะให้เพื่อนของจำเลยซึ่งพักอาศัยอยู่ที่อำเภอพระพุทธบาทมาเป็นพยานในการหย่า เมื่อถึงวันนัดโจทก์กับจำเลยเดินทางไปที่ว่าการอำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี แต่ปรากฏว่าบัตรประชาชนของโจทก์ใช้คำนำหน้าว่า “นางสาว” จึงต้องไปแก้ไขคำนำหน้าเป็น “นาง” ที่สำนักทะเบียนอำเภอเมืองลพบุรีก่อน แต่ช่วงเวลาดังกล่าวเจ้าหน้าที่สำนักงานทะเบียน อำเภอเมืองลพบุรี ติดเชื้อโควิด ๑๙ และปิดทำการหลายวัน จึงไม่สามารถดำเนินการแก้ไขคำนำหน้าในบัตรประชาชนของโจทก์ ระหว่างนั้นจำเลยยังคงนอนที่บ้านสวนในอำเภอสระโบสถ์ ผู้เยาว์โทรศัพท์พูดคุยกับจำเลยทุกวัน จำเลยเป็นห่วงผู้เยาว์ จึงกลับมาอยู่ที่บ้านเลขที่ ดังเดิม แต่จำเลยไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับโจทก์ฉันสามีภริยา และไม่มีความสัมพันธ์กันฉันสามีภริยา เพื่อไม่ให้ผู้เยาว์เป็นเด็กมีปัญหา ต่อมาวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๖๔ น้องสาวและญาติของจำเลยต้องการไปเที่ยวจังหวัดน่าน จึงเดินทางไปพักที่บ้านของพี่ชายโจทก์ที่จังหวัดน่าน โดยจำเลยกับโจทก์ก็เดินทางไปด้วย ระหว่างนั้นน้องสาวจำเลยเห็นโจทก์วิดีโอคอลคุยกับผู้ชายคนหนึ่ง จึงได้มาบอกจำเลย จำเลยจึงถามโจทก์ว่ายังไม่เลิกติดต่อกับนาย อีกหรือ แต่โจทก์ไม่ตอบ ในวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๔ โจทก์ขอจดทะเบียนหย่ากับจำเลย โดยอ้างเหตุว่าจำเลยไปคบหากับนางสาว..... ซึ่งทำงานอยู่ที่ ธนาคาร สาขาสูงเม่น จังหวัดแพร่ จำเลยยอมรับว่ารู้จักและพูดคุยกับนางสาว จริง แต่ไม่ได้คบหากันฉันคู่รักและไม่ได้มีความสัมพันธ์กันฉันคู่สามีภรรยาแต่อย่างใด และพยายามอธิบายให้โจทก์ฟัง แต่โจทก์ไม่ฟังและยืนยันจะจดทะเบียนหย่า จำเลยจึงบอกให้โจทก์นำบิดามารดาของโจทก์ไปเป็นพยานในการหย่าด้วย ในวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๔ โจทก์จึงขั้รถยนต์พาบิดามารดาของโจทก์ลงมาถึงจังหวัดลพบุรี ส่วนจำเลยอาศัยนั่งรถของน้องสาวจำเลยกลับมาจังหวัดลพบุรี ในวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๔ จำเลยกับโจทก์จึงไปจดทะเบียนหย่ากันที่สำนักทะเบียนอำเภอเมืองลพบุรี และมีบิดามารดาของโจทก์มาเป็นพยานการจดทะเบียนหย่าด้วย (ปรากฏตามบันทึกท้ายทะเบียนหย่า เอกสารท้ายฟ้องหมายเลข ๓) ในวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๖๔ โจทก์ขับรถไปส่งบิดามารดาของโจทก์ที่จังหวัดน่าน โดยพาผู้เยาว์ไปด้วย ขากลับโจทก์แวะไปนอนกับนาย ที่จังหวัดสุโขทัย และมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกับนาย ต่อมาวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๖๕ ขณะที่จำเลยนอนอยู่ที่บ้านอำเภอสระโบสถ์ จังหวัดลพบุรี และตื่นนอนเวลา ๐๔.๐๐ นาฬิกา เห็นในไลน์ผู้เยาว์ถ่ายรูปเตาถ่านติดไฟส่งให้ดู จำเลยจึงเอะใจและเกรงว่าจะเกิดอันตรายแก่ผู้เยาว์ จึงรีบโทรไลน์ไปหาผู้เยาว์ แต่ผู้เยาว์ไม่รับ จึงได้โทรศัพท์หานาย ชื่อเล่น “.....” คนรู้จัก ซึ่งพักอาศัยอยู่บริเวณสำนักงานขนส่งจังหวัดลพบุรี ให้รีบไปที่บ้านของโจทก์ที่เขาสามยอดว่าเกิดอะไรขึ้น จากนั้นจำเลยกับบิดามารดาของจำเลยรีบขับรถออกจากบ้านมาที่บ้านเขาสามยอด เมื่อมาถึงบ้านพบเจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่กู้ภัย และนาย จึงทราบว่าโจทก์พยายามฆ่าตัวตายและฆ่าผู้เยาว์ด้วยการลมน้ำมัน และได้เขียนหนังสือลาตายไว้จำนวน ๓ ฉบับ จำเลยจึงนำผู้เยาว์ไปไว้ที่บ้านอำเภอสระโบสถ์ และให้ยาผู้เยาว์ช่วยดูแลผู้เยาว์ก่อน แล้วกลับมาหาโจทก์และให้โจทก์กลับไปสงบสติอารมณ์ที่บ้านของโจทก์ที่จังหวัดน่าน ถ้าปล่อยให้โจทก์อยู่ที่บ้านคนเดียว โจทก์อาจจะคิดสั้นและฆ่าตัวตายอีก โจทก์จึงยอมขับรถกลับไปจังหวัดน่าน และได้ติดต่ออีก ต่อมาเดือนเมษายน ๒๕๖๕ โจทก์โทรศัพท์มาหาจำเลยจะขอถอดแอร์และทีวีจำนวน ๓ เครื่อง และขอเงินค่าเช่าห้องพักจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท จากจำเลย แต่จำเลยไม่ยอมและต้องการจะพูดคุยกับโจทก์เกี่ยวกับทรัพย์สินให้เด็ดขาด จึงตัดสินใจขับรถพาบิดามารดาของจำเลยไปที่บ้านของโจทก์ที่จังหวัดน่าน

และพูดคุย...

และพูดคุยกับโจทก์ต่อหน้าบิดามารดาของโจทก์ด้วย จึงตกลงกันให้โอนที่ดินจำนวน ๑๔ ไร่ เป็นชื่อของผู้เยาว์ และให้โจทก์ย้ายบริวารของโจทก์ออกจากที่ดินแปลงดังกล่าวออกไป เพื่อแลกกับห้องเช่าจำนวน ๑๖ ห้อง แต่โจทก์ไม่ยอม จึงไม่สามารถตกลงกันได้ เดือนกรกฎาคม ๒๕๖๕ จำเลยจึงประกาศขายบ้านเลขที่ เนื่องจากไม่มีคนพักอาศัย ในเดือนตุลาคม ๒๕๖๕ มีบุคคลอื่นมาเช่าและเก็บค่าเช่าเดือนละ ๗,๐๐๐ บาท จำเลยได้นำเงินค่าเช่าไปผ่อนชำระหนี้ให้กับธนาคารออมสิน ในเดือนสิงหาคม ๒๕๖๕ โจทก์ลงมาหาผู้เยาว์ที่โรงเรียนเทศบาลบ้านหมี โดยพานาย และนาง ซึ่งเป็นสามีภริยากันไปด้วย แต่โจทก์ไม่ได้โทรศัพท์บอกจำเลย จึงทำให้จำเลยไม่พอใจและต่อว่าโจทก์กับนาย แต่ในวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๖๕ เวลาเย็น น้องสาวของจำเลยได้พาผู้เยาว์ไปพบกับโจทก์ที่ศาลาพักคอยหน้าว่าการอำเภอบ้านหมี แต่ผู้เยาว์ไม่ยอมพูดคุยกับโจทก์และไม่เข้าไปใกล้โจทก์ หลังจากนั้นโจทก์ไม่ได้มาหาผู้เยาว์อีก ผู้เยาว์อยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของจำเลยมาตั้งแต่วันที่โจทก์คิดฆ่าตัวตาย จำเลยจึงไม่จำเป็นต้องจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ให้กับโจทก์ตามบันทึกท้ายหย่า ส่วนรถยนต์ ยี่ห้อยี่ห้อตัว ฟอรัญเนอร์ หมายเลขทะเบียน ซึ่งมีชื่อจำเลยเป็นผู้อนุครอง จำเลยบอกโจทก์หลายครั้งให้ไปเปลี่ยนแปลงสัญญาเช่าซื้อ แต่โจทก์ก็ยังเพิกเฉยมาจนถึงปัจจุบัน ถ้าโจทก์ผ่อนชำระค่าเช่าซื้อครบถ้วน จำเลยตกลงที่จะโอนทะเบียนรถยนต์คันดังกล่าวให้กับโจทก์

ส่วนที่โจทก์ให้จำเลยส่งมอบผู้เยาว์คืนให้กับโจทก์นั้น จำเลยต้องการที่จะอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์เอง เนื่องจากนับตั้งแต่โจทก์คิดฆ่าตัวเองและผู้เยาว์นั้น ผู้เยาว์อยู่ในอาการหวาดกลัวโจทก์ ไม่พูดคุยกับโจทก์ จำเลยจึงไม่ไว้วางใจโจทก์ให้เลี้ยงดูผู้เยาว์อีก การที่โจทก์มาฟ้องจำเลยในคดีนี้ ก็เพื่อนำผู้เยาว์มาทดลอง ให้จำเลยจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์กับโจทก์

ส่วนที่ดินจำนวน ๑๔ ไร่ ในอำเภอกุเวียง จังหวัดน่าน จำเลยยกให้โจทก์แล้ว เพื่อแลกกับห้องเช่าจำนวน ๑๖ ห้องที่อำเภอพัฒนานิคม และจำเลยโอนห้องเช่าพร้อมที่ดินให้เป็นชื่อผู้เยาว์เรียบร้อยแล้ว ส่วนบ้านพักอาศัยเลขที่ นั้นถ้าโจทก์ต้องการบ้านหลังดังกล่าว ให้โจทก์ไปเปลี่ยนแปลงสัญญา กับธนาคารออมสินเป็นชื่อโจทก์ และรับผิดชอบผ่อนชำระหนี้ทั้งหมดให้กับ ธนาคารออมสินซึ่งยังคงเหลือภาระหนี้อีกประมาณ ๓,๒๐๐,๐๐๐ บาท ปัจจุบันจำเลยให้บุคคลอื่นเช่าบ้านเดือนละ ๗,๐๐๐ บาท และนำเงินดังกล่าวไปผ่อนชำระหนี้ให้กับธนาคารออมสิน เรื่อยมา

เด็กหญิง ชื่อเล่น “.....” ผู้เยาว์ เกิดวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๕ ขณะนี้อายุ ๑๑ ปีเศษ ที่อยู่ตามทะเบียนบ้านเลขที่ ปัจจุบันพักอาศัยอยู่กับจำเลยที่บ้านของปู่ย่าผู้เยาว์บ้านเลขที่ กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ที่โรงเรียน อำเภอบ้านหมี จังหวัดลพบุรี ให้ถ้อยคำสรุปได้ดังนี้ ผู้เยาว์เป็นบุตรคนเดียวของโจทก์กับจำเลย และพักอาศัยอยู่ด้วยกันที่บ้านในตำบลเขาสามยอด อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี ระหว่างอยู่ด้วยกันจำเลยกับโจทก์มีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกันเป็นครั้งคราว จำเลยไม่เคยใช้ความรุนแรงกับโจทก์ ไม่เคยตบตีโจทก์ ต่อมาโจทก์แอบไปคบกับผู้ชายคนหนึ่งชื่อ “.....” จึงทำให้จำเลยกับโจทก์มีเรื่องทะเลาะกันรุนแรง จำเลยจึงออกจากบ้านไปนอนที่บ้านในอำเภอสระโบสถ์พักหนึ่ง จึงกลับมานอนที่บ้านดังเดิม แต่จำเลยไม่ค่อยพูดคุยกับโจทก์ ต่อมาขณะที่จำเลยไปนอนที่บ้านสระโบสถ์ ผู้เยาว์จึงอยู่บ้านกับโจทก์เพียง ๒ คน โจทก์เอาเตาถ่านติดไฟมาไว้ในห้องนอนและบอกผู้เยาว์ว่าอากาศหนาว ต้องนำเตาถ่านมาให้ความอบอุ่น โจทก์ใช้โทรศัพท์มือถือถ่ายส่งไปให้จำเลย ขณะนั้นควันกระจายไปทั่วบ้าน พักหนึ่งอาของจำเลยและเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้ามาที่บ้านพัก แล้วนำตัวผู้เยาว์กับโจทก์ออกมาหน้าบ้าน ต่อมาจำเลยและย่าผู้เยาว์เดินทางมาถึง จึงไม่พอใจโจทก์และต่อว่าโจทก์ที่ทำแบบนี้ พอรุ่งเช้าจำเลยพาผู้เยาว์ไปที่บ้านสระโบสถ์ ผู้เยาว์จึงไปอยู่กับปู่ผู้เยาว์ และเมื่อเปิดภาคเรียน จำเลยย้ายผู้เยาว์ออกจากโรงเรียนอัสสัมชัญ คอนแวนต์ ไปเรียนต่อประถมศึกษาปีที่ ๔ ที่โรงเรียนเทศบาล อำเภอบ้านหมี โจทก์เคยไปหาผู้เยาว์ ๑ ครั้ง แต่ผู้เยาว์กลัวโจทก์จึงไม่พูดคุยกับโจทก์

ผู้เยาว์...

ผู้เยาว์จึงโทรศัพท์บอกจำเลยจากนั้นโจทก์จึงเดินทางกลับออกไปและไม่ได้ติดต่อผู้เยาว์อีก ผู้เยาว์ประสงค์ที่จะอยู่ในความปกครองดูแลและอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของจำเลยคนเดียว ไม่ต้องการที่จะอยู่กับโจทก์

นาง ชื่อเล่น “.....” มารดาจำเลย เกิดวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๐๘ อายุ ๕๘ ปี ที่อยู่ตามทะเบียนบ้านเลขที่ ประกอบอาชีพเกษตรกร โทรศัพทหมายเลข ให้ถ้อยสรุปได้ดังนี้ระหว่างที่จำเลยกับโจทก์อยู่กินด้วยกัน ได้พักอาศัยอยู่ที่บ้านเช่าในอำเภอพัฒนานิคม ต่อมาโจทก์คลอดผู้เยาว์จึงนำผู้เยาว์มาอุปการะเลี้ยงดูที่บ้านของพยานที่อำเภอบ้านหมี่เป็นเวลา ๓ เดือน ต่อมาจำเลยกับโจทก์ได้พากันไปพักอาศัยอยู่ที่ห้องเช่าที่ได้ซื้อไว้ที่อำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี เพื่อไปดูแลกิจการห้องเช่าจนผู้เยาว์เข้าเรียนอนุบาลจึงได้ซื้อบ้านพักอาศัยอยู่ในอำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี โจทก์กับจำเลยย้ายมาพักอาศัยอยู่ที่บ้านหลังดังกล่าว จำเลยกับโจทก์ก็จะพาผู้เยาว์ไปหาพยานเป็นประจำ แต่จำเลยไม่เคยพูดเกี่ยวกับปัญหาครอบครัวให้ฟัง ในเดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๔ พยานกับสามีย้ายไปพักอาศัยอยู่ที่บ้านสวน ในอำเภอสระโบสถ์ จังหวัดลพบุรี เพื่อไปทำสวนเกษตรในเดือนธันวาคม ๒๕๖๔ พยานกับครอบครัวพากันไปเที่ยวที่จังหวัดน่าน และไปพักอาศัยอยู่ที่บ้านพี่ชายของโจทก์ ระหว่างไปเที่ยวโจทก์กับจำเลยมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกันรุนแรง โจทก์ขอหย่ากับจำเลย จำเลยจึงตกลงจดทะเบียนหย่ากับโจทก์ จำเลยจึงยอมรับกับพยานว่าจำเลยกับโจทก์มีปัญหาครอบครัวมาระยะหนึ่งแล้ว เนื่องจากโจทก์ไปคบชู้ หลังเดินทางกลับมาจังหวัดลพบุรี จำเลยกับโจทก์จึงไปจดทะเบียนหย่ากัน ต้นเดือนมกราคม ๒๕๖๕ เวลากลางคืน ขณะที่พยานและจำเลยนอนหลับอยู่ที่บ้านสระโบสถ์ โจทก์ส่งรูปถ่ายกำลังฆ่าตัวตายไปให้จำเลย จำเลยกับพยานจึงรีบเดินทางมาที่บ้านลพบุรี เมื่อมาถึงบ้านมีเจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่กู้ภัย และเพื่อนบ้านหลายคนอยู่บริเวณบ้านพัก ขณะนั้นโจทก์กับผู้เยาว์อยู่บริเวณหน้าบ้าน พยานโมโหโจทก์ที่ตัดสินใจฆ่าตัวตายและจะฆ่าผู้เยาว์ จึงพูดต่อว่าโจทก์ “ทำไมถึงทำแบบนี้ หมามันยังรักลูกเลย” พอรุ่งเช้าจำเลยได้พาผู้เยาว์ไปไว้ที่บ้านสระโบสถ์ เมื่อเปิดภาคเรียนจำเลยย้ายผู้เยาว์ไปเรียนที่โรงเรียน อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี เพื่อให้น้องสาวจำเลยช่วยดูแลผู้เยาว์ด้วย ผู้เยาว์จึงอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของจำเลยมาจนถึงปัจจุบันนี้

๓. ความเห็น

เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงที่ได้จากฝ่ายโจทก์ ฝ่ายจำเลย และพยานหลักฐานของทั้งสองฝ่าย สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด พิจารณาแล้วเห็นว่า โจทก์กับจำเลยอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยจดทะเบียนสมรส และมีบุตรด้วยกันเพียงคนเดียวคือผู้เยาว์ในคดีนี้ ระหว่างอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโจทก์กับจำเลยพักอาศัยอยู่ด้วยกันที่บ้านเลขที่ ในโครงการหมู่บ้าน โจทก์ทำหน้าที่แม่บ้านและเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ ส่วนจำเลยประกอบอาชีพเลี้ยงดูครอบครัวและรับผิดชอบค่าใช้จ่ายภายในครอบครัวคนเดียวมาตลอด จนกระทั่งเดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๔ จำเลยจับได้ว่าโจทก์แอบไปคบหากับผู้ชายคนอื่นฉันชู้สาว จึงมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกันรุนแรง จำเลยไม่สามารถรับพฤติกรรมของโจทก์ได้ จึงต้องการจะจดทะเบียนหย่า ในวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๔ โจทก์กับจำเลยได้จดทะเบียนหย่ากัน และทำบันทึกเกี่ยวกับทรัพย์สินไว้ทำทะเบียนหย่า ต่อมาเดือนมกราคม ๒๕๖๕ ขณะที่จำเลยไปพักอาศัยอยู่ที่บ้านในอำเภอสระโบสถ์ จังหวัดลพบุรี โจทก์คิดฆ่าตัวตายและจะฆ่าผู้เยาว์ด้วย แล้วส่งภาพถ่ายคิดฆ่าตัวตายไปให้จำเลย จำเลยจึงโทรศัพท์แจ้งเพื่อนของจำเลยให้รีบไปดูโจทก์กับผู้เยาว์และช่วยโจทก์กับผู้เยาว์ไว้ได้ทัน จึงทำให้จำเลยไม่ไว้ใจโจทก์ที่จะให้เลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ต่อไป จึงนำผู้เยาว์ไปอุปการะเลี้ยงดูเองที่บ้านสระโบสถ์ โดยมีป้าผู้เยาว์ช่วยดูแลผู้เยาว์ โจทก์จึงกลับไปพักอาศัยอยู่ที่บ้านของบิดามารดาโจทก์ที่จังหวัดน่าน แล้วไม่ได้กลับมาพักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ อีก จำเลยจึงไม่ได้ส่งเสียค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ให้กับโจทก์และประกาศขายบ้านเลขที่ จึงทำให้โจทก์ไม่พอใจ จึงได้มาฟ้องจำเลยให้ปฏิบัติตามบันทึกทำทะเบียนหย่าในคดีนี้

ประเด็น...

ประเด็นตามคำขอท้ายฟ้องโจทก์มีดังนี้

๓.๑ โจทก์ขอให้จำเลยส่งมอบผู้เยาว์คืนกับโจทก์และให้ส่งเสียค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ด้วย พิเคราะห์แล้วเห็นว่า การที่โจทก์คิดฆ่าตัวเองและคิดจะฆ่าผู้เยาว์ด้วยนั้น เป็นการใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์โดยมิชอบ ทำให้ผู้เยาว์หวาดกลัวโจทก์ และไม่ประสงค์ที่จะกลับไปอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของโจทก์ อีกทั้งผู้เยาว์แสดงเจตนาที่จะอยู่ในความปกครองดูแลของจำเลยคนเดียว นอกจากนี้การที่จำเลยรับผู้เยาว์ไปอุปการะเลี้ยงดูเอง เนื่องจากจำเลยไม่ไว้วางใจโจทก์ที่จะให้เลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ ผู้เยาว์จึงอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของจำเลยมาตลอด เมื่อคำนึงถึงสวัสดิภาพ และความปลอดภัยของผู้เยาว์ เห็นควรเพิกถอนอำนาจปกครองโจทก์และให้จำเลยเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์แต่เพียงผู้เดียว น่าจะเหมาะสมกว่าโจทก์ จำเลยจึงไม่จำเป็นต้องส่งมอบผู้เยาว์คืนและไม่จำเป็นต้องจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูให้กับโจทก์ตามบันทึกท้ายหย่าแต่อย่างใด

๓.๒ โจทก์ให้จำเลยโอนกรรมสิทธิ์ในที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างบ้านเลขที่ ในบันทึกท้ายทะเบียนหย่า ข้อ ๑.๑ จำเลยตกลงที่จะผ่อนชำระหนี้กับธนาคารออมสิน จนหมดภาระหนี้เป็นเงินประมาณ ๓,๒๐๐,๐๐๐ บาท ปัจจุบันจำเลยยังคงผ่อนชำระหนี้ดังกล่าวเรื่อยมา การที่จำเลยนำบ้านพักออกให้บุคคลอื่นเช่าจึงเป็นการใช้ประโยชน์ในทรัพย์สินและนำเงินค่าเช่าไปผ่อนชำระหนี้ให้กับธนาคารเจ้าหนี้ดังกล่าว

๓.๓ โจทก์ให้จำเลยส่งมอบการครอบครองห้องเช่าจำนวน ๑๖ ห้องให้แก่โจทก์และให้โจทก์เป็นคนจัดเก็บรายได้จากห้องพักดังกล่าว เห็นว่า จำเลยตกลงยกกรรมสิทธิ์ในที่ดินจำนวน ๑๔ ไร่ ที่อำเภอภูเวียง จังหวัดน่าน ให้กับโจทก์แล้ว โดยโจทก์ตกลงยกห้องเช่าจำนวน ๑๖ ห้องให้กับจำเลย โดยจำเลยโอนกรรมสิทธิ์ในที่ดินพร้อมห้องเช่าให้กับผู้เยาว์แล้ว ประเด็นข้อพิพาทนี้จึงยุติไป

๓.๔ ให้จำเลยโอนกรรมสิทธิ์รถยนต์ ยี่ห้อโตโยต้า พอร์จูนเนอร์ หมายเลขทะเบียน ให้กับโจทก์นั้น เห็นว่า ปัจจุบันรถยนต์คันดังกล่าวนี้ยังเป็นกรรมสิทธิ์ของ บริษัท ไฟแนนท์ และอยู่ระหว่างผ่อนชำระค่าเช่าซื้อ จึงไม่สามารถโอนกรรมสิทธิ์ได้ แต่จำเลยไม่ขัดข้องที่โจทก์จะไปเปลี่ยนสัญญาเช่าซื้อหรือถ้าโจทก์ผ่อนชำระค่าเช่าซื้อครบถ้วนแล้ว จำเลยยินยอมโอนกรรมสิทธิ์รถยนต์ให้กับโจทก์ต่อไป

()

พนักงานคุมประพฤติผู้สืบเสาะข้อเท็จจริง

()

ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

**กรณีขอเปลี่ยนตัว
ผู้ใช้อำนาจปกครอง**

ตัวอย่างรายงานแสดงข้อเท็จจริง
กรณีขอเปลี่ยนตัวผู้ใช้อำนาจปกครอง

รายงานแสดงข้อเท็จจริง
เกี่ยวกับคดีครอบครัวที่ผู้เยาว์
มีผลประโยชน์หรือส่วนได้เสีย
รายงานที่...../.....

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

..... พุทธศักราช ๒๕...

ข้าพเจ้าขอรายงานแสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้ร้อง ผู้เยาว์ และความเห็นตามความในมาตรา ๓๖ (๗) มาตรา ๑๖๗ และมาตรา ๑๖๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ ในคดีครอบครัวหมายเลขดำที่ของศาลเยาวชนและครอบครัว เรื่อง นางสาว ผู้ร้อง ขอเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองเด็กหญิง ผู้เยาว์ที่ ๑ และ เด็กชาย ผู้เยาว์ที่ ๒ แต่เพียงผู้เดียว ดังต่อไปนี้

๑. ฐานะและความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร้องกับผู้เยาว์

นางสาว ผู้ร้อง เดิมชื่อสกุลว่า (ปรากฏหลักฐานตามหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนเปลี่ยนชื่อสกุล แบบ ข.๕ เลขทะเบียนที่ สำนักงานเขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๖๒) เกิดวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๒๗ อายุ ๓๘ ปีเศษ จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียน จังหวัดยโสธร ประกอบอาชีพพนักงานราชการ กรม กอง ตำแหน่งพนักงานบริการทั่วไป ได้รับค่าจ้างเดือนละ ๑๕,๐๐๐ บาท นอกจากนี้ยังมีรายได้จากการผลิตและจำหน่ายเบเกอรี่เดือนละประมาณ ๖,๐๐๐ บาท พักอาศัยและมีชื่อปรากฏอยู่ในทะเบียนบ้านเลขที่ เป็นบ้านพักสวัสดิการข้าราชการทหาร

เมื่อประมาณกลางปีพ.ศ.๒๕๔๙ ผู้ร้องได้รู้จักกับนาย บิดาผู้เยาว์ เนื่องจากขณะนั้นบิดาผู้เยาว์เป็นทหารกองประจำการปฏิบัติหน้าที่ประจำกองร้อยเดียวกับเพื่อนผู้ร้อง จึงได้มีโอกาสสนทนากัน ทราบว่าบิดาผู้เยาว์อายุรุ่นราวคราวเดียวกับผู้ร้อง และไม่มีเคยภรรยาและบุตร มีภูมิลำเนาอยู่จังหวัดมุกดาหาร ต่อมาผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์ได้คบหาเป็นความรัก จนกระทั่งปีพ.ศ.๒๕๕๐ ผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์จึงได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภรรยา โดยจดทะเบียนสมรสในภายหลัง มีบุตรด้วยกัน ๒ คน เป็นผู้เยาว์ในคดีนี้ คือ

๑.เด็กหญิง ผู้เยาว์ที่ ๑ เกิดวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๑ อายุ ๑๓ ปีเศษ (ปรากฏหลักฐานตามสูติบัตร แบบ ท.ร.๑ เลขประจำตัวประชาชน สำนักทะเบียนอำเภอหนองสูง จังหวัดมุกดาหาร ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๑) เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียน กรุงเทพมหานคร ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเรียนภาคเรียนละประมาณ ๓,๓๐๐ บาท ค่าเครื่องแบบชุดนักเรียนและอุปกรณ์การเรียนปีละประมาณ ๒,๐๐๐ บาท ค่ากิจกรรมภาคเรียนละประมาณ ๑,๕๐๐ บาท และให้เงินใช้จ่ายที่โรงเรียนวันละ ๑๐๐ บาท

๒.เด็กชาย ผู้เยาว์ที่ ๒ เกิดวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๓ อายุ ๑๒ ปีเศษ (ปรากฏหลักฐานตามสูติบัตร แบบ ท.ร.๑ เลขประจำตัวประชาชน สำนักทะเบียนท้องถื่นเขตบางเขนกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๓) เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียน กรุงเทพมหานคร ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับ

การเรียน...

การเรียนปีละประมาณ ๘,๐๐๐ บาท ค่าเครื่องแบบชุดนักเรียนปีละประมาณ ๕๐๐ บาทค่ากิจกรรมปีละประมาณ ๑,๐๐๐ บาท ค่าบำรุงเดือนละประมาณ ๘๐๐ บาท และให้เงินใช้จ่ายที่โรงเรียนวันละ ๖๐ บาท

ระยะแรกความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์ปกติสุข พักอาศัยอยู่ด้วยกันที่ห้องพัสดุสัการข้าราชการทหารกรม เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ขณะนั้นบิดาผู้เยาว์ได้รับการบรรจุเข้าเป็นข้าราชการทหารชั้นยศนายสิบ ตำแหน่งพลขับ ส่วนผู้ร้องไม่ได้ประกอบอาชีพใด มีหน้าที่เลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสอง จนกระทั่งปี พ.ศ.๒๕๕๔ ผู้ร้องได้ประกอบอาชีพเป็นลูกจ้างของโรงงานผลิตน้ำดื่มกองทัพบก และได้้นำผู้เยาว์ทั้งสองไปฝากเลี้ยงที่ศูนย์รับเลี้ยงเด็กของกรม ผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์ร่วมกันอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองเป็นอย่างดี ต่อมาปีพ.ศ.๒๕๕๗ ผู้ร้องได้ประกอบอาชีพเป็นพนักงานราชการ กรม ส่วนบิดาผู้เยาว์ยังคงประกอบอาชีพรับราชการทหารเช่นเดิม ระยะหลังผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์มีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกันเนื่องจากบิดาผู้เยาว์ดื่มสุรามึนเมาและออกเที่ยวเตร่ นำเงินรายได้ไปใช้จ่ายส่วนตัวโดยไม่นำมาจุนเจือครอบครัว บิดาผู้เยาว์ถูกย้ายไปประจำตำแหน่งซ่อมบำรุง บิดาผู้เยาว์ได้กู้ยืมเงินจากธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) จำนวน ๘๕๐,๐๐๐ บาท แล้วนำไปใช้จ่ายส่วนตัว เมื่อปี พ.ศ.๒๕๖๑ บิดาผู้เยาว์ถูกธนาคารฟ้องล้มละลาย ต่อมาปีพ.ศ.๒๕๖๒ ผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์จดทะเบียนหย่าขาดจากกัน โดยบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าให้ผู้เยาว์ทั้งสองอยู่ในอำนาจปกครองของบิดาผู้เยาว์ และผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์ตกลงจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองร่วมกัน (ปรากฏหลักฐานตามทะเบียนการหย่า แบบ คร.๖ เลขทะเบียนที่ สำนักทะเบียนเขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๖๒) สาเหตุที่ผู้ร้องยินยอมให้บิดาผู้เยาว์ใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์ทั้งสองเนื่องจากประสงค์จะให้ผู้เยาว์ทั้งสองได้รับสิทธิเบิกค่ารักษาพยาบาลและค่าเล่าเรียนจากหน่วยงานต้นสังกัดของบิดาผู้เยาว์ จากนั้นผู้ร้องพาผู้เยาว์ทั้งสองย้ายออกไปพักอาศัยอยู่ที่ห้องพักเลขที่ดังกล่าว ซึ่งเป็นห้องพักที่อยู่ภายในอาคารเดียวกับห้องพักบิดาผู้เยาว์ บิดาผู้เยาว์รับภาระค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองเดือนละประมาณ ๓,๐๐๐ บาท เป็นเวลาประมาณ ๒ ปี จึงหยุดจ่ายโดยอ้างว่ารายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย ต่อมาปีพ.ศ.๒๕๖๕ บิดาผู้เยาว์ถูกปลดออกจากราชการเนื่องจากเป็นบุคคลล้มละลาย (ปรากฏหลักฐานตามเอกสารท้ายคำร้องหมายเลข ๖) บิดาผู้เยาว์ยังคงพักอาศัยอยู่ที่ห้องพัสดุสัการข้าราชการทหารเช่นเดิมช่วงเวลาดังกล่าว บิดาผู้เยาว์มักก่อความรำคาญให้กับผู้ที่พักอาศัยอยู่ภายในอาคารเพราะความมึนเมาจนถูกร้องเรียนความประพฤติหลายครั้งๆ ล่าสุดประมาณกลางเดือนสิงหาคม ๒๕๖๕ บิดาผู้เยาว์มึนเมาแล้วพกพาอาวุธจะไปทำร้ายร่างกายหัวหน้าแผนกขนส่ง จึงถูกให้ออกไปพักอาศัยอยู่ที่อื่น ปัจจุบันบิดาผู้เยาว์ย้ายไปพักอาศัยอยู่ที่จังหวัดมุกดาหาร จากนั้นผู้ร้องเป็นผู้อุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองแต่เพียงผู้เดียวตลอดมา

การที่ผู้เยาว์ทั้งสองพักอาศัยและอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของผู้ร้อง ส่วนบิดาผู้เยาว์ไม่อุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสอง ทั้งพักอาศัยอยู่ต่างจังหวัด ดังนั้นเพื่อความสะดวกในการใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์ทั้งสองผู้ร้องจึงมีความประสงค์จะเปลี่ยนตัวผู้ใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์ทั้งสอง จากเดิมบิดาผู้เยาว์เป็นผู้ใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์ทั้งสอง เป็นผู้ร้องเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์ทั้งสองแต่เพียงผู้เดียว ผู้ร้องจึงยื่นคำร้องต่อศาลเป็นคดีนี้เพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้ร้องเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์ทั้งสองแต่เพียงผู้เดียว

ผู้ร้องไม่เคยถูกศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถและไม่เป็นบุคคลล้มละลาย

นางสาว...

นางสาว เพื่อนผู้ร้อง ให้ถ้อยคำเป็นพยานว่า พยานเกิดวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๒๗ อายุ ๓๘ ปีเศษ จบการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ประกอบอาชีพ พนักงานราชการ กรม ตำแหน่งช่างผลิตสิ่งอุปกรณ์สายวิทยาศาสตร์ ได้รับค่าจ้างเดือนละ ๑๗,๐๐๐ บาทพักอาศัยอยู่บ้านเลขที่ พยานเป็นเพื่อนร่วมงาน กับผู้ร้องและบิดาผู้เยาว์ ขณะนั้นบิดาผู้เยาว์ประกอบอาชีพรับราชการทหาร ตำแหน่งพลขับ ส่วนมารดาผู้เยาว์เป็นพนักงานราชการของกรม พยานมีความสนิทสนมกับผู้ร้องและบิดาผู้เยาว์ไม่เคยมีปัญหาขัดแย้งกัน ขณะนั้นผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยจดทะเบียนสมรส มีบุตรด้วยกัน ๒ คน คือ ผู้เยาว์ทั้งสอง ระยะแรกความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์ปกติสุข แม้จะมีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกันก็ด้วยสาเหตุเล็กน้อยไม่รุนแรง บิดาผู้เยาว์ชอบดื่มสุราและสังสรรค์กับเพื่อนร่วมงานจึงไม่ค่อยได้ช่วยผู้ร้องดูแลผู้เยาว์ทั้งสองเท่าที่ควร ระยะหลังผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์มีปัญหาทะเลาะวิวาทกันและผู้ร้องถูกบิดาผู้เยาว์ทำร้ายร่างกายจนมีรอยฟกช้ำตามเนื้อตัวร่างกายเป็นบางครั้ง ผู้ร้องปรึกษากับพยานบ่อยครั้งและแจ้งว่าผู้ร้องไม่สามารถอดทนอยู่กับบิดาผู้เยาว์ได้อีกต่อไป เมื่อปีพ.ศ. ๒๕๖๒ ผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์จึงจดทะเบียนหย่าขาดจากกันโดยบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าให้บิดาผู้เยาว์ใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์ทั้งสองแต่เพียงผู้เดียวเพราะต้องการให้ผู้เยาว์ทั้งสองมีสิทธิได้รับสวัสดิการจากหน่วยงานต้นสังกัดของบิดาผู้เยาว์เช่นเดิม ซึ่งพยานเป็นพยานให้กับผู้ร้องและบิดาผู้เยาว์ในการจดทะเบียนหย่า ภายหลังจากนั้นผู้ร้องกับผู้เยาว์ทั้งสองได้ย้ายออกไปพักอาศัยอยู่ห้องพักอาศัยแห่งใหม่ แต่ยังคงอยู่ภายในอาคารเดียวกับบิดาผู้เยาว์ ผู้ร้องเป็นผู้อุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสอง ระยะแรกบิดาผู้เยาว์ช่วยรับภาระค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสอง แต่ผู้ร้องต้องทวงถาม บิดาผู้เยาว์จึงจะยอมจ่าย ระยะหลังผู้ร้องเบื่อหน่ายที่จะทวงถาม บิดาผู้เยาว์จึงไม่จ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสอง ต่อมาบิดาผู้เยาว์ถูกปลดออกจากราชการทหาร พยานไม่ทราบสาเหตุเนื่องจากบิดาผู้เยาว์มีความประพฤติ ไม่เหมาะสมหลายอย่าง เช่น ทะเลาะวิวาทหลายครั้ง และล้มละลาย บิดาผู้เยาว์ถูกให้ออกจากบ้านพักข้าราชการทหารและถูกห้ามเข้าภายในบริเวณกรม จากนั้นบิดาผู้เยาว์ได้ย้ายไปพักอาศัยอยู่ต่างจังหวัด บิดาผู้เยาว์ไม่ติดต่อเยี่ยมเยียนผู้เยาว์ทั้งสอง ผู้เยาว์ทั้งสองอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูและพักอาศัยอยู่กับผู้ร้องตลอดมา ผู้ร้องดูแลเอาใจใส่ผู้เยาว์ทั้งสองเป็นอย่างดี พยานเห็นว่าบิดาผู้เยาว์ไม่สมควรเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์ทั้งสองอีกต่อไปเพราะบิดาผู้เยาว์มีความประพฤติไม่เหมาะสม กล่าวคือ มีเรื่องทะเลาะวิวาทบ่อยครั้ง อารมณ์รุนแรง และเป็นคนล้มละลาย ส่วนผู้ร้องเหมาะสมที่จะเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์ทั้งสองแต่เพียงผู้เดียวเพราะผู้ร้องอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองเป็นอย่างดีตลอดมา ทั้งมีความขยันหมั่นเพียรในการประกอบอาชีพเพื่อนำรายได้มาเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสอง

เด็กหญิง ผู้เยาว์ที่ ๑ ให้ถ้อยคำว่า ผู้เยาว์ที่ ๑ เกิดวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๑ อายุ ๑๓ ปีเศษ เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียน กรุงเทพมหานคร ได้เงินใช้จ่ายที่โรงเรียนวันละ ๑๐๐ บาท ผู้เยาว์ที่ ๑ เป็นบุตรของนาย บิดาผู้เยาว์ กับนางสาว ผู้ร้อง เดิมผู้เยาว์ที่ ๑ พักอาศัยอยู่กับผู้ร้อง บิดาผู้เยาว์ที่ ๑ และผู้เยาว์ที่ ๒ ที่บ้านพักสวัสดิการข้าราชการทหาร กรม ผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์ประกอบอาชีพที่กรม ด้วยกัน ผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์ทะเลาะวิวาทกันบ่อยครั้งเพราะบิดาผู้เยาว์ดื่มสุรามินมาเป็นประจำและไม่ดูแลเอาใจใส่ผู้เยาว์ทั้งสอง ผู้ร้องอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองเป็นส่วนใหญ่ ผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์เลี้ยงดูผู้เยาว์ที่ ๑ ค่อนข้างแตกต่างกัน กล่าวคือ บิดาค่อนข้างตามใจ ส่วนผู้ร้องเข้มงวดเรื่องการกลับเข้าบ้าน และการใช้จ่ายเงิน ผู้ร้องอบรมสั่งสอนโดยใช้เหตุผล ต่อมาขณะผู้เยาว์ที่ ๑ เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์จดทะเบียนหย่าขาดจากกันและแยกกันอยู่

ผู้ร้อง...

ผู้ร้องพาผู้เยาว์ทั้งสองย้ายไปพักอาศัยที่ห้องพักอาศัยแห่งใหม่ แต่ยังคงเป็นอาคารพักอาศัยเดียวกับบิดาผู้เยาว์ ผู้เยาว์ที่ ๑ ได้พบบิดาผู้เยาว์ในช่วงออกไปเรียนหนังสือซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกับบิดาผู้เยาว์ออกไปทำงาน บิดาผู้เยาว์ทักทายและสอบถามความเป็นอยู่ของผู้เยาว์ที่ ๑ ในช่วงเวลาดังกล่าวและให้เงินผู้เยาว์ที่ ๑ ครั้งละ ๕๐ - ๑๐๐ บาทเป็นครั้งคราว ผู้เยาว์ที่ ๑ ไม่ค่อยสนิทสนมกับบิดาผู้เยาว์เพราะบิดาผู้เยาว์มักแสดงอารมณ์ หงุดหงิดต่อผู้เยาว์ที่ ๑ ต่อมาบิดาผู้เยาว์ออกจากราชการและได้ย้ายไปพักอาศัยอยู่จังหวัดมุกดาหาร จากนั้น บิดาผู้เยาว์ไม่ค่อยติดต่อกับผู้เยาว์ที่ ๑ และไม่ให้เงินใช้จ่าย ผู้เยาว์ที่ ๑ อยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของผู้ร้อง ตลอดมา ผู้ร้องอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ที่ ๑ เป็นอย่างดีและไม่มีคู่ครองใหม่ ผู้เยาว์ที่ ๑ มีความประสงค์จะให้ ผู้ร้องเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์ที่ ๑ แต่เพียงผู้เดียวเพราะบิดาผู้เยาว์พักอาศัยอยู่ต่างจังหวัด หากใน ภายหน้าต้องดำเนินการใดแทนผู้เยาว์ที่ ๑ จะเกิดความไม่สะดวก

เด็กชาย ผู้เยาว์ที่ ๒ ให้ถ้อยคำว่า ผู้เยาว์ที่ ๒ เกิดวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๑ อายุ ๑๒ ปีเศษ เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียน กรุงเทพมหานคร และได้เงินใช้จ่ายที่โรงเรียนวันละ ๖๐ บาท ผู้เยาว์ที่ ๒ เป็นบุตรของนาย บิดาผู้เยาว์ กับนางสาว ผู้ร้อง เดิมผู้เยาว์ที่ ๒ พักอาศัยอยู่กับผู้ร้อง บิดาผู้เยาว์และผู้เยาว์ที่ ๑ ที่บ้านพักสวัสดิการข้าราชการทหาร กรม ผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์ประกอบอาชีพ อยู่ที่กรม ด้วยกัน ผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์ทะเลาะวิวาทกันบ่อยครั้งเพราะบิดาผู้เยาว์ดื่มสุรามึนเมาเป็นประจำ ผู้ร้องอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ที่ ๒ เป็นส่วนมาก บิดาผู้เยาว์ค่อนข้างตามใจ ส่วนผู้ร้องเข้มงวดเรื่องการใช้จ่ายเงิน และการทำงานบ้านเพราะผู้ร้องให้ผู้เยาว์ที่ ๒ ช่วยทำงานบ้าน ต่อมาขณะผู้เยาว์ที่ ๒ เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์จดทะเบียนหย่าขาดจากกันและแยกกันอยู่ ผู้ร้องพาผู้เยาว์ทั้งสองย้ายไปพักอาศัยอยู่ที่ห้องพักอาศัยแห่งใหม่ แต่ยังคงเป็นอาคารพักอาศัยเดียวกับบิดาผู้เยาว์ ผู้เยาว์ที่ ๒ ได้พบบิดาผู้เยาว์ในช่วงที่ ออกไปเรียนหนังสือและกลับจากโรงเรียนเพราะบิดาผู้เยาว์มักนั่งเล่นอยู่บริเวณด้านล่างของอาคารที่พัก บิดาผู้เยาว์ทักทายและสอบถามความเป็นอยู่ของผู้เยาว์ที่ ๒ ในช่วงเวลาดังกล่าว บิดาผู้เยาว์ให้เงินผู้เยาว์ที่ ๒ เป็นครั้งคราว ต่อมาบิดาผู้เยาว์ออกจากราชการและได้ย้ายไปพักอาศัยอยู่จังหวัดมุกดาหาร จากนั้นบิดาผู้เยาว์ ไม่ค่อยติดต่อกับผู้เยาว์ที่ ๒ และไม่ให้เงินใช้จ่าย ผู้เยาว์ที่ ๒ อยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของผู้ร้องตลอดมา ผู้ร้อง อุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ที่ ๒ เป็นอย่างดี ผู้เยาว์ที่ ๒ มีความประสงค์จะให้ผู้ร้องเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์ที่ ๒ แต่เพียงผู้เดียว เพราะบิดาผู้เยาว์พักอาศัยอยู่ต่างจังหวัดหากในภายหน้าต้องดำเนินการใดแทนผู้เยาว์ที่ ๒ จะเกิดความไม่สะดวก

๒. ความเห็น

เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน พิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์เคยอยู่กินด้วยกันฉันสามีภรรยาโดยจดทะเบียนสมรส มีบุตรด้วยกัน ๒ คน คือ ผู้เยาว์ ทั้งสอง ต่อมาผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์จดทะเบียนหย่าขาดจากกันโดยบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าให้ผู้เยาว์ทั้งสอง อยู่ในอำนาจปกครองของบิดาผู้เยาว์ซึ่งเคยเป็นข้าราชการทหารชั้นยศนายสิบ ตำแหน่งพลขับ แต่ต่อมาบิดา ผู้เยาว์มีความประพฤติเสียหยาและศาลมีคำสั่งให้เป็นบุคคลล้มละลายกระทั่งถูกปลดออกจากราชการ และได้ ย้ายไปพักอาศัยที่จังหวัดมุกดาหาร โดยไม่เคยใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์ เป็นการใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์ โดยไม่ชอบ จากนั้นผู้เยาว์ทั้งสองอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูและพักอาศัยอยู่กับผู้ร้อง ปัจจุบันผู้ร้องได้ประกอบ อาชีพพนักงานราชการ ตำแหน่งพนักงานบริการทั่วไปและยังมีรายได้จากการผลิตและจำหน่ายเบเกอรี่ ถือว่า ผู้ร้องมีอาชีพและรายได้สามารถอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ได้ ประกอบกับผู้เยาว์ทั้งสองซึ่งมีวิญญูดีพอสมควร

มีความ...

มีความประสงค์จะให้ผู้ร้องเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์ทั้งสอง ส่วนบิดาผู้เยาว์ขาดการติดต่อ และไม่จ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองอีกเลย ดังนั้น เมื่อพฤติการณ์แห่งคดีเปลี่ยนแปลงไปประกอบกับเพื่อความสะดวกในการใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์ทั้งสอง จึงเห็นสมควรให้ผู้ร้องเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์ทั้งสองแต่เพียงผู้เดียว

()

พนักงานคุมประพฤติผู้สืบเสาะข้อเท็จจริง

()

ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

ตัวอย่างรายงานแสดงข้อเท็จจริง
กรณีฟ้องเรียกบุตรคืน

รายงานแสดงข้อเท็จจริง
เกี่ยวกับคดีครอบครัวที่ผู้เยาว์
มีผลประโยชน์หรือส่วนได้เสีย
รายงานที่...../.....

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

..... ตุลาคม ๒๕...

ข้าพเจ้าขอรายงานแสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับ คู่ความ ผู้เยาว์ และ ความเห็นตามความในมาตรา ๓๖ (๗) มาตรา ๑๖๗ และ มาตรา ๑๖๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ ในคดีครอบครัวหมายเลขดำที่ ของศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด ระหว่าง นางสาว โจทก์ กับ นาย จำเลยที่ ๑ นาย จำเลยที่ ๒ เด็กหญิงผู้เยาว์ เรื่อง เรียกบุตรคืน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

๑. ข้อเท็จจริงที่ได้จากฝ่ายโจทก์

นางสาว โจทก์ เกิดเมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๓๕ อายุ ๓๐ ปีเศษ เชื้อชาติไทย สัญชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ โจทก์เป็นบุตรคนที่ ๒ ในจำนวน ๒ คน ของ นาย และ นาง บิดามารดาสืบแก่กรรม โจทก์จบการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) แผนกคอมพิวเตอร์ธุรกิจ วิทยาลัยบริหารธุรกิจอำนาจเจริญ จังหวัดอำนาจเจริญ ปัจจุบันประกอบอาชีพพนักงานแผนกตรวจค้นบุคคลและสัมภาระ จังหวัดสมุทรปราการ เงินเดือน ๑๐,๕๐๐ บาท ค่าล่วงเวลาวันละ ๑,๐๐๐ บาท รายรับโดยรวมประมาณเดือนละ ๒๕,๐๐๐ บาท โจทก์เข้างานเป็นช่วงเวลา เข้าเวลา ๐๗.๐๐-๑๕.๐๐ นาฬิกา บ่ายเวลา ๑๕.๐๐-๒๓.๐๐ นาฬิกา และ ดึกเวลา ๒๓.๐๐-๐๗.๐๐ นาฬิกา ทำงานช่วงเวลาละ ๒ วัน ทำงาน ๖ วัน หยุดพัก ๑ วัน โจทก์มีชื่อตัวอยู่ที่บ้านญาติ เลขที่ แต่ต้องประกอบอาชีพ จึงเข้าบ้านพักอาศัยอยู่กับสามี บ้านเลขที่ ค่าเช่ารวมค่าน้ำประปาและค่าไฟฟ้า เดือนละ ๓,๐๐๐ บาท สามีของโจทก์ชื่อ นาย อายุ ๓๑ ปีเศษ ประกอบอาชีพช่างซ่อมบำรุงบ้านใดเลื่อนของบริษัทไฟฟ้านีทีเอส เงินเดือน ๑๕,๐๐๐ บาท ไม่มีบุตรด้วยกัน โจทก์ใช้หมายเลขโทรศัพท์

โจทก์เคยมีสามีมาก่อน ชื่อ นาย มีบุตรด้วยกัน ๑ คน ชื่อ เด็กชาย อายุ ๑๒ ปีเศษ เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โจทก์กับนาย เลิกร้างกันมานานแล้ว ส่วนบุตรชายพักอาศัยและอยู่ในการปกครองของบิดาที่จังหวัดยโสธร

โจทก์อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรสกับนาย จำเลยที่ ๑ มีบุตรด้วยกัน ๑ คน คือ เด็กหญิง ผู้เยาว์ในคดีนี้ เกิดเมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๕ อายุ ๙ ปีเศษ เกิดที่โรงพยาบาลสิรินธร เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาสูติบัตร แบบ ท.ร.๑ เลขประจำตัวประชาชน สำนักระเบียบท้องถิ่นเขตประเวศ กรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๕) ปัจจุบันเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียน จังหวัดเพชรบูรณ์ ค่าเล่าเรียนภาคเรียนละ ๖,๘๐๐ บาท โจทก์เป็นผู้ส่งเงินมาให้ผู้เยาว์ใช้จ่าย โดยโอนเข้าบัญชีธนาคารของมารดาจำเลยที่ ๑ ซึ่งมีศักดิ์เป็นย่าผู้เยาว์ ผู้เยาว์พักอาศัยอยู่กับจำเลยที่ ๒ ที่จังหวัดเพชรบูรณ์

เดิมที...

เดิมทีหลังจากที่โจทก์เลิกจ้างกับสามีคนที่ ๑ บุตรชายก็ให้อดีดสามีดูแล โดยโจทก์เดินทางไปประกอบอาชีพที่โรงงานผลิตชิ้นส่วนพลาสติก ที่กรุงเทพมหานคร แล้วมาพบเจอกับนาย จำเลยที่ ๑ โจทก์อยู่ฝ่ายผลิต จำเลยที่ ๑ เป็นช่าง เมื่อพบเจอก็ชอบพอกันและตกลงอยู่กินด้วยกันฉันสามีภรรยา โดยเช่าห้องพักอาศัยอยู่ด้วยกัน จำเลยที่ ๑ เคยมีภรรยาและมีบุตร ๑ คน แต่เลิกร้างกัน จำเลยที่ ๑ ก็ทราบว่าโจทก์เคยมีสามีและมีบุตร แต่ทั้งสองฝ่ายรับกันได้ ขณะอยู่กินด้วยกันโจทก์เดินทางมาบ้านจำเลยที่ ๑ ที่จังหวัดเพชรบูรณ์ ๒-๓ ครั้ง และช่วงปี พ.ศ. ๒๕๕๔ น้ำท่วมใหญ่ที่กรุงเทพมหานคร โจทก์ก็ได้มาพักอยู่ที่บ้านจำเลยที่ ๑ ต่อมาโจทก์ตั้งครรภ์และคลอดบุตรผู้เยาว์ที่โรงพยาบาลสิรินธร เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร จากนั้นก็เลี้ยงดูที่ห้องพักประมาณ ๘ เดือน โดยที่โรงงานให้ลาคลอดได้ ๒ เดือน จากนั้นโจทก์ก็จ้างคนเลี้ยงต่ออีก ๖ เดือน ขณะที่เลี้ยงดูโจทก์ทราบว่าจำเลยที่ ๑ ติดพันหญิงอื่นจึงพยายามให้เลิกร้างกันแต่จำเลยที่ ๑ ก็ไม่ยอมเลิก จึงได้ทะเลาะมีปากเสียงจนต้องเลิกร้างกันขณะผู้เยาว์อายุ ๘ เดือน จากนั้นตกลงให้นำผู้เยาว์มาให้อุปการดาของจำเลยที่ ๑ ซึ่งมีศักดิ์เป็นปู่ย่าของผู้เยาว์เลี้ยงดู โดยช่วงแรกโจทก์มาพักอยู่ด้วย ๒ เดือน ส่วนจำเลยที่ ๑ ยังคงทำงานที่กรุงเทพมหานคร ขณะนั้นโจทก์ก็ยังคงให้อุปการดาจำเลยที่ ๑ แต่จำเลยที่ ๑ ก็ยังคงติดพันหญิงอื่น ทำให้โจทก์ทนไม่ได้จึงตัดสินใจเลิกร้างกับจำเลยที่ ๑ ขณะนั้นผู้เยาว์อายุ ๑๐ เดือน โดยโจทก์บอกกับอุปการดาจำเลยที่ ๑ ว่าโจทก์และจำเลยที่ ๑ เลิกร้างกันแล้ว ขอฝากผู้เยาว์ไว้ก่อนหากสามารถทำงานมีเงินแล้วจะมารับผู้เยาว์ไปเลี้ยงดูเอง ทางอุปการดาของจำเลยที่ ๑ ก็ตอบตกลง โจทก์จึงได้ไปทำงานที่กรุงเทพมหานคร แล้วติดต่อกับผู้เยาว์ผ่านทางมารดาจำเลยที่ ๑ มาโดยตลอด แต่ในช่วง ๓ ปีหลัง ผู้เยาว์เริ่มโตขึ้นโจทก์จึงซื้อโทรศัพท์มือถือให้เพื่อให้สามารถโทรศัพท์แบบวีดีโอคอลกันได้ โจทก์ส่งเงินให้มารดาจำเลยที่ ๑ เดือนละ ๒,๐๐๐-๓,๐๐๐บาทเพื่อใช้จ่ายในการเลี้ยงดูผู้เยาว์ และเมื่อ ๓ ปี โจทก์สมัครเข้าทำงานที่สนามบินสุวรรณภูมิได้และมีสามีใหม่ฐานะความเป็นอยู่จึงดีขึ้น โจทก์จึงเดินทางมาหาผู้เยาว์ได้ปีละ ๒-๔ ครั้ง ซึ่งที่ผ่านมาก็ไม่มีปัญหาใด

แต่ช่วงสงกรานต์เดือนเมษายน ๒๕๖๕ เริ่มมีปัญหาโดยโจทก์มารับผู้เยาว์ที่จังหวัดเพชรบูรณ์ไปเที่ยวบ้านโจทก์ที่จังหวัดยโสธร แล้วจะกลับกรุงเทพมหานคร จึงถามผู้เยาว์ว่าจะไปกับโจทก์หรือไม่ เพราะโรงเรียนจะเปิดวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๖๕ โจทก์ต้องการพาผู้เยาว์ไปเที่ยวทะเลและสวนน้ำ แล้วจะนำผู้เยาว์มาส่งในวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ จึงโทรศัพท์ไปบอกอุปการดาจำเลยที่ ๑ แต่ถูกห้ามปรามโดยพูดลักษณะประชดประชันว่าผู้เยาว์ยังเด็กใครจะชวนไปที่ไหนก็ยากไปหมด ทำให้โจทก์ไม่พอใจและผู้เยาว์ก็เสียใจ โจทก์จึงนำผู้เยาว์ไปส่งในวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๖๕ ที่จังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งระหว่างการเดินทางผู้เยาว์ร้องไห้ตลอด และเมื่อถึงจังหวัดเพชรบูรณ์ ผู้เยาว์ก็ไม่ยอมลงจากรถ มารดาจำเลยที่ ๑ จึงเดินมากระชากผู้เยาว์ลงจากรถแล้วพูดว่าโจทก์ตามใจผู้เยาว์มากจนผู้เยาว์เสียคน แล้วใช้ไม้เท้าทำทางจะตีผู้เยาว์ โจทก์จึงปลอบใจผู้เยาว์ มารดาจำเลยที่ ๑ ยังพูดอีกว่าโจทก์มีเงินเดือนหมื่นกว่าบาทจะเลี้ยงดูผู้เยาว์ได้อย่างไร ที่พักก็ยังเช่าห้องพักอยู่อาศัยทำให้โจทก์ไม่พอใจอย่างมาก จากนั้นโจทก์ก็เดินทางกลับ โจทก์โทรศัพท์หาผู้เยาว์อยู่เสมอๆ แต่จากนั้นเพียง ๑ สัปดาห์ ก็ติดต่อไม่ได้โจทก์จึงโทรศัพท์ไปหามารดาจำเลยที่ ๑ แต่ก็พูดจาไม่ดีใส่โจทก์ ตั้งแต่นั้นมาโจทก์ก็ไม่สามารถโทรศัพท์ติดต่อผู้เยาว์ได้อีกเลย

ช่วงเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๕ โจทก์มาที่จังหวัดเพชรบูรณ์ ไปที่โรงเรียนที่ผู้เยาว์เรียน ไปพบผู้เยาว์สอบถามผู้เยาว์ว่าเหตุใดเฟสบุ๊คจึงถูกบล็อก ผู้เยาว์แจ้งว่าไม่ได้บล็อกเฟสบุ๊คแต่ก็ไม่รู้ว่าถูกบล็อกได้อย่างไร โจทก์สอบถามผู้เยาว์ว่าต้องการไปอยู่กับโจทก์หรือไม่ ผู้เยาว์ตอบว่าไปไม่ได้ผู้เยาว์ต้องอยู่ดูแลพ่อแม่จำ (บิดามารดาจำเลยที่ ๑ ซึ่งมีศักดิ์เป็นปู่ย่าผู้เยาว์) จากนั้นโจทก์เดินทางกลับและโทรศัพท์มาสอบถามความเป็นอยู่ผู้เยาว์กับครูประจำชั้น โจทก์โทรศัพท์หาครูประจำชั้นบ่อยครั้ง ครูครูแจ้งว่าผู้เยาว์มีลักษณะซึ้งๆ เหมือนนอนไม่พอ จะมีนอนหลับกับโต๊ะเรียนบ้าง แล้วผู้เยาว์พูดว่าอยากไปอยู่กับโจทก์แต่ติดที่ต้องดูแลปู่ย่า

จากนั้น...

จากนั้นอีกประมาณ ๒ เดือน โจทก์ไม่สามารถติดต่อผู้เยาว์ได้เลย การกระทำของฝ่ายจำเลยทำให้โจทก์รู้สึกท้อแท้ใจ ทั้งมารดาจำเลยที่ ๑ เป็นโรคเมรัย การดูแลผู้เยาว์น่าจะไม่มีดีเท่าที่ควร ส่วนจำเลยที่ ๒ (ปู่ผู้เยาว์) ก็ทำอะไรทำนา พี่ชายต่างมารดา (บุตรของจำเลยที่ ๑ กับภริยาเก่า) ก็ไม่ได้ดูแลกันดีเท่าไรนัก โจทก์จึงปรึกษาญาติๆ แล้วอาของโจทก์ (น้องสาวบิดา) ชื่อ นาง อายุ ๕๒ ปี พักอาศัยที่บ้านเลขที่ ก็รับว่าจะดูแลผู้เยาว์ให้โดยในระยะแรกโจทก์จะให้ผู้เยาว์ไปพักอาศัยอยู่ที่บ้าน โจทก์จะลาหยุดงานไปดูแลผู้เยาว์ร่วมด้วยได้ประมาณ ๑ เดือน ซึ่งทางที่ทำงานสามารถให้ลาพักผ่อนเพื่อเลี้ยงดูบุตรได้โดยไม่รับเงินค่าตอบแทน จากนั้นโจทก์จะส่งเสียเงินให้ เดือนละ ๕,๐๐๐ บาท โจทก์จะเดินทางไปหาผู้เยาว์เดือนละ ๑ ครั้ง ซึ่งบ้านที่จังหวัดยโสธร ลักษณะเป็นบ้าน ๒ ชั้น ชั้นล่างปูน ชั้นบนไม้ มี ๔ ห้องนอน ๒ ห้องน้ำ พักอาศัยกัน ๒ คน คือ นาง กับสามี บ้านห่างจากเขตเทศบาลเมือง ประมาณ ๑๐ กิโลเมตร สภาพแวดล้อมดีกว่าที่บ้านของฝ่ายจำเลย โจทก์จะให้ผู้เยาว์เรียนต่อชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ที่โรงเรียน หรือ โรงเรียนอนุบาล ซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชนในจังหวัดยโสธร โจทก์เคยพูดคุยกับฝ่ายจำเลยแล้วว่า จะขอผู้เยาว์กลับไปเลี้ยงดูเอง แต่ถูกบ่าเบียดเมื่อบิดาไม่ได้สมรสกับมารดา อำนาจปกครองบุตรจึงอยู่กับโจทก์แต่เพียงผู้เดียว การที่บิดาไม่ยอมคืนบุตร ถือเป็นการโต้แย้งสิทธิของมารดา มารดาอย่ามีสิทธิที่จะฟ้องเรียกบุตรคืนจากบิดาได้ เมื่อโจทก์เป็นมารดาของผู้เยาว์ ย่อมมีสิทธิตามกฎหมายที่จะใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์ โจทก์ไม่มีทางใดให้ฝ่ายจำเลยส่งมอบบุตรคืนแก่โจทก์ จึงได้ยื่นคำฟ้องจำเลยที่ ๑ และ จำเลยที่ ๒ เป็นคดีนี้

โจทก์ไม่เป็นบุคคลไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย ไม่มีความประพฤติเสียหาย สามารถให้การเลี้ยงดูผู้เยาว์ได้ดีกว่าจำเลยทั้งสอง ในการยื่นฟ้องครั้งนี้ โจทก์เสียค่าทนายความ เป็นเงิน ๑๕,๐๐๐ บาท

นาง อายุ ๕๒ ปี อาของโจทก์ ให้ถ้อยคำเป็นพยานโจทก์ว่า บิดามารดาโจทก์ถึงแก่กรรม โจทก์กำพร้ามาตั้งแต่เด็ก พยานและญาติพี่น้องก็คอยช่วยเหลือ กระทั่งช่วงวัยรุ่นโจทก์มีสามีและมีบุตร แต่ก็เลิกร้างกันไปบุตรอยู่กับอดีตสามี ต่อมาโจทก์ไปทำงานที่กรุงเทพมหานคร แล้วไปมีคนรักชื่อ นาย จำเลยที่ ๑ อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยากันโดยไม่จดทะเบียนสมรส กระทั่งมีบุตรผู้เยาว์ด้วยกัน แต่ก็มีเหตุให้เลิกร้างกันอีก ขณะที่ผู้เยาว์ยังเด็กมากโจทก์เคยนำผู้เยาว์มาขอให้พยานช่วยเหลือดูแลแต่ขณะนั้นพยานต้องดูแลผู้สูงอายุที่ป่วยติดเตียง จึงไม่สามารถช่วยเหลือเลี้ยงดูผู้เยาว์ได้ โจทก์จึงให้ผู้เยาว์อยู่ในความดูแลของบิดามารดาจำเลยที่ ๑ ในฐานะปู่และย่าของผู้เยาว์ที่จังหวัดเพชรบูรณ์ ส่วนโจทก์ทำงานที่กรุงเทพมหานคร โจทก์จะเดินทางไปรับผู้เยาว์แล้วมาเยี่ยมหาพยานในช่วงเทศกาล

ในช่วงเดือนเมษายน ๒๕๖๕ โจทก์พาผู้เยาว์มาเยี่ยมหาพยานอีกเช่นเคย พยานเห็นว่าผู้เยาว์มีร่างกายซูบผอม ทั้งทราบว่โจทก์กับปู่ย่าผู้เยาว์มีเหตุขัดแย้งกันเนื่องจากห้ามมิให้โจทก์พาผู้เยาว์ไปเที่ยว โจทก์รู้สึกไม่พอใจที่ถูกกีดกันทั้งที่ตนเองเป็นมารดาที่แท้จริงของผู้เยาว์ โจทก์จึงประสงค์จะฟ้องเรียกบุตรคืนจากฝ่ายจำเลย โจทก์สอบถามพยานว่าสามารถเลี้ยงดูผู้เยาว์ได้หรือไม่ พยานตอบว่าสามารถเลี้ยงดูผู้เยาว์ได้อย่างแน่นอน เนื่องจากปัจจุบันพยานไม่ได้ดูแลผู้สูงอายุติดเตียงแล้ว พยานและสามีก็ประกอบอาชีพทำการเกษตร มีฐานะความเป็นอยู่ค่อนข้างดี บุตรของพยานเองก็ส่งเงินมาให้พยานใช้จ่ายเดือนละ ๕,๐๐๐-๑๐,๐๐๐ บาท บ้านที่พักอาศัยก็กว้างขวาง ห่างจากเขตเทศบาลเมืองยโสธรประมาณ ๑๐ กิโลเมตร ทั้งผู้เยาว์กับพยานก็สนิทสนมกันพอสมควร หากโจทก์ยื่นคำฟ้องคดีนี้และศาลมีคำพิพากษาให้โจทก์ชนะคดี พยานก็จะรับผู้เยาว์มาดูแลแทนโจทก์เอง พยานจะส่งเสียเลี้ยงดูผู้เยาว์ให้ได้รับการศึกษาจนจบระดับปริญญาตรี และจะเลี้ยงดูผู้เยาว์ดังเช่นบุตรของตนเอง

๒. ข้อเท็จจริง...

๒. ข้อเท็จจริงที่ได้จากฝ่ายจำเลย

จำเลยที่ ๑ และ จำเลยที่ ๒ ไม่ได้ยื่นคำให้การ จำเลยที่ ๑ และ จำเลยที่ ๒ ได้มาให้ถ้อยคำกับพนักงานคุมประพฤติ ดังนี้

นาย อายุ ๓๕ ปี จำเลยที่ ๑ บิดาผู้เยาว์ และ นาย อายุ ๖๖ ปี จำเลยที่ ๒ ปู่ผู้เยาว์ ให้ถ้อยคำสอดคล้องกันว่า จำเลยที่ ๑ เคยมีภริยาและมีบุตรชาย ๑ คน อายุ ๑๕ ปีเศษ แต่เลิกร้างกับอดีตภริยาต่อมาเดินทางไปประกอบอาชีพที่กรุงเทพมหานคร ก็พบเจอกับโจทก์ เมื่อรู้จักชอบพอจึงตกลงอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยากันโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรส โจทก์นั้นเคยมีสามีและมีบุตร แต่เมื่อเลิกร้างบุตรก็อยู่ในความดูแลของอดีตสามี โจทก์และจำเลยที่ ๑ มีบุตรด้วยกัน ๑ คน คือผู้เยาว์ในคดีนี้ เมื่อผู้เยาว์แรกเกิด จำเลยที่ ๑ ได้ยินยอมให้เจ้าหน้าที่โรงพยาบาล จัดแจ้งการเกิดต่อนายทะเบียนโดยใส่ชื่อจำเลยที่ ๑ เป็นบิดา ให้ใช้ชื่อสกุลเดียวกับจำเลยที่ ๑ จากนั้นโจทก์และจำเลยที่ ๑ ก็ช่วยกันเลี้ยงดูผู้เยาว์ที่บ้านเช่าแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร แต่เนื่องจากภาระการงานจึงต้องนำผู้เยาว์มาฝากให้บิดามารดาจำเลยที่ ๑ เลี้ยงดูที่จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยระยะแรกโจทก์เลี้ยงดูอยู่ด้วย จำเลยที่ ๑ ไปทำงานหาเงินส่งเสีย แต่ระหว่างที่พักอาศัยที่บ้านจำเลยที่ ๑ ในจังหวัดเพชรบูรณ์ โจทก์ได้เรียกร้องให้จำเลยที่ ๑ ส่งเงินมาให้ใช้จ่ายจำนวนมาก เมื่อหาไม่ได้ก็จะมีปากเสียงกัน จำเลยที่ ๑ ยังทราบอีกว่าโจทก์แอบพุดคุยกับชายอื่นทางโทรศัพท์มือถือและเดินทางไปหา ชายคนดังกล่าวที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำเลยที่ ๑ รับไม่ได้กับพฤติกรรมเจ้าชู้ของโจทก์ โจทก์กับจำเลยที่ ๑ จึงตกลงเลิกร้างกัน ขณะนั้นผู้เยาว์อายุประมาณ ๘ เดือน โจทก์ได้นำผู้เยาว์ไปให้ญาติโจทก์เลี้ยงดูที่จังหวัดยโสธร แต่ญาติโจทก์ปฏิเสธโจทก์จึงนำผู้เยาว์กลับมาให้ จำเลยที่ ๒ และ นาง บิดาและมารดาจำเลย ๑ ซึ่งมีศักดิ์เป็นปู่ย่าของผู้เยาว์เลี้ยงดูแทนโดยบอกว่ายกผู้เยาว์ให้เลี้ยงดูไปตลอด จากนั้นโจทก์ก็เหินห่างไปประมาณ ๒ ปี โจทก์จึงกลับมาหาผู้เยาว์บ้าง ทุกครั้งที่มาหาก็จะนอนค้างกับผู้เยาว์ประมาณ ๑-๒ คืน ก็กลับไป โจทก์ให้เงินส่งเสียผู้เยาว์บ้าง โจทก์จะมาหาผู้เยาว์ปีละ ๑ ครั้ง ช่วงเทศกาลสงกรานต์ ต่อมาโจทก์มีสามีใหม่ โจทก์กับสามีใหม่ได้นำรถยนต์ขับมารับผู้เยาว์ไปเที่ยวบ้านโจทก์ที่จังหวัดยโสธร ปีละ ๑ ครั้ง รวมแล้วประมาณ ๓ ครั้ง ฝ่ายจำเลยไม่เคยคิดกันโจทก์ที่จะมาพบกับผู้เยาว์ ต่อมาช่วงเดือนเมษายน ๒๕๖๕ โจทก์เดินทางมารับผู้เยาว์ไปเที่ยวบ้านสามีใหม่ของโจทก์ที่จังหวัดยโสธร แล้วจะพาไปเที่ยวต่อที่กรุงเทพมหานคร จำเลยที่ ๒ ได้สอบถามว่าหากโจทก์ไปทำงานจะให้ผู้เยาว์อยู่อย่างไร โจทก์บอกว่าหากโจทก์ไปทำงานจะให้ผู้เยาว์อยู่กับ สามีใหม่ของโจทก์ที่ห้องเช่า จำเลยที่ ๒ เกรงว่าจะเกิดปัญหาตามมาหลายด้านจึงปฏิเสธไม่ยอมให้โจทก์พาผู้เยาว์ไป กรุงเทพมหานครด้วย คงเป็นสาเหตุที่ทำให้โจทก์ไม่พอใจและมาฟ้องจำเลยที่ ๑ และ จำเลยที่ ๒ เป็นคดีนี้

ปัจจุบันผู้เยาว์เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียน อำเภอเมืองเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ จำเลยที่ ๑ จะส่งเงินมาให้ใช้จ่ายเดือนละ ๕,๐๐๐ บาท โดยจำเลยที่ ๒ เป็นผู้ดูแลผู้เยาว์เป็นส่วนใหญ่ ส่วนโจทก์จะส่งเงินมาให้บ้างปีละ ๒-๓ ครั้ง ครั้งละ ๒,๐๐๐ บาท โดยส่งเข้าบัญชีธนาคารของย่าผู้เยาว์ ค่าใช้จ่ายต่างๆจำเลยที่ ๒ และย่าผู้เยาว์ จะเป็นผู้จัดการเอง ผู้เยาว์ไปโรงเรียนโดยรถรับ-ส่ง ถ้าช่วงปิดภาคเรียนเรียนภาคฤดูร้อนจำเลยที่ ๒ จะขับรถไปรับ-ส่งผู้เยาว์ด้วยตนเอง จำเลยที่ ๒ ให้เงินค่าใช้จ่ายกับผู้เยาว์เมื่อไปโรงเรียนวันละ ๑๐๐ บาท ค่าเล่าเรียนภาคเรียนละ ๖,๕๐๐ บาท

จำเลยที่ ๑ และ จำเลยที่ ๒ เห็นว่า การที่โจทก์ฟ้องขอบุตรผู้เยาว์คืนไปนั้น ปัจจุบันโจทก์ทำงานเป็นช่วงเวลา ไม่มีเวลาแน่นอน หากนำผู้เยาว์ไปเลี้ยงดูผู้เยาว์ก็ต้องอยู่ในความดูแลของสามีใหม่ ของโจทก์ ซึ่งมีไข้เลือดเนื้อเชื้อไขตนเอง เกรงว่าจะให้การดูแลได้ไม่ดีเท่ากับผู้มีสายเลือดเดียวกัน และหากโจทก์จะนำ

ผู้เยาว์...

ผู้เยาว์ไปอยู่กับญาติที่จังหวัดยโสธร ก็เห็นว่า โจทก์ไม่ได้เลี้ยงดูด้วยตนเองแต่นำผู้เยาว์ไปฝากให้คนอื่นเลี้ยง ซึ่งก็อาจเลี้ยงดูได้ไม่ดีเท่ากับจำเลยที่ ๒ และ ย่าผู้เยาว์เลี้ยงดูอยู่ในปัจจุบันที่จังหวัดเพชรบูรณ์ อีกทั้งขณะนี้ฝ่ายจำเลยกำลังก่อสร้างบ้านหลังใหม่ซึ่งคาดว่าจะเสร็จภายใน ๖ เดือน จะทำให้ผู้เยาว์มีที่พักอาศัยที่มั่นคงปลอดภัยยิ่งขึ้น จำเลยที่ ๑ ประกอบอาชีพพนักงานโรงงานพลาสติก มีรายได้เดือนละประมาณ ๓๕,๐๐๐ บาท ส่วนจำเลยที่ ๒ ทำการเกษตรมีรายได้พอสมควร ทั้งยังมีบุตรสาวของจำเลยที่ ๒ ซึ่งประกอบอาชีพพยาบาลที่กรุงเทพมหานคร ส่งเงินให้ใช้จ่ายเดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท โดยหากมีใครคนใดคนหนึ่งเจ็บป่วย หรือถึงแก่กรรม ก็มีผู้ที่ดูแลผู้เยาว์ทดแทนได้อย่างต่อเนื่อง ทั้งผู้เยาว์เองก็แสดงโดยชัดแจ้งแล้วว่า จะอยู่ในความดูแลของ จำเลยที่ ๒ และ ย่าผู้เยาว์ต่อไป จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ ไม่ขัดข้องหากโจทก์จะมารับผู้เยาว์ไปเลี้ยงดูบ้างเป็นครั้งคราว และหากผู้เยาว์โตพอก็ให้เป็นไปตามความประสงค์ของผู้เยาว์ว่าจะพักอาศัยอยู่กับผู้ใด

เด็กหญิง อายุ ๙ ปี ผู้เยาว์ ให้ถ้อยคำว่า ผู้เยาว์เป็นบุตรของจำเลยที่ ๑ (บิดา) และโจทก์ (มารดา) ซึ่งตั้งแต่จดจำความได้ ผู้เยาว์ก็อยู่ในการเลี้ยงดูของปู่ย่า คือ นาย จำเลยที่ ๒ และ นาง มาตั้งแต่เด็กจนปัจจุบัน ผู้เยาว์เรียนหนังสือชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ผู้เยาว์ทราบว่าบิดามารดาเลิกร้างกัน บิดาจะกลับมาหาผู้เยาว์ทุกปี ปีละ ๑-๒ ครั้ง ส่วนมารดานั้นระยะแรกก็จะไม่ค่อยได้มาหา แต่ในช่วง ๓ ปีหลังจากมาหาผู้เยาว์ทุกปี ปีละ ๑ ครั้ง โดยจะเดินทางมารับผู้เยาว์ไปอยู่ด้วย โดยจะพาผู้เยาว์ไปเที่ยวที่บ้านมารดาที่จังหวัดยโสธร แต่ส่วนใหญ่ผู้เยาว์จะอยู่ในการเลี้ยงดูของปู่และย่า แต่ทั้งบิดาและมารดาก็ยังคงติดต่อกับผู้เยาว์ด้วยดีเสมอมา ผู้เยาว์ทราบว่ามารดาฟ้องบิดาและปู่ เพื่อจะขอนำตัวผู้เยาว์กลับไปให้การเลี้ยงดูด้วยตนเอง แต่ผู้เยาว์รักปู่และย่ามาก ปู่และย่าเลี้ยงดูผู้เยาว์เป็นอย่างดี ผู้เยาว์ประสงค์จะอยู่ในการดูแลของปู่และย่าต่อไป ปู่และย่ามีอายุมากแล้วผู้เยาว์จึงอยากจะดูแลปู่และย่าด้วยเพื่อเป็นการตอบแทน แต่ผู้เยาว์ก็รักมารดาเช่นกันและต้องการจะไปพักอยู่กับมารดาด้วยในช่วงที่ปิดภาคเรียน

พนักงานคุมประพฤติได้ออกสืบเสาะสภาพแวดล้อมที่พักอาศัยของฝ่ายจำเลย โดยเดินทางไปที่บ้านเลขที่ ปรากฏว่า บ้านพักอาศัยเป็นของจำเลยที่ ๒ และ ภริยาจำเลยที่ ๒ ลักษณะเป็นบ้าน ๒ ชั้น ล้างปูนบนไม้ หลังคาสังกะสี ขนาดปานกลาง มีไฟฟ้าใช้น้ำประปา สภาพกลางเก่ากลางใหม่ บริเวณบ้านมีเนื้อที่ประมาณ ๗ ไร่ และ ด้านข้างมีการถมที่ดินและกำลังปลูกสร้างบ้านหลังใหม่ ภายในบ้านมีเครื่องอำนวยความสะดวกพอสมควร พักอาศัยกัน ๔ คน คือ จำเลยที่ ๒ ภริยาจำเลยที่ ๒ พี่ชายต่างมารดาของผู้เยาว์และผู้เยาว์ โดยจะนอนที่ชั้นล่างของตัวบ้าน บ้านพักอาศัยห่างจากเขตเทศบาลเมืองเพชรบูรณ์ ประมาณ ๑๕ กิโลเมตร การคมนาคมสะดวก เมื่อสังเกตจากสภาพแวดล้อมโดยทั่วไปเหมาะสมที่จะเลี้ยงดูผู้เยาว์พอสมควร และผู้เยาว์เองกับคนในบ้านก็มีความสนิทสนม รักใคร่กันดี จากการสอบถามพยานเพื่อนบ้านให้ถ้อยคำว่า จำเลยที่ ๒ และภริยาจำเลยที่ ๒ เป็นคนนิสัยดี ไม่เคยสร้างปัญหาให้กับชุมชน ทั้งสองให้การเลี้ยงดูผู้เยาว์มาโดยตลอด

๓. ความเห็น

คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยที่ ๑ และ จำเลยที่ ๒ ส่งมอบบุตรผู้เยาว์คืนโจทก์ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด มีข้อเท็จจริงจากฝ่ายโจทก์และฝ่ายจำเลย ซึ่งรับฟังได้ว่า โจทก์กับจำเลยที่ ๑ อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรส มีบุตรด้วยกัน ๑ คน คือ เด็กหญิง ผู้เยาว์ในคดีนี้ ขณะโจทก์และจำเลยที่ ๑ อยู่กินด้วยกันโจทก์และจำเลยที่ ๑ มีความไม่พร้อมในการเลี้ยงดูผู้เยาว์จึงนำผู้เยาว์ให้บิดามารดาจำเลยที่ ๑ เลี้ยงดู ซึ่งก็คือจำเลยที่ ๒ และ นาง ปู่และย่าของผู้เยาว์ ต่อมาโจทก์และจำเลยที่ ๑

มีปัญหาขัดแย้งจนต้องเลิกร้างกันแต่ผู้เยาว์ยังคงอยู่กับจำเลยที่ ๒ และยาผู้เยาว์ตั้งแต่ผู้เยาว์อายุประมาณ ๘ เดือน จนถึงปัจจุบันเป็นเวลา ๙ ปีเศษ ในระหว่างที่เลี้ยงดูนั้นทั้งโจทก์และจำเลยที่ ๑ ก็ช่วยส่งเสียเลี้ยงดูผู้เยาว์บ้าง โจทก์ได้มารับผู้เยาว์ไปอยู่อาศัยบ้างในช่วงปิดภาคเรียน ซึ่งต่อมาโจทก์อ้างว่าตนเองมีความพร้อมที่จะเลี้ยงดู ผู้เยาว์จึงมายื่นคำฟ้องจำเลยที่ ๑ และ จำเลยที่ ๒ เพื่อให้จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ ส่งมอบผู้เยาว์คืนแก่โจทก์ เป็นคดีนี้

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด พิจารณาคำฟ้องแล้วเห็นว่า โจทก์ จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ ต่างให้ถ้อยคำอ้างว่าฝ่ายของตนมีความเหมาะสมมากกว่าอีกฝ่ายในการเลี้ยงดูผู้เยาว์ ซึ่งหาก พิจารณาแล้วต้องถือว่ามิจุดติดจุดด้อยใกล้เคียงกัน จึงต้องพิจารณาจากอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย เมื่อบิดาไม่ได้ สมรสกับมารดา อำนาจปกครองบุตรจึงอยู่กับมารดาแต่เพียงผู้เดียว โจทก์เป็นมารดาผู้เยาว์เป็นผู้มีอำนาจ ปกครองผู้เยาว์ตามกฎหมาย ส่วนจำเลยที่ ๑ มิใช่บิดาชอบด้วยกฎหมายของผู้เยาว์จึงยังไม่มีอำนาจปกครอง ผู้เยาว์ที่สมบูรณ์ไปกว่าโจทก์ การที่บิดาไม่ยอมคืนบุตร จึงถือเป็นการโต้แย้งสิทธิของมารดา มารดาย่อม มีสิทธิที่จะฟ้องเรียกบุตรคืนจากบิดาได้ แต่จากการสืบเสาะ จำเลยที่ ๑ และ จำเลยที่ ๒ เป็นบิดาและปู่ผู้เยาว์ จำเลยที่ ๒ และ ภริยาจำเลยที่ ๒ ให้การเลี้ยงดูผู้เยาว์มาตั้งแต่เยาว์วัย ไม่ปรากฏว่ามีพฤติกรรมเสื่อมเสียใดๆ ในการเลี้ยงดูผู้เยาว์ ทั้งผู้เยาว์เองก็มีอายุพอสมควร ผู้เยาว์ประสงค์ที่จะอยู่ในการดูแลของจำเลยที่ ๒ และภริยา จำเลยที่ ๒ ต่อไป ประกอบกับโจทก์เองให้ถ้อยคำว่าจะนำผู้เยาว์ไปฝากให้ญาติตนเองเลี้ยงดูที่จังหวัดยโสธร โดยที่โจทก์นั้นประกอบอาชีพที่กรุงเทพมหานคร แต่จะส่งเสียเงินในการเลี้ยงดูให้แก่ญาติอย่างพอเพียง ซึ่งโจทก์ยังไม่ได้แสดงให้เห็นว่าตนเองจะให้การเลี้ยงดูผู้เยาว์อย่างใกล้ชิดด้วยตัวของโจทก์เองยังต้องพึ่งพาอาศัย บุคคลอื่นในการเลี้ยงดูผู้เยาว์ ดังนั้น สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด จึงมีความเห็นว่า ปัจจุบันผู้เยาว์อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียน มีความสนิทสนมคุ้นชินและอยู่ในการอุปการะเลี้ยงดูของฝ่ายจำเลย มาโดยตลอด หากให้ผู้เยาว์เปลี่ยนสภาพแวดล้อมไปพักอาศัยอยู่กับญาติของโจทก์ซึ่งไม่เคยได้เลี้ยงดูกันมาก่อน น่าจะเป็นผลเสียต่อผู้เยาว์มากกว่าผลดี เพื่อความผาสุกในชีวิตของผู้เยาว์ทั้งปัจจุบันและอนาคต จึงเห็นควรให้ ผู้เยาว์อยู่ในการเลี้ยงดูของฝ่ายจำเลยต่อไปพรากก่อน เว้นแต่โจทก์จะพิสูจน์ได้ว่าโจทก์สามารถ เลี้ยงดูผู้เยาว์ได้ ด้วยตนเองจึงให้ฝ่ายจำเลยส่งมอบผู้เยาว์คืนแก่โจทก์ ทั้งนี้ไม่ตัดสิทธิฝ่ายโจทก์ในการที่จะพบปะเยี่ยมเยียน ผู้เยาว์ได้ตามสมควร

()

พนักงานคุมประพฤติผู้สืบเสาะข้อเท็จจริง

()

ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

กรณีเรียกค่าอุปการะ เลี้ยงดู

ตัวอย่างรายงานแสดงข้อเท็จจริง
กรณีเรียกค่าอุปการะเลี้ยงดู

รายงานแสดงข้อเท็จจริง
เกี่ยวกับคดีครอบครัวที่ผู้เยาว์
มีผลประโยชน์หรือส่วนได้เสีย
รายงานที่...../.....

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

..... ตุลาคม ๒๕...

ข้าพเจ้าขอรายงานข้อเท็จจริงเกี่ยวกับโจทก์ จำเลย ผู้เยาว์ พยานและความเห็นตามความในมาตรา ๓๖ (๗) , ๑๖๗ และมาตรา ๑๖๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ ในคดีครอบครัวหมายเลขดำที่.....ของศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด ระหว่าง นางสาว โจทก์ นาย จำเลย เรื่อง เรียกค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตร (เด็กหญิง ผู้เยาว์) ซึ่งมีข้อความดังต่อไปนี้

๑. ข้อเท็จจริงที่ได้จากฝ่ายโจทก์

นางสาว.....โจทก์ เดิมมีชื่อตัวและชื่อสกุลว่า (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาเอกสารหนังสือสำคัญแสดงการเปลี่ยนชื่อตัว แบบ ข.๓ เลขที่ และสำเนาเอกสารหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนเปลี่ยนชื่อสกุล แบบ ข.๕ เลขที่ ที่ว่าการอำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ ลงวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๙ เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๒ และ ๓ ตามลำดับ) เกิดวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๒๖ อายุ ๓๙ ปี เชื้อชาติและสัญชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ มีภูมิลำเนาบ้านเลขที่ ปัจจุบันอาศัยบ้านเลขที่ ผู้ร้องจบการศึกษาปริญญาตรี ประกอบอาชีพเปิดร้านข้าวราดแกงชื่อ “.....” มีรายได้วันละ ๕๐๐ - ๑,๐๐๐ บาท

โจทก์ไม่เคยมีคู่ครองมาก่อน เมื่อปี พ.ศ.๒๕๔๕ ได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยไม่จดทะเบียนสมรสกับนาย จำเลย มีบุตรด้วยกัน ๑ คน คือ เด็กหญิง ผู้เยาว์ เกิดวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๓ อายุ ๑๑ ปี (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาเอกสารสูติบัตร แบบ ท.ร.๑ สำนักทะเบียนท้องถิ่นเทศบาลเมืองปากน้ำสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ เลขประจำตัวประชาชน)

โจทก์จำเลยอยู่กินด้วยกันเรื่อยมา ความสัมพันธ์ราบรื่น ทั้งสองร่วมกันประกอบอาชีพเปิดร้านขายข้าวราดแกงชื่อ “.....” ใกล้กับโรงพยาบาลเปาโลสมุทรปราการ อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ ภายหลังผู้เยาว์กำเนิดโจทก์จำเลยได้จดทะเบียนสมรสกัน และปีพ.ศ.๒๕๕๖ ได้จดทะเบียนหย่ากันและได้จดทะเบียนสมรสอีกครั้งในปี พ.ศ.๒๕๕๘ เนื่องจากโจทก์เชื่อเรื่องโชคลาง ซึ่งทั้งสองยังคงอยู่กินด้วยกันตามปกติ (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาใบสำคัญการสมรส แบบ คร.๕ สำนักทะเบียนอำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ เลขทะเบียนที่ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๗) โจทก์จำเลยอยู่กินด้วยกันเรื่อยมา กระทั่งต้นปี พ.ศ.๒๕๖๑ โจทก์จำเลยเริ่มมีปากเสียงกัน สาเหตุมาจากจำเลยขาดความเป็นผู้นำ เกียจคร้าน ไม่ช่วยเหลืองานที่ร้าน เมื่อให้ช่วยค้าขายก็จะยกยอกเงินไป อีกทั้งจำเลยยังใช้กำลังทำร้ายร่างกายโจทก์บ่อยครั้ง จนเกิดปัญหาในครอบครัว

ต่อมา...

ต่อมาโจทก์จำเลยได้จดทะเบียนหย่ากันด้วยความสมัครใจ โดยทำบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าตกลงให้โจทก์เป็นผู้ใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์ ให้จำเลยจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์เดือนละ ๒๐,๐๐๐ บาท โดยโอนเข้าบัญชีธนาคารกสิกรไทย เลขที่บัญชี สาขาเซนทรัลบางนา ภายในวันที่ ๑๐ ของทุกเดือน โดยเริ่มตั้งแต่เดือนพฤษภาคม ๒๕๖๑ เป็นต้นไปจนกว่าผู้เยาว์จะจบการศึกษาระดับปริญญาเอก (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาเอกสารใบสำคัญการหย่าและสำเนานบันทึกท้ายทะเบียนหย่า แบบ คร.๖ เลขทะเบียนที่ สำนักทะเบียนอำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ ลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๖๑ เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๘ และ ๙ ตามลำดับ)

หลังจดทะเบียนหย่า ผู้เยาว์พักอาศัยและอยู่ในความปกครองของโจทก์ตลอดมา ส่วนจำเลยไม่เคยชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์แก่โจทก์ตามบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าแต่อย่างใด เมื่อโจทก์ทวงถามอ้างว่าไม่มีและเมื่อทวงถามบ่อยครั้งจำเลยก็เพิกเฉย โจทก์จึงร้องขอค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์แต่เพียงฝ่ายเดียวเรื่อยมา ซึ่งเดิมโจทก์มีรายได้จากการค้าขายเพียงพอต่อการอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ กระทั่งเมื่อประมาณ ๒ ปีที่ผ่านมาเกิดการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (โควิด-๑๙) ทำให้รายได้จากการค้าขายโจทก์ลดน้อยลงอย่างมาก ส่งผลกระทบต่อการอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ โจทก์ต้องค้างชำระค่าเล่าเรียนผู้เยาว์ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ จนถึงปัจจุบัน เป็นจำนวนเงินกว่า ๒๓๐,๐๐๐ บาท

ต่อมาโจทก์ได้มอบหมายให้ทนายความมีหนังสือบอกกล่าวทวงถามจำเลยให้ชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาเอกสารสำนักงานกฎหมาย ฟรีแลนซ์ อัทเทอร์นี แอนด์ ลอว์ เรื่องขอให้ชำระค่าเลี้ยงดูบุตร ฉบับลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๖๕ เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๐) ซึ่งน้องชายจำเลยเป็นผู้รับไว้ (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาเอกสารใบตอบรับ EMS ในประเทศ บริษัทไปรษณีย์ไทย จำกัด ฉบับลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๖๕ เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๑) โดยภายหลังได้รับหนังสือดังกล่าวจำเลยก็ยังเพิกเฉย การกระทำดังกล่าวจำเลยจึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าทำให้โจทก์และผู้เยาว์ได้รับความเดือดร้อนมาก โจทก์ได้ทวงถามจำเลยมาตลอดแต่จำเลยเพิกเฉยเรื่อยมา ซึ่งโจทก์จำเลยจดทะเบียนหย่าและทำบันทึกข้อตกลงท้ายทะเบียนการหย่ามานานกว่า ๔ ปี คิดคำนวณเป็นค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ที่จำเลยค้างชำระแก่โจทก์เป็นเงินรวมทั้งสิ้น ๑,๐๔๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งล้านสี่หมื่นบาทถ้วน) ด้วยเหตุดังกล่าว โจทก์ไม่มีหนทางอื่นในการบังคับจำเลยได้จึงฟ้องจำเลยต่อศาลเป็นคดีนี้ เพื่อขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้จำเลยชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ให้แก่โจทก์เป็นเงินรวมทั้งสิ้น ๑,๐๔๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งล้านสี่หมื่นบาทถ้วน) พร้อมอัตราดอกเบี้ยร้อยละ ๕ ต่อต้นเงิน ๑,๐๔๐,๐๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยจะชำระเสร็จสิ้น

ปัจจุบันผู้เยาว์กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ (English Program) โรงเรียน เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร มีค่าใช้จ่ายดังนี้

- ค่าการศึกษาเล่าเรียน ภาคเรียนละ ๗๐,๐๐๐ บาท
- ค่าเรียนพิเศษวิชาภาษาอังกฤษและคณิตศาสตร์ เดือนละ ๓,๕๐๐ บาท
- ค่าเรียนบัลเลต์คอร์สละ ๑๐,๘๐๐ บาท
- ค่ารถตู้รับส่งโรงเรียน เดือนละ ๕,๐๐๐ บาท
- ค่าขนม/อาหารกลางวันไปโรงเรียนและอยู่บ้าน เดือนละ ๓,๐๐๐ บาท
- ค่าเบี้ยประกันสุขภาพ เดือนละ ๑,๙๐๐ บาท
- ค่าใช้จ่ายอื่นๆ เดือนละ ๒,๐๐๐ บาท

โจทก์...

โจทก์ไม่มีคู่ครองใหม่ ไม่มีความประพฤติเสียหาย ไม่เป็นบุคคลไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถ ไม่เคยต้องโทษหรือมีคำพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย

นางสาว อายุ ๔๗ ปี ให้ถ้อยคำเป็นพยานว่า พยานรู้จักกับโจทก์ จำเลยมานานกว่า ๑๐ ปี เนื่องจากพี่สาวโจทก์เป็นเพื่อนสนิทพยาน อีกทั้งพยานประกอบอาชีพเป็นสัตวแพทย์ซึ่งโจทก์จำเลยมักนำสุนัขและแมวที่บ้านมาให้ทำการรักษาที่คลินิกพยานเป็นประจำ พยานเห็นว่าทั้งสองรักใคร่กันดี กระทั่ง ปีพ.ศ.๒๕๖๑ พยานทราบจากโจทก์ว่าได้หย่าร้างกับจำเลยสาเหตุมาจากจำเลยไม่มีความกระตือรือร้นในการประกอบอาชีพขาดความเป็นผู้นำครอบครัว โจทก์เป็นผู้รับภาระต่างๆทั้งการค้าขายและเลี้ยงดูบุตร ทำให้โจทก์เกิดความเบื่อหน่ายและภายหลังหย่าร้าง ผู้เยาว์อาศัยอยู่กับโจทก์ พยานเห็นว่าโจทก์รับผิดชอบผู้เยาว์และให้การเลี้ยงดูผู้เยาว์เป็นอย่างดี กระทั่งเมื่อเกิดการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (โควิด-๑๙) โจทก์ได้มาขอยืมเงินพยานเพื่อนำไปผ่อนชำระค่าเล่าเรียนผู้เยาว์ พยานสงสารผู้เยาว์ จึงให้ความช่วยเหลือ โจทก์ยืมเงินพยาน ๒-๓ ครั้ง ครั้งละ ๑๐,๐๐๐ บาท ซึ่งโจทก์ก็นำมาคืนทุกครั้ง

นางสาว อายุ ๔๐ ปี ให้ถ้อยคำเป็นพยานว่า พยานเป็นเพื่อนกับโจทก์มานานกว่า ๑๐ ปี มีความสนิทสนมและพูดคุยทางโทรศัพท์กับโจทก์เป็นประจำ เมื่อประมาณต้นปี พ.ศ.๒๕๖๑ โจทก์ได้มาปรึกษาพยานเรื่องที่หย่ากับจำเลย เนื่องจากจำเลยเกียจคร้าน ไม่สนใจช่วยเหลือประกอบอาชีพ มักยกยอกเอาเงินที่ได้จากการค้าขายเป็นประจำ นอกจากนี้โจทก์จำเลยมีปากเสียงกันต่อหน้าผู้เยาว์บ่อยครั้ง และจำเลยใช้ความรุนแรงทำร้ายร่างกายโจทก์ ต่อมาโจทก์จำเลยได้จดทะเบียนหย่ากัน หลังหย่าร้างผู้เยาว์อาศัยอยู่กับโจทก์เรื่อยมา โจทก์เล่าให้กับพยานฟังว่าจำเลยไม่ได้ส่งเสียค่าอุปกรณ์เลี้ยงดูผู้เยาว์แต่อย่างใด

พยานทั้งสองเห็นว่าเมื่อจำเลยเป็นบิดาของผู้เยาว์ ทั้งโจทก์มีรายได้ไม่เพียงพอต่อการอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ จำเลยควรร่วมรับภาระค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์กับโจทก์

เด็กหญิง อายุ ๑๑ ปี ผู้เยาว์ ให้ถ้อยคำว่า บิดามารดาแยกทางกัน ขณะเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ หลังจากนั้นผู้เยาว์อาศัยอยู่กับมารดาเรื่อยมา กระทั่งผู้เยาว์เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ภาคเรียนที่ ๒ มารดาจึงให้ผู้เยาว์ไปทดลองอาศัยอยู่กับบิดานานประมาณ ๓ เดือน ผู้เยาว์ก็กลับมาอาศัยอยู่กับมารดาตามเดิม หลังจากนั้นบิดาก็ไม่ได้ติดต่อมาอีกเป็นเวลากว่า ๒ ปี มีเพียงปู่ที่โทรศัพท์มาหาผู้เยาว์นานๆครั้ง ปัจจุบันผู้เยาว์เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ และทราบว่ามารดาค้างชำระค่าเล่าเรียนกับทางโรงเรียนเนื่องจากพบเห็นเอกสารที่ทางโรงเรียนแจ้งมารดาเพื่อเรียกเก็บค่าเล่าเรียนค้างชำระ ซึ่งหากจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ แล้วผู้เยาว์ต้องการศึกษาต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ยังโรงเรียนสาธิตปทุมวันหรือโรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ จนจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ผู้เยาว์ต้องการศึกษาต่อในคณะแพทยศาสตร์

๒. ข้อเท็จจริงที่ได้จากฝ่ายจำเลย

นาย จำเลย อายุ ๔๐ ปี ไม่เคยมีคู่ครองมาก่อน และได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยจดทะเบียนสมรสภายหลังกับนางสาว โจทก์ มีบุตรด้วยกัน ๑ คน คือ เด็กหญิง ผู้เยาว์ในคดีนี้ โจทก์จำเลยได้จดทะเบียนสมรสและจดทะเบียนหย่ากันหลายครั้งเนื่องจากโจทก์ไปดื่มหอมและหมอดูทายทักมา กระทั่งล่าสุดเมื่อปีพ.ศ.๒๕๕๘ ทั้งสองจึงจดทะเบียนสมรสกันอีกครั้ง

ระหว่างอยู่กินด้วยกัน จำเลยเช่าอาคารพาณิชย์ ๓ ชั้น ขนาด ๑ ห้อง ให้โจทก์เปิดร้านขายข้าวราดแกงชื่อ “.....” ใกล้โรงพยาบาลเปาโลสมุทรปราการ ระหว่างนั้นจำเลยได้มอบเงินสดจำนวน ๔๕๐,๐๐๐ บาทให้กับโจทก์เก็บไว้ โดยเป็นเงินที่ได้จากการขายอาคารพาณิชย์ ๒ ชั้น เลขที่ ซึ่งบิดาจำเลยขอให้จำเลยใช้ประกอบอาชีพค้าขายเปียร์และสุราก่อนที่จะมาเปิดร้านข้าวราดแกงชื่อ “.....” ภายหลังได้เงินจำนวนดังกล่าวไปแล้ว โจทก์เปลี่ยนไปไม่อยู่บ้าน ออกนอกบ้านทุกวันโดยอ้างไปธุระหรือไปธนาคารบ้าง กลับเข้าบ้านมืดค่ำ อีกทั้งไม่ยอมให้จำเลยร่วมหลับนอนฉันทามิภริยา กระทั่งต้นปี พ.ศ.๒๕๖๑ จำเลยสืบทราบ ว่าโจทก์ลักลอบคบหาชายอื่น และเมื่อโจทก์ทราบว่าจำเลยทราบเรื่องจึงขอหย่ากับจำเลย จำเลยจึงทวงเงินจำนวน ๔,๕๗๕,๐๐๐ บาทที่ได้ฝากไว้กับโจทก์เพื่อแลกกับการจดทะเบียนหย่า แต่โจทก์กลับให้จำเลยจดทะเบียนหย่าก่อนแล้วจะคืนเงินจำนวนดังกล่าวให้ จำเลยจึงยินยอมหย่าและลงลายมือชื่อในบันทึกท้ายทะเบียนการหย่า โดยโจทก์เป็นผู้ระบุข้อความให้จำเลยชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์เดือนละ ๒๐,๐๐๐ บาท จนกว่าผู้เยาว์จะจบการศึกษาปริญญาเอก โดยแจ้งกับจำเลยว่า “ลงไว้เฉยๆ” แต่ภายหลังจดทะเบียนหย่า โจทก์ไม่ยอมคืนเงินจำนวนดังกล่าวให้กับจำเลย จำเลยจึงมาอาศัยอยู่กับบิดามารดาที่ยังบ้านเลขที่ เรื่อยมากระทั่งปัจจุบัน ระหว่างนั้นโจทก์ได้ทวงถามถึงค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ตามบันทึกท้ายทะเบียนการหย่า จำเลยไม่มีอาชีพไม่มีรายได้จึงแจ้งโจทก์ให้นำเงินจำนวนดังกล่าวที่ฝากกับโจทก์ใช้เป็นค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์แทนการทวงถาม หลังจากนั้นโจทก์ไม่เคยทวงถามค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์จากจำเลยเป็นระยะเวลากว่า ๔ ปี กระทั่งโจทก์มาฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ ซึ่งจำเลยสันนิษฐานว่าเงินจำนวนดังกล่าวที่โจทก์ใช้เป็นค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์นั้น โจทก์น่าจะนำไปจ่ายส่วนตัวจนหมดแล้ว เพราะหากโจทก์ใช้สำหรับเลี้ยงดูผู้เยาว์แต่เพียงอย่างเดียวก็น่าที่จะเพียงพอ

ปัจจุบันจำเลยช่วยบิดามารดาค้าขายเพื่อแลกกับการกินอยู่โดยไม่ได้รับค่าจ้าง อีกทั้งไม่มีเงินลงทุนที่จะประกอบธุรกิจเพื่อหารายได้เลี้ยงตัวหรือส่งเสียค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ แม้ปัจจุบันจำเลยจะประกอบอาชีพเสริมขับซักรถจักรยานยนต์ส่งอาหาร (Grab Food) แต่ก็ยังเป็นเพียงการบำบัดอาการซึมเศร้าเท่านั้น ไม่ได้ยึดเป็นอาชีพหลักแต่อย่างใด ทั้งมีรายได้เพียงวันละ ๒๐๐ - ๓๐๐ บาทเท่านั้น ซึ่งหากศาลมีคำพิพากษาบังคับให้จำเลยต้องชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ตามบันทึกท้ายทะเบียนการหย่า จำเลยไม่สามารถปฏิบัติตามได้เนื่องจากไม่มีรายได้ ซึ่งจำเลยสามารถที่จะชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ได้เพียงเดือนละ ๒,๐๐๐ บาทเท่านั้น ซึ่งหากในอนาคตพฤติการณ์เปลี่ยนไปจำเลยมีรายได้ที่เพิ่มมากขึ้น จำเลยก็จะชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์เพิ่มขึ้นตามลำดับ

อนึ่ง จำเลยได้มอบหมายให้ทนายความยื่นคำให้การฟ้องแย้งต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด ในส่วนของการจดทะเบียนหย่าและการทำบันทึกท้ายทะเบียนหย่าแล้ว ซึ่งจำเลยขอแถลงรายละเอียดในชั้นพิจารณาของศาลในวันใกล้เคียง วันนัดชี้ หรือวันสืบพยาน

๓. ความเห็น

จากข้อเท็จจริงที่ได้จากฝ่ายโจทก์และจำเลย สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด มีความเห็นกล่าวคือ คดีนี้โจทก์จำเลยได้จดทะเบียนหย่ากันด้วยความสมัครใจ และมีการทำบันทึกท้ายทะเบียนหย่าตกลงให้โจทก์เป็นผู้ใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์ ให้จำเลยจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์เดือนละ ๒๐,๐๐๐ บาท โดยโอนเข้าบัญชีธนาคารกสิกรไทย เลขที่บัญชี สาขาเซนทรัลบางนา ภายในวันที่ ๑๐ ของทุกเดือน

โดยเริ่ม...

โดยเริ่มตั้งแต่เดือนพฤษภาคม ๒๕๖๑ เป็นต้นไปจนกว่าผู้เยาว์จะจบการศึกษาระดับปริญญาเอก ซึ่งบันทึกท้ายทะเบียนหย่าดังกล่าวเป็นเอกสารราชการ และก่อนลงลายมือชื่อคู่หย่าย่อมต้องสมัครใจและยินยอมที่จะเข้าสู่กัมปนาทที่ได้มีการตกลงไว้ เว้นเสียแต่กรณีพฤติการณ์อีกฝ่ายหนึ่งจะเปลี่ยนแปลงในภายหลัง เมื่อพิจารณาถึงค่าใช้จ่ายต่าง ๆ อันได้แก่ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษาและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ตามสมควรของผู้เยาว์แล้ว ปัจจุบันผู้เยาว์อายุ ๑๑ ปี กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ (English Program) โรงเรียน กรุงเทพมหานคร มีค่าใช้จ่ายรายเดือน รวมเป็นเงินประมาณ ๑๕,๔๐๐ บาท นอกจากนี้ยังมีค่าการศึกษาเล่าเรียน ภาคเรียนละ ๗๐,๐๐๐ บาท และค่าเรียนบัลเลต์คอร์สละ ๑๐,๘๐๐ บาท การที่โจทก์ซึ่งเป็นมารดาฝ่ายที่เป็นผู้อุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์มีอาชีพเปิดร้านข้าวราดแกง มีรายได้วันละ ๕๐๐ - ๑,๐๐๐ บาท แต่โจทก์ไม่มีหนทางอื่นในการบังคับจำเลยได้จึงฟ้องจำเลยต่อศาลเป็นคดีนี้ เพื่อขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้จำเลยชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ให้แก่โจทก์เป็นเงินรวมทั้งสิ้น ๑,๐๔๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งล้านสี่หมื่นบาทถ้วน) พร้อมอัตราดอกเบี้ยร้อยละ ๕ ต่อต้นเงิน ๑,๐๔๐,๐๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยจะชำระเสร็จสิ้น จะเห็นได้ว่าเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงในชั้นสถานพินิจว่าพฤติการณ์ของจำเลยเปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือ จำเลยมีอาชีพการงานที่ไม่มั่นคง มีสถานะทางการเงินไม่ดี เนื่องจากจำเลยเพียงช่วยบิดามารดาค้าขายเพื่อแลกกับการกินอยู่ โดยไม่ได้รับค่าจ้าง อีกทั้งไม่มีเงินลงทุนที่จะประกอบธุรกิจเพื่อหารายได้เลี้ยงตัวหรือส่งเสียค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ แม้ปัจจุบันจำเลยจะประกอบอาชีพเสริมขับซิ่งจักรยานยนต์ส่งอาหาร (Grab Food) แต่ไม่ได้ยึดเป็นอาชีพหลัก มีรายได้เพียงวันละ ๒๐๐ - ๓๐๐ บาทเท่านั้น การที่จำเลยเป็นบิดาชอบด้วยกฎหมายของผู้เยาว์ จำเลยย่อมมีหน้าที่ร่วมกับโจทก์ในการอุปการะเลี้ยงดูบุตรระหว่างเป็นผู้เยาว์ เมื่อจำเลยไม่ได้ประกอบอาชีพเป็นกิจจะลักษณะ มีรายได้น้อย ไม่สามารถที่จะชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ตามบันทึกท้ายทะเบียนหย่าได้ จึงเห็นควรให้จำเลยชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ในอัตราที่จำเลยมีความสามารถชำระได้ตามฐานานุรูป ทั้งนี้หากในอนาคตพฤติการณ์ของจำเลยเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากมีความสามารถหารายได้ที่เพิ่มมากขึ้น ก็ให้จำเลยชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์เพิ่มขึ้น

()

พนักงานคุมประพฤติผู้สืบเสาะข้อเท็จจริง

()

ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

กรณีการจดทะเบียน รับรองบุตร

ตัวอย่างรายงานแสดงข้อเท็จจริง
กรณีการจดทะเบียนรับรองบุตร

รายงานแสดงข้อเท็จจริง
เกี่ยวกับคดีครอบครัวที่ผู้เยาว์
มีผลประโยชน์หรือส่วนได้เสีย
รายงานที่...../.....

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

..... ตุลาคม ๒๕...

ข้าพเจ้าขอรายงานแสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้ร้อง ผู้เยาว์ และความเห็นตามความในมาตรา ๓๖ (๗) มาตรา ๑๖๗ และมาตรา ๑๖๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ ในคดีครอบครัวหมายเลขดำที่ ของศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด เรื่อง นาย ผู้ร้อง ร้องขอจดทะเบียนรับรองเด็กหญิง ผู้เยาว์ เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมาย ดังต่อไปนี้

๑.ฐานะและความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร้องกับผู้เยาว์

นาย ผู้ร้อง เกิดเมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๒๑ ขณะนี้อายุ ๔๓ ปีเศษ (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน เลขประจำตัวประชาชน ออกโดยกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย) จบการศึกษาระดับปริญญาตรี พักอาศัยอยู่บ้านตนเองเลขที่ ประกอบอาชีพรับจ้าง ตำแหน่งผู้จัดการอยู่ที่ศูนย์ซ่อมตัวถังและสีรถยนต์ ของบริษัท จำกัด ซึ่งตั้งอยู่ที่ ๕๖ ถนนแม่หลวน ตำบลตลาดเหนือ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต มีรายได้เดือนละ ๔๐,๐๐๐ บาท และมีรายได้จากการรับจ้างติดตั้งอุปกรณ์ตกแต่งรถยนต์ในนามบริษัท จำกัด ซึ่งรับทำที่เดียวกันมีรายได้อีกเดือนละ ๑๕,๐๐๐ - ๒๐,๐๐๐ บาท

เมื่อปี พ.ศ.๒๕๕๗ ผู้ร้องได้มาทำงานและพักอาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ต จากนั้นเมื่อประมาณ ปี พ.ศ. ๒๕๖๑ ผู้ร้องได้พบกับนางสาว มารดาผู้เยาว์ ซึ่งได้นำรถยนต์เข้ามาใช้บริการที่ศูนย์รถยนต์โตโยต้า สาขา ที่บริษัทของผู้ร้องเข้ามาใช้พื้นที่ตั้งบริษัทรวมงานอยู่ จึงได้ทำความรู้จักกัน ก็ทราบว่าพ่อของนางสาว เป็นเพื่อนกับอาของผู้ร้อง จากนั้นได้พูดคุยจนมีความสนิทคุ้นเคย จนผู้ร้องรู้สึกชอบพอ จึงได้ติดต่อกันมาตลอดจนเกิดความรักและคบหาเป็นความรักกันอยู่นานประมาณ ๒ ปี ก็ได้เข้าพิธีมงคลสมรสกันเมื่อปี พ.ศ.๒๕๖๓ แล้วได้มาอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาที่บ้านของนางสาว ซึ่งอยู่กินด้วยกันอย่างเปิดเผยมาโดยตลอดในระยะเวลาซึ่งหญิงมารดาอาจตั้งครรภ์ได้ แต่ผู้ร้องกับนางสาว ไม่ได้จดทะเบียนสมรสกัน จากนั้นประมาณ กลางปี พ.ศ.๒๕๖๔ นางสาว ก็ได้ตั้งครรภ์บุตรกับผู้ร้อง ระหว่างตั้งครรภ์ผู้ร้องก็ได้ให้การดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดี โดยพาไปฝากครรภ์ที่โรงพยาบาลมิชชั่นภูเก็ต แล้วพาไปพบแพทย์ตามกำหนดนัดทุกครั้ง จนกระทั่งเมื่อถึงกำหนดคลอด ก็พาไปคลอดเด็กหญิง ผู้เยาว์ในคดีนี้ ที่โรงพยาบาลดังกล่าว ซึ่งเกิดเมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ ขณะนี้อายุ ๘ เดือน (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาสูติบัตร เลขประจำตัวประชาชน ของสำนักทะเบียนท้องถิ่นเทศบาลตำบลรัชฎา จังหวัดภูเก็ตลงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕) โดยผู้ร้องเป็นคนออกค่าใช้จ่ายให้ทั้งหมด และเฝ้าดูแลจนกระทั่งผู้เยาว์กับมารดาผู้เยาว์ได้ออกจากโรงพยาบาล ซึ่งหลังจากผู้เยาว์เกิดเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลได้อำนวยความสะดวกเรื่องแจ้งการเกิดให้ผู้เยาว์ โดยผู้ร้องแจ้งกับเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลว่าผู้ร้องเป็นบิดาผู้เยาว์ ขอให้ผู้เยาว์ใช้ชื่อสกุลตามผู้ร้อง

จากนั้น...

จากนั้นผู้ร้องกับมารดาผู้เยาว์ก็ช่วยกันเลี้ยงดูผู้เยาว์อย่างเปิดเผยต่อบุคคลทั่วไปว่าผู้เยาว์เป็นบุตรของผู้ร้องที่เกิดจากมารดาผู้เยาว์ และได้อุปการะเลี้ยงดูด้วยความรักใคร่เอาใจใส่เป็นอย่างดี ขณะนี้ผู้เยาว์พักอาศัยและอยู่ในความปกครองดูแลของผู้ร้องกับมารดาผู้เยาว์ ผู้ร้องได้ไปดำเนินการยื่นขอลดหย่อนภาษีประจำปี กรณีมีบุตรต่อสำนักงานสรรพากรจังหวัดภูเก็ต แต่เจ้าหน้าที่ของสำนักงานสรรพากรจังหวัดภูเก็ตแจ้งว่าไม่สามารถหักลดหย่อนภาษีได้ เนื่องจากผู้ร้องยังไม่ได้เป็นบิดาโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้เยาว์ โดยแนะนำให้ผู้ร้องมายื่นคำร้องขอจดทะเบียนรับรองบุตรต่อศาลก่อน เมื่อศาลมีคำสั่งอนุญาต ก็ให้นำคำสั่งศาลไปแสดงประกอบ เจ้าหน้าที่จึงจะดำเนินการให้ได้ตามความประสงค์ ผู้ร้องได้ปรึกษากับมารดาผู้เยาว์แล้ว มารดาให้ความยินยอม (ปรากฏตามสำเนาหนังสือให้ความยินยอมยื่นคำร้องขอรับรองบุตร ของนางสาว ทำที่ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด เมื่อวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๖๕) ผู้ร้องจึงมายื่นคำร้องต่อศาล เป็นคดีนี้

ผู้ร้องไม่เป็นคนไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถ และมีอาชีพการงานที่มั่นคงสามารถให้การอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ให้เจริญเติบโตมีอนาคตที่ดีได้

นางสาว อายุ ๓๘ ปีเศษ มารดาผู้เยาว์ให้ถ้อยคำเป็นพยานว่า พยานได้พบกับผู้ร้อง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๖๐ เนื่องจากบิดาของพยานและอาของผู้ร้องเป็นเพื่อนกัน จึงได้นัดไปพบปะพูดคุยกันที่ศูนย์รถยนต์โตโยต้า สาขา ซึ่งเป็นสถานที่ที่บริษัทที่ผู้ร้องทำงานไปเข้าร่วมกิจการอยู่ โดยพยานได้ไปกับบิดาของพยานด้วย หลังจากพบกันก็ทำความรู้จักและคบกันในฐานะเพื่อน และได้ติดต่อพูดคุยกันจนกระทั่งรู้สึกชอบพอแล้วคบหาเป็นคนรัก จากนั้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๖๓ ก็ได้เข้าพิธีมงคลสมรสกันตามประเพณี และได้มาอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาที่บ้านของพยาน แต่พยานไม่ประสงค์จะจดทะเบียนสมรส ซึ่งอยู่กินด้วยกันอย่างเปิดเผยมาตลอด จนกระทั่งมีบุตรด้วยกัน ๑ คน คือ เด็กหญิง ผู้เยาว์ในคดีนี้ ซึ่งขณะตั้งครรภ์ ผู้ร้องก็ให้การดูแลเอาใจใส่ด้วยดี พาไปฝากครรภ์แบบพิเศษที่โรงพยาบาลและพาไปพบแพทย์ตามกำหนดนัดทุกครั้ง เมื่อถึงกำหนดคลอดก็พาพยานไปคลอดผู้เยาว์ที่โรงพยาบาล และรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมด ทั้งได้เฝ้าดูแลพยานกับผู้เยาว์ จนกระทั่งได้ออกจากโรงพยาบาล หลังจากผู้เยาว์เกิดแล้ว เจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลได้อำนวยความสะดวกเรื่องแจ้งการเกิดให้ผู้เยาว์ โดยผู้ร้องแจ้งกับเจ้าหน้าที่ว่าเป็นบิดา และยินยอมให้ผู้เยาว์ใช้ชื่อสกุลตามผู้ร้องแล้วได้ร่วมกันอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ด้วยความรักและเปิดเผยกับบุคคลทั่วไปว่าผู้เยาว์เป็นบุตรของผู้ร้องที่เกิดจากพยาน ซึ่งผู้ร้องมีความรักต่อผู้เยาว์จึงต้องการให้ผู้เยาว์ได้รับสิทธิประโยชน์จากผู้ร้องในฐานะบิดากับบุตรตามกฎหมาย จึงมาปรึกษาพยานว่าต้องการยื่นคำร้องขอจดทะเบียนรับรองบุตรต่อศาล ซึ่งพยานไม่ขัดข้องและให้ความยินยอม โดยขอรับรองว่าผู้เยาว์เป็นบุตรของผู้ร้องที่เกิดจากพยานจริง ผู้ร้องจึงมายื่นคำร้องต่อศาล เป็นคดีนี้

อนึ่ง ผู้ร้องกับมารดาผู้เยาว์ได้พาเด็กหญิง ผู้เยาว์ ขณะที่อายุ ๗ เดือน ไปพบพนักงานคุมประพฤติที่สถานีพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด แล้ว แต่เนื่องจากผู้เยาว์ยังอยู่ในวัยทารก ไร้เดียงสา ไม่สามารถให้ถ้อยคำได้ แต่จากการสังเกตของพนักงานคุมประพฤติเห็นว่าผู้เยาว์มีใบหน้าละม้ายคล้ายคลึงกับผู้ร้อง และมีสุขภาพร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ ซึ่งผู้เยาว์กับผู้ร้องและมารดาผู้เยาว์มีความสนิทสนมคุ้นเคยและรักใคร่ผูกพันกันดี

๒. ความเห็น

เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ร่อนำพยานเอกสาร คือ สำเนาสูติบัตรและสำเนาทะเบียนบ้านของผู้เยาว์มาแสดง ซึ่งปรากฏชื่อผู้ร่อนเป็นบิดาของผู้เยาว์และผู้เยาว์ใช้ชื่อสกุลเดียวกับผู้ร่อน ทั้งได้นำพยานบุคคลซึ่งเป็นมารดา ผู้เยาว์มาให้ถ้อยคำรับฟังได้ว่าผู้ร่อนได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยากับมารดาผู้เยาว์อย่างเปิดเผยมาโดยตลอด จนกระทั่งมีบุตรด้วยกัน ๑ คน ซึ่งเป็นผู้เยาว์ในคดีนี้ ผู้ร่อนมีความรักใคร่เอาใจใส่ผู้เยาว์ และเปิดเผยจนเป็นที่ปรากฏต่อบุคคลทั่วไปว่าผู้เยาว์เป็นบุตรของผู้ร่อน พฤติการณ์จึงเชื่อได้ว่าผู้เยาว์เป็นบุตรของผู้ร่อนจริง เพื่อประโยชน์และความผาสุกของผู้เยาว์ จึงเห็นพ้องด้วยหากศาลจะมีคำสั่งอนุญาตแทนความยินยอมของผู้เยาว์ซึ่งไร้เดียงสา

()

พนักงานคุมประพฤติผู้สืบเสาะข้อเท็จจริง

()

ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

ตัวอย่างรายงานแสดงข้อเท็จจริง
กรณีขอให้ศาลพิพากษาว่าเป็นบุตร

รายงานแสดงข้อเท็จจริง
เกี่ยวกับคดีครอบครัวที่ผู้เยาว์
มีผลประโยชน์หรือส่วนได้เสีย
รายงานที่...../.....

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

..... กันยายน ๒๕...

ข้าพเจ้าขอรายงานแสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับ คู่ความ ผู้เยาว์ และความเห็นตามความในมาตรา ๓๖ (๗) มาตรา ๑๖๗ และมาตรา ๑๖๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ ในคดีครอบครัวหมายเลขดำที่ ของศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด ระหว่าง โจทก์ กับ จำเลย เรื่อง โจทก์ร้องขอให้ศาลมีคำสั่งว่าผู้เยาว์ที่ ๑ เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของจำเลย และเรียกค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ที่ ๑ และ ผู้เยาว์ที่ ๒ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

๑. ข้อเท็จจริงที่ได้จากฝ่ายโจทก์

นางสาว โจทก์ เกิดเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๓๗ อายุ ๒๘ ปีเศษ เชื้อชาติไทย สัญชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ โจทก์จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยอำเภอหนองไผ่ จังหวัดเพชรบูรณ์ ปัจจุบันประกอบอาชีพรับจ้างจัดเรียงสินค้าที่ร้านจำหน่ายสินค้าเบ็ดเตล็ดของเพื่อนโจทก์ในเขตตำบลบ้านโคก อำเภอเมืองเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยทำงานเพียงสัปดาห์ละ ๒ วันคือ วันพุธและวันเสาร์ ได้ค่าจ้างวันละ ๓๐๐ บาท ฐานะความเป็นอยู่ยากจน โจทก์มีชื่อปรากฏอยู่ในทะเบียนบ้านเลขที่ ซึ่งกรรมสิทธิ์เป็นของมารดาโจทก์ แต่ปัจจุบันโจทก์พักอาศัยอยู่กับคู่ครองใหม่ที่บ้านไม่ทราบเลขที่..... หมายเลขโทรศัพท์

เมื่อปี พ.ศ.๒๕๕๕ โจทก์รู้จักกับตาบตำรวจ จำเลย เนื่องจากมีบ้านพักอาศัยอยู่ละแวกเดียวกันคบหากันประมาณ ๑ เดือน โจทก์ทราบว่าจำเลยมีภริยาชอบด้วยกฎหมายอยู่ก่อนแล้ว มีบุตรด้วยกัน ๑ คน โจทก์เคยขอเลิกกับจำเลยแต่จำเลยไม่ยินยอม โจทก์รักใคร่ในตัวจำเลยจึงยอมอยู่กินด้วยกันเรื่อยมาอย่างเปิดเผยในระยะเวลาที่โจทก์ซึ่งเป็นหญิงมารดาอาจตั้งครรรค์ได้ โดยจำเลยจะมาพักอาศัยอยู่กับโจทก์ที่บ้านมารดาโจทก์เป็นครั้งคราว ต่อมาเมื่อประมาณเดือนเมษายน ๒๕๕๘ โจทก์ได้ตั้งครรรค์ผู้เยาว์ โจทก์จำเลยยังคงอยู่กินด้วยกันเรื่อยมา กระทั่งเมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ โจทก์ได้คลอดผู้เยาว์ที่ ๑ ชื่อ เด็กชาย (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาสูติบัตร แบบ ทร.๑ เลขประจำตัวประชาชน ของสำนักทะเบียนท้องถิ่นเทศบาลเมืองเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ ลงวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙) อายุ ๖ ปีเศษ เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียน ตำบลบ้านโคก อำเภอเมืองเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ ไม่เสียค่าเล่าเรียน เสียค่าเสื้อผ้าปีละประมาณ ๓,๐๐๐ บาท ค่าใช้จ่ายส่วนตัวไปโรงเรียนวันละ ๒๐ บาท พักอาศัยและอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของโจทก์ ภายหลังที่ผู้เยาว์ที่ ๑ คลอดจำเลยเป็นผู้แจ้งการเกิดของผู้เยาว์ที่ ๑ ต่อนายทะเบียนว่าจำเลยเป็นบิดาผู้เยาว์ที่ ๑ และยินยอมให้ผู้เยาว์ที่ ๑ ใช้ชื่อสกุลเดียวกับจำเลย และช่วยเหลือโจทก์เลี้ยงดูผู้เยาว์ที่ ๑ แสดงออกอย่างเปิดเผยเป็นที่ทราบกันดีของบุคคลทั่วไปว่าจำเลยเป็นบิดาของผู้เยาว์ที่ ๑ โจทก์จำเลยอยู่กินด้วยกันเรื่อยมา ต่อมาเมื่อประมาณเดือนตุลาคม ๒๕๖๑ โจทก์ได้ตั้งครรรค์ผู้เยาว์ที่ ๒ โจทก์จำเลยยังคงอยู่กินด้วยกันเรื่อยมา ต่อมาเมื่อประมาณเดือนมิถุนายน ๒๕๖๒ โจทก์ทราบว่าจำเลยคบหากับหญิงอื่นฉันทู้สาวซึ่งอยู่ในหมู่บ้าน

เดียวกับโจทก์...

เดียวกับโจทก์ ทราบชื่อว่า นางสาว (ไม่ทราบชื่อตัวและชื่อสกุลจริง) ต่อมาเมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๖๒ โจทก์ได้คลอดผู้เยาว์ที่ ๒ ชื่อ เด็กหญิง (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาสูติบัตร แบบ ทร.๑ เลขประจำตัวประชาชน ของสำนักทะเบียนท้องถิ่นเทศบาลเมืองเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ ลงวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๖๒) อายุ ๓ ปีเศษ เรียนเตรียมอนุบาลที่ ตำบลบ้านโคก อำเภอเมืองเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ ไม่เสียค่าใช้จ่าย ค่านมและค่าขนมวันละ ๒๐ - ๓๐ บาท พักอาศัยและอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของโจทก์ ภายหลังผู้เยาว์ที่ ๒ คลอด จำเลยเป็นผู้แจ้งการเกิดของผู้เยาว์ที่ ๒ ต่อนายทะเบียนว่าจำเลยเป็นบิดาผู้เยาว์ที่ ๒ และยินยอมให้ผู้เยาว์ที่ ๒ ใช้ชื่อสกุลเดียวกับจำเลย ต่อมาเมื่อประมาณวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๖๒ โจทก์ทราบว่าจำเลยได้ไปอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยากับนางสาว จำเลยไม่ได้กลับมาอยู่กินร่วมกับโจทก์อีก ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๖๒ โจทก์กับจำเลยได้ไปทำบันทึกที่สถานีตำรวจภูธรบ้านโคก โดยตกลงกันว่า จำเลยจะจ่ายค่าเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองเดือนละ ๔,๐๐๐ บาท โดยแบ่งจ่ายเดือนละ ๒ ครั้ง ๆ ละ ๒,๐๐๐ บาท และจำเลยจะไปจดทะเบียนรับผู้เยาว์ที่ ๒ เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมาย แต่จำเลยไม่ยอมจดทะเบียนรับผู้เยาว์ที่ ๑ เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากจำเลยอ้างว่าจำเลยไม่แน่ใจว่าผู้เยาว์ที่ ๑ เป็นบุตรของจำเลยที่เกิดจากโจทก์ ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๒ จำเลยได้ยื่นคำร้องต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด ขอจดทะเบียนรับผู้เยาว์ที่ ๒ เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของจำเลย และเมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๒ ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด มีคำสั่งอนุญาตให้จำเลยไปจดทะเบียนรับผู้เยาว์ที่ ๒ เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมาย แต่จำเลยบ่ายเบี่ยงไม่ยอมปฏิบัติตาม โจทก์จึงไปยื่นคำร้องต่อผู้บังคับบัญชาของจำเลยที่สถานีตำรวจภูธร แต่จำเลยยังคงบ่ายเบี่ยงไม่ยอมไปดำเนินการ จากนั้นโจทก์ได้ไปยื่นคำร้องที่สถานีตำรวจภูธร อีก กระทั่งเมื่อวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๖๓ จำเลยยินยอมไปจดทะเบียนรับผู้เยาว์ที่ ๒ เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมาย (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาทะเบียนรับรองบุตร แบบ คร.๑๑ เลขทะเบียนที่ ของสำนักทะเบียนอำเภอเมืองเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ ลงวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๖๓) ภายหลังทำบันทึกข้อตกลง จำเลยจ่ายค่าเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองให้กับโจทก์มาตลอด กระทั่งเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๓ ภายหลังจำเลยจดทะเบียนรับผู้เยาว์ที่ ๒ เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมาย จำเลยจ่ายค่าเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองให้แก่โจทก์เพียงเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท ต่อมาเมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๖๕ จำเลยไม่จ่ายค่าเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองตามที่ตกลงกันไว้ ปัจจุบันโจทก์ไม่ได้ประกอบอาชีพเป็นกิจจะลักษณะ เนื่องจากต้องคอยรับส่งบุตรผู้เยาว์ทั้งสองไปกลับจากโรงเรียน เพียงแค่รับจ้างจัดเรียงสินค้าที่ร้านจำหน่ายสินค้าเบ็ดเตล็ดของเพื่อนในวันพุธ และวันเสาร์ ได้ค่าจ้างวันละ ๓๐๐ บาท ซึ่งไม่เพียงพอกับรายจ่าย ส่วนจำเลยประกอบอาชีพรับราชการตำรวจที่สถานีตำรวจภูธร มีหน้าที่การงานและรายได้มั่นคง โจทก์มายื่นคำฟ้องต่อศาลเป็นคดีนี้ โจทก์ประสงค์ให้จำเลยจดทะเบียนรับผู้เยาว์ที่ ๑ เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของจำเลยและให้จำเลยจ่ายค่าเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองเดือนละ ๒,๐๐๐ บาทต่อคน รวมเป็นเงินเดือนละ ๔,๐๐๐ บาท จนกว่าผู้เยาว์ทั้งสองจะบรรลุนิติภาวะหรือจนกว่าผู้เยาว์แต่ละคนจะจบการศึกษาระดับปริญญาตรี โจทก์ขอรับรองว่าผู้เยาว์ที่ ๑ เป็นบุตรของจำเลยซึ่งเกิดจากโจทก์จริง ในการยื่นคำฟ้องครั้งนี้ไม่เสียค่าทนายความ

ปัจจุบันโจทก์มีคู่ครองใหม่ โดยอยู่กินด้วยกันกับนาย ไม่ได้จดทะเบียนสมรส ยังไม่มีบุตรด้วยกัน โจทก์ไม่เคยต้องหาคดีทั้งทางแพ่งและทางอาญามาก่อน ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย ไม่เป็นบุคคลไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถ

โจทก์พาผู้เยาว์ทั้งสองมาพบพนักงานคุมประพฤติ แต่ผู้เยาว์ทั้งสองยังเล็กไร้เดียงสาไม่สามารถให้ถ้อยคำได้ ผู้เยาว์ที่ ๑ ป่วยเป็นโรคธาลัสซีเมียแบบซ่อน ต้องพบแพทย์ ๖ เดือนต่อครั้ง ส่วนผู้เยาว์ที่ ๒ สุขภาพร่างกายแข็งแรงดี

นางสาว อายุ ๕๖ ปีเศษ และนางสาว อายุ ๔๐ ปีเศษ น้ำและพี่สาวต่างบิดาโจทก์ให้ถ้อยคำเป็นพยานโจทก์สอดคล้องต้องกันสรุปได้ความว่า พยานทั้งสองทราบว่าจำเลยมีภริยาชอบด้วยกฎหมายอยู่ก่อนแล้ว พยานทั้งสองไม่ทราบว่าโจทก์กับจำเลยคบหากัน กระทั่งโจทก์ตั้งครรภ์ผู้เยาว์ที่ ๑ แล้วพยานทั้งสองจึงทราบ จากนั้นโจทก์จำเลยอยู่กินด้วยกันเรื่อยมา โดยอยู่กินด้วยกันที่บ้านมารดาโจทก์แต่จำเลยจะไปพักอาศัยอยู่กับโจทก์เป็นครั้งคราว ต่อมาทราบว่าจำเลยได้หย่าร้างกับภริยาชอบด้วยกฎหมายแล้ว โจทก์จำเลยก็ยังอยู่กินด้วยกันเรื่อยมา กระทั่งมีบุตรด้วยกันอีก ๑ คน คือ ผู้เยาว์ที่ ๒ ภายหลังผู้เยาว์ทั้งสองเกิด จำเลยเป็นผู้แจ้งการเกิดของผู้เยาว์ทั้งสองต่อนายทะเบียนว่าจำเลยเป็นบิดาผู้เยาว์ทั้งสองและยินยอมให้ผู้เยาว์ทั้งสองใช้ชื่อสกุลเดียวกับจำเลย และแสดงออกอย่างเปิดเผยเป็นที่ทราบกันดีต่อบุคคลทั่วไปว่าจำเลยเป็นบิดาของผู้เยาว์ทั้งสอง แต่ภายหลังผู้เยาว์ที่ ๒ คลอดได้ไม่นาน ทราบว่าจำเลยได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยากับหญิงอื่นซึ่งอยู่ในหมู่บ้านเดียวกันกับโจทก์ และปัจจุบันจำเลยได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยากับหญิงคนดังกล่าว ไม่กลับมาอยู่กินร่วมกับโจทก์อีก ต่อมาโจทก์กับจำเลยได้ทำบันทึกข้อตกลงให้จำเลยจดทะเบียนรับผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของจำเลย และให้จำเลยจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองให้แก่โจทก์ ซึ่งจำเลยได้จ่ายค่าเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองให้กับโจทก์เดือนละ ๔,๐๐๐ บาท ต่อมาเมื่อปี พ.ศ.๒๕๖๒ จำเลยได้ยื่นคำร้องต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด ขอจดทะเบียนรับผู้เยาว์ที่ ๒ เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายเพียงคนเดียว ภายหลังศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด มีคำสั่งอนุญาตให้จำเลยจดทะเบียนรับผู้เยาว์ที่ ๒ เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมาย จำเลยบ่ายเบี่ยงไม่ไปดำเนินการจดทะเบียนรับผู้เยาว์ที่ ๒ เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมาย กระทั่งเมื่อเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๓ จำเลยจึงยินยอมไปดำเนินการจดทะเบียนรับผู้เยาว์ที่ ๒ เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมาย จากนั้นจำเลยได้จ่ายค่าเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองให้แก่โจทก์เพียง เดือนละ ๒,๐๐๐ บาท ต่อมาพยานทราบจากโจทก์ว่าจำเลยไม่ยอมจ่ายค่าเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองให้แก่โจทก์ ปัจจุบันโจทก์ประกอบอาชีพรับจ้างจัดเรียงสินค้าที่ร้านค้าละแวกบ้าน ซึ่งทำงานสัปดาห์ละ ๒ วัน ได้ค่าจ้างวันละ ๓๐๐ บาท และคอยรับส่งผู้เยาว์ทั้งสองจากโรงเรียน ไม่ได้ประกอบอาชีพเป็นกิจจะลักษณะ ทำให้มีรายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่าย ปัจจุบันโจทก์มีคู่ครองใหม่แล้ว โจทก์ไปพักอาศัยอยู่กับคู่ครองใหม่ที่ตำบลนางั่ว อำเภอเมืองเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ แต่กลับมาที่ภูมิลำเนาทุกวัน ผู้เยาว์ทั้งสองกำลังเจริญเติบโตและต้องศึกษาเล่าเรียนในระดับที่สูงขึ้น โจทก์เพียงลำพังไม่มีรายได้เพียงพอที่จะอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองได้ โจทก์ประสงค์ให้จำเลยจดทะเบียนรับผู้เยาว์ที่ ๑ เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายและให้จำเลยจ่ายค่าเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองเดือนละ ๔,๐๐๐ บาท จนกว่าผู้เยาว์ทั้งสองจะบรรลุนิติภาวะหรือจนกว่าผู้เยาว์แต่ละคนจะจบการศึกษาระดับปริญญาตรี โจทก์จึงมายื่นคำฟ้องต่อศาลเป็นคดีนี้ พยานทั้งสองขอรับรองว่า ผู้เยาว์ที่ ๑ เป็นบุตรของจำเลยซึ่งเกิดจากโจทก์จริง

๒. ข้อเท็จจริงที่ได้จากฝ่ายจำเลย

ดาบตำรวจ จำเลย เกิดเมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๑๗ อายุ ๔๘ ปีเศษ เชื้อชาติไทย สัญชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ จำเลยจบการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ปัจจุบันรับราชการตำรวจ ตำแหน่ง สถานีตำรวจภูธร อำเภอเมืองเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ ได้รับค่าตอบแทนเดือนละ ๓๐,๐๐๐ บาท เงินประจำตำแหน่งเดือนละ ๓,๐๐๐ บาท หักชำระหนี้สิน และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ จำเลยจะมีเงินคงเหลือเดือนละ ๔,๐๐๐-๕,๐๐๐ บาท ฐานะความเป็นอยู่พอมีพอใช้ จำเลยมีชื่อปรากฏอยู่ในทะเบียนบ้านเลขที่ ซึ่งกรรมสิทธิ์เป็นของคู่ครองใหม่ หมายเลขโทรศัพท์ จำเลยเคยมีคู่ครองมาก่อน ซึ่งอยู่กินด้วยกันกับนาง โดยจดทะเบียนสมรส มีบุตรด้วยกัน ๑ คน ชื่อ นางสาว

อายุ ๒๐ ปีเศษ กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี สาขา ชั้นปีที่ ๒ มหาวิทยาลัยนเรศวร อยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของมารดา แต่ญาติของจำเลยช่วยส่งเสียเลี้ยงดูอยู่ ต่อมาเมื่อเดือนสิงหาคม ๒๕๖๒ จำเลยได้จดทะเบียนหย่าขาดจากภริยาชอบด้วยกฎหมาย

เมื่อปี พ.ศ.๒๕๕๕ จำเลยได้รู้จักกับโจทก์ เนื่องจากมีบ้านพักอาศัยอยู่ใกล้เคียงกัน จำเลยคบหากับโจทก์ระยะหนึ่งจึงตกลงอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยา มีบุตรด้วยกัน ๒ คน คือ เด็กชาย ผู้เยาว์ที่ ๑ ปัจจุบันอายุ ๖ ปีเศษ เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียน อำเภอเมืองเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ และเด็กหญิง ผู้เยาว์ที่ ๒ ปัจจุบัน อายุ ๓ ปีเศษ เรียนเตรียมอนุบาลที่ ตำบลบ้านโคก อำเภอเมืองเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ ผู้เยาว์ทั้งสองพักอาศัยอยู่กับโจทก์ ภายหลังผู้เยาว์ทั้งสองเกิดจำเลยเป็นผู้แจ้งการเกิดต่อนายทะเบียนว่าจำเลยเป็นบิดาผู้เยาว์ทั้งสอง ยินยอมให้ผู้เยาว์ทั้งสองใช้ชื่อสกุลเดียวกับจำเลย และให้การเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองอย่างเปิดเผย ไม่ได้ปิดบัง ต่อมาเมื่อผู้เยาว์ที่ ๒ เกิดไม่นาน จำเลยกับโจทก์มีปัญหาขัดแย้ง จึงแยกทางกัน หลังจากแยกทางจำเลยได้ให้เงินกับโจทก์เป็นค่าเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองเดือนละ ๔,๐๐๐ บาท โดยให้โจทก์ไปรับเงินกับเจ้าหน้าที่การเงินที่สถานีตำรวจภูธร ต่อมาเมื่อเดือนสิงหาคม ๒๕๖๒ จำเลยได้ยื่นคำร้องต่อศาลขอจดทะเบียนรับผู้เยาว์ที่ ๒ เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งโจทก์กับจำเลยตกลงกันว่า จำเลยจะจดทะเบียนรับผู้เยาว์ที่ ๒ ซึ่งเป็นบุตรสาว เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายเพียงคนเดียว ส่วนผู้เยาว์ที่ ๑ ซึ่งเป็นบุตรชาย จำเลยเห็นว่าสามารถดูแลและช่วยเหลือตนเองได้ อีกทั้งจำเลยซึ่งเป็นข้าราชการ สามารถใช้สิทธิเบิกค่าสงเคราะห์บุตรได้เพียง ๓ คน แต่จำเลยมีบุตรชอบด้วยกฎหมายก่อนแล้ว ๑ คน หากในอนาคตจำเลยมีบุตรกับคู่ครองใหม่อีก บุตรที่เกิดจากคู่ครองใหม่จะไม่ได้รับสิทธิ์ดังกล่าว ซึ่งโจทก์ยินยอมให้จำเลยจดทะเบียนรับผู้เยาว์ที่ ๒ เพียงคนเดียวได้ ภายหลังศาลมีคำสั่งให้ผู้เยาว์ที่ ๒ เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของจำเลย โจทก์กับจำเลยไม่ได้ติดต่อพูดคุยกันในเรื่องดังกล่าวอีก จำเลยไม่มีช่องทางการติดต่อโจทก์ โจทก์เองก็ไม่ได้ติดต่อกับจำเลย จำเลยจึงไม่ได้ดำเนินการจดทะเบียนรับผู้เยาว์ที่ ๒ เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมาย แต่ต่อมาเมื่อวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๖๓ จำเลยได้ไปดำเนินการจดทะเบียนรับผู้เยาว์ที่ ๒ เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายเรียบร้อยแล้ว จากนั้นโจทก์กับจำเลยได้ตกลงเรื่องค่าเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองใหม่ เนื่องจากจำเลยมีรายได้คงเหลือน้อยลง จึงตกลงกันว่า จำเลยจะจ่ายค่าเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองให้แก่โจทก์เดือนละ ๒,๐๐๐ บาท ซึ่งโจทก์ต้องไปรับเงินกับเจ้าหน้าที่การเงินที่สถานีตำรวจภูธร ทุกวันที่ ๕ ของเดือน ซึ่งโจทก์ก็ยินยอม ต่อมาเมื่อประมาณต้นเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๕ จำเลยได้เดินทางไปราชการที่ต่างจังหวัดมีภาระค่าใช้จ่ายมากขึ้น จึงไม่ได้จ่ายค่าเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองให้กับโจทก์ตามวันเวลาที่ตกลงกันไว้ ต่อมาเมื่อปลายเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๕ จำเลยได้จ่ายเงินให้โจทก์จำนวน ๑,๕๐๐ บาท ส่วนที่เหลือจะจ่ายให้ในช่วงต้นเดือนสิงหาคม ๒๕๖๕ แต่โจทก์ไม่ได้ไปติดต่อขอรับเงิน ต่อมาเมื่อต้นเดือนกันยายน ๒๕๖๕ จำเลยทราบ bahwa โจทก์ยื่นคำฟ้องต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด ขอให้จำเลยจดทะเบียนรับผู้เยาว์ที่ ๑ เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของจำเลย และให้จำเลยจ่ายค่าเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสอง เดือนละ ๔,๐๐๐ บาท ซึ่งจำเลยยอมรับว่าผู้เยาว์ที่ ๑ เป็นบุตรของจำเลยที่เกิดจากโจทก์จริง แต่การที่โจทก์ยื่นคำฟ้องให้จำเลยจดทะเบียนรับผู้เยาว์ที่ ๑ เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของจำเลยนั้น ทั้งโจทก์และจำเลยเคยตกลงกันว่า จำเลยจะไม่จดทะเบียนรับผู้เยาว์ที่ ๑ เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของจำเลย แต่จำเลยจะยังคงส่งเสียเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองเช่นเดิม

แต่จำเลย...

แต่จำเลยมีภาระหนี้สิน มีเงินคงเหลือไม่มากนัก จึงสามารถจ่ายค่าเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองได้เพียงเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท ตามเดิม โดยให้โจทก์เปิดบัญชีเงินฝากเป็นชื่อโจทก์หรือชื่อผู้เยาว์ เพื่อความสะดวกของทั้งสองฝ่าย และจะได้มีหลักฐานการโอนจ่าย หากจำเลยมีรายได้มากขึ้นก็จะจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองเพิ่มให้ตามสมควร

ปัจจุบันจำเลยมีคู่ครองใหม่แล้ว ซึ่งอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรส ยังไม่มีบุตรด้วยกัน จำเลยไม่เคยต้องหาดีทั้งทางแพ่งและทางอาญามาก่อน ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย ไม่เป็นบุคคลไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ

๓. ความเห็น

คดีนี้ โจทก์ฟ้องขอให้ศาลมีคำสั่งว่าเด็กชาย ผู้เยาว์ที่ ๑ เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของจำเลย และให้จำเลยจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูเด็กชาย ผู้เยาว์ที่ ๑ และเด็กหญิง ผู้เยาว์ที่ ๒ จนกว่าผู้เยาว์ทั้งสองจะบรรลุนิติภาวะหรือจนกว่าผู้เยาว์ทั้งสองจะจบการศึกษาระดับปริญญาตรีสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด พิจารณาแล้วเห็นว่า โจทก์นำพยานเอกสาร คือ สูติบัตรการเกิดของผู้เยาว์ที่ ๑ และสำเนาทะเบียนบ้านซึ่งเป็นเอกสารทางราชการมาแสดง ปรากฏชื่อจำเลยเป็นบิดาของผู้เยาว์ที่ ๑ ผู้เยาว์ที่ ๑ ใช้ชื่อสกุลเดียวกับจำเลย และนำพยานบุคคล คือ นางสาว และนางสาว นำและพี่สาวต่างบิดาโจทก์ มาให้ถ้อยคำรับฟังได้ว่า โจทก์กับจำเลยอยู่กินด้วยกันอย่างเปิดเผยในระยะเวลาที่โจทก์ซึ่งเป็นหญิงมารดาอาจตั้งครรภ์ได้ กระทั่งมีบุตรด้วยกัน ๒ คน คือ ผู้เยาว์ทั้งสอง อีกทั้งจำเลยให้การยอมรับว่าตนเป็นบิดาของผู้เยาว์ทั้งสอง จำเลยจดทะเบียนรับผู้เยาว์ที่ ๒ เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายแล้ว แต่จำเลยไม่ประสงค์จะจดทะเบียนรับผู้เยาว์ที่ ๑ เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมาย โดยอ้างเหตุว่า จำเลยมีบุตรชอบด้วยกฎหมายซึ่งเป็นบุตรสาวแล้ว ๒ คน คือบุตรสาวที่เกิดจากคู่ครองคนแรก และผู้เยาว์ที่ ๒ ส่วนผู้เยาว์ที่ ๑ เป็นบุตรชายมีความเข้มแข็งและสามารถดูแลตนเองได้มากกว่า อีกทั้งหากจำเลยมีบุตรที่เกิดจากภริยาใหม่จะไม่สามารถใช้สิทธิเบิกสวัสดิการต่าง ๆ จากทางราชการได้ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด พิจารณาแล้วเห็นว่า จากพยานเอกสารทางราชการ พยานบุคคล และคำให้การของจำเลยซึ่งยอมรับว่า ผู้เยาว์ที่ ๑ เป็นบุตรของจำเลยที่เกิดจากโจทก์จริง ผู้เยาว์ที่ ๑ ย่อมต้องได้รับสิทธิต่าง ๆ อันอาจเกิดจากจำเลยในภายภาคหน้า เพื่ออนาคตและความผาสุกของผู้เยาว์ที่ ๑ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด จึงเห็นสมควรหากศาลจะมีคำพิพากษาว่าผู้เยาว์ที่ ๑ เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของจำเลย ประเด็นเรื่องค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองเมื่อผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรของโจทก์และจำเลย โจทก์และจำเลยย่อมมีหน้าที่ให้การอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองร่วมกัน ปัจจุบันผู้เยาว์ทั้งสองกำลังเจริญเติบโต และอยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียน โจทก์ประสงค์เรียกค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองเดือนละ ๒,๐๐๐ บาทต่อคน รวมเป็นเงินเดือนละ ๔,๐๐๐ บาท จนกว่าผู้เยาว์ทั้งสองจะบรรลุนิติภาวะหรือจนกว่าผู้เยาว์ทั้งสองจะจบการศึกษาระดับปริญญาตรีนั้น พิจารณาแล้วเห็นว่า จำเลยประกอบอาชีพรับราชการและมีรายได้มั่นคงแน่นอน แม้จำเลยอ้างว่ามีภาระหนี้สินและค่าใช้จ่ายต่อเดือนค่อนข้างมาก แต่อยู่ในวิสัยที่จะบริหารจัดการได้ อีกทั้งผู้เยาว์ทั้งสองพักอาศัยอยู่กับโจทก์ซึ่งย่อมมีภาระค่าใช้จ่ายเพิ่มมากขึ้น โจทก์ไม่ได้ประกอบอาชีพเป็นกิจจะลักษณะเพราะต้องดูแลผู้เยาว์ทั้งสองที่ยังเยาว์วัย จึงเห็นควรให้จำเลยจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองให้แก่โจทก์เดือนละ ๔,๐๐๐ บาท (สี่พันบาทถ้วน) นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าผู้เยาว์ทั้งสองจะบรรลุนิติภาวะเป็นรายไป

ทั้งนี้ หากในอนาคตจำเลยมีความสามารถในการหารายได้ที่เพิ่มขึ้น ก็ควรให้มีการปรับเพิ่มเงินค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองตามความจำเป็นและความเหมาะสมของผู้เยาว์ทั้งสอง เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปของผู้เยาว์ทั้งสอง

()
พนักงานคุมประพฤติผู้สืบเสาะข้อเท็จจริง

()
ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

ตัวอย่างรายงานแสดงข้อเท็จจริง
กรณีขอให้ผู้เยาว์เป็นบุตรผู้ตาย

รายงานแสดงข้อเท็จจริง
เกี่ยวกับคดีครอบครัวที่ผู้เยาว์
มีผลประโยชน์หรือส่วนได้เสีย
รายงานที่/.....

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

..... ธันวาคม ๒๕...

ข้าพเจ้าขอรายงานแสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้ร้อง ผู้วายชนม์ และความเห็นตามความในมาตรา ๓๖ (๓) มาตรา ๑๖๗ และมาตรา ๑๖๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ ในคดีครอบครัวหมายเลขดำที่ ของศาลเยาวชนและครอบครัว เกี่ยวกับนาย ผู้ร้องที่ ๑ นาย ผู้ร้องที่ ๒ เรื่อง ร้องขอศาลให้มีคำสั่งให้ผู้ร้องทั้งสองเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมาย ของนาย ผู้วายชนม์ ดังต่อไปนี้

๑.ฐานะและความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร้องกับผู้วายชนม์

นาย ผู้ร้องที่ ๑ เกิดวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๔ อายุ ๒๑ ปีเศษ (ปรากฏหลักฐานตามสูติบัตร แบบ ท.ร.๑ เลขประจำตัวประชาชน สำนักทะเบียนเขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔) เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียน กรุงเทพมหานคร ประกอบอาชีพรับจ้างที่บริษัท จำกััดตำแหน่งพนักงานทั่วไป ได้รับค่าจ้างเดือนละประมาณ ๓๕,๐๐๐ บาท

นาย ผู้ร้องที่ ๒ เกิดวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๔๙ อายุ ๑๖ ปีเศษ ซึ่งเป็นผู้เยาว์ในคดีนี้ (ปรากฏหลักฐานตามสูติบัตร แบบ ท.ร.๑ เลขประจำตัวประชาชน สำนักทะเบียนเขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๙) เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียน กรุงเทพมหานคร มารดาผู้ร้องให้เงินใช้จ่ายที่โรงเรียนวันละ ๒๐๐-๓๐๐ บาท

ผู้ร้องทั้งสองพักอาศัยอยู่กับนางสาว มารดาผู้ร้องที่ห้องเช่าเลขที่ เสียค่าเช่าเดือนละ ๑๒,๐๐๐ บาท ค่าน้ำประปาและค่าไฟฟ้าเดือนละ ๓,๐๐๐-๔,๐๐๐ บาท แต่มีชื่อปรากฏอยู่ในทะเบียนบ้านเลขที่ เป็นกรรมสิทธิ์ของคนรู้จักของมารดาผู้ร้อง

ผู้ร้องทั้งสองเป็นบุตรของนาย ผู้วายชนม์ กับมารดาผู้ร้อง ผู้วายชนม์กับมารดาผู้ร้องได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรส มีบุตรด้วยกัน ๒ คน คือ ผู้ร้องทั้งสอง ผู้ร้องทั้งสองพักอาศัยและอยู่ในการอุปการะเลี้ยงดูของผู้วายชนม์กับมารดาผู้ร้องตลอดมา ผู้วายชนม์แสดงออกโดยเปิดเผยต่อญาติและบุคคลทั่วไปว่าผู้ร้องทั้งสองเป็นบุตรของผู้วายชนม์ ผู้ร้องทั้งสองใช้ชื่อสกุลของผู้วายชนม์ มารดาผู้ร้องไม่ได้ประกอบอาชีพใด ผู้วายชนม์ประกอบอาชีพรับจ้างที่บริษัท จำกััด ตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายต่างประเทศ ได้รับค่าจ้างเดือนละประมาณ ๘๐,๐๐๐ บาท และเงินรางวัลพิเศษปีละประมาณ ๘๐,๐๐๐ บาท ผู้วายชนม์ไปทำงานที่จังหวัดจันทบุรีโดยจะกลับมาพักอาศัยอยู่กับผู้ร้องทั้งสองในวันเสาร์ วันอาทิตย์ และวันหยุดนักขัตฤกษ์ ผู้วายชนม์ได้เข้าเป็นผู้ประกันตนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.๒๕๓๓ ที่สำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ ๙ กรุงเทพมหานคร มารดาผู้ร้องกับผู้วายชนม์อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาอย่างเปิดเผยในระยะเวลาซึ่งหญิงมารดาอาจตั้งครรภ์ได้ และร่วมรับภาระอุปการะเลี้ยงดูผู้ร้องทั้งสองตลอดมา

กระทั่ง...

กระทั่งประมาณกลางปี พ.ศ. ๒๕๖๔ แพทย์ได้ตรวจพบว่าผู้วายชนม์เป็นมะเร็งลำไส้ระยะแพร่กระจาย ผู้วายชนม์เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาล แต่อาการไม่ทุเลาลง ต่อมาวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๕ ผู้วายชนม์ถึงแก่กรรมด้วยสาเหตุมะเร็งลำไส้ระยะแพร่กระจาย (ปรากฏหลักฐานตามมรณบัตร แบบ ท.ร.๕ ตอน ๑ คำร้องที่เลขที่ สำนักทะเบียนท้องถิ่นเขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๖๕) หลังจากผู้วายชนม์ถึงแก่กรรม ผู้ร้องทั้งสองและมารดาผู้ร้องเป็นผู้จัดการงานศพ มารดาผู้ร้องเป็นผู้อุปการะผู้ร้องทั้งสองตลอดมา

ผู้ร้องทั้งสองทราบว่าขณะผู้วายชนม์ยังมีชีวิตอยู่ผู้วายชนม์ไม่มีทรัพย์สินใด ไม่ได้ทำประกันชีวิต และไม่ได้ทำพินัยกรรมไว้ แต่ผู้วายชนม์ได้เข้าเป็นผู้ประกันตนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.๒๕๓๓ ภายหลังผู้วายชนม์ถึงแก่กรรม ผู้ร้องทั้งสองได้ไปยื่นคำขอรับเงินประโยชน์ทดแทนจากสำนักงานประกันสังคม และเจ้าหน้าที่สำนักงานประกันสังคมจ่ายเงินค่าทำศพเป็นเงินจำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท ส่วนเงินสงเคราะห์กรณีตาย เงินบำเหน็จชราภาพกรณีตาย จำนวนประมาณ ๒๐๐,๐๐๐ บาท เจ้าหน้าที่สำนักงานประกันสังคมแจ้งว่าจะจ่ายให้แก่ทายาทของผู้วายชนม์ คือ ผู้ร้องทั้งสอง ซึ่งผู้ร้องทั้งสองมิใช่บุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้วายชนม์ จึงยังไม่สิทธิได้รับเงินดังกล่าว (ปรากฏหลักฐานตามเอกสารท้ายคำร้องหมายเลข ๙ และหมายเลข ๑๐) ด้วยเหตุดังกล่าวผู้ร้องทั้งสองจึงได้ยื่นคำร้องต่อศาลเป็นคดีนี้เพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้ร้องทั้งสองเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้วายชนม์

อนึ่งนาง มารดาของผู้วายชนม์ ถึงแก่กรรมแล้ว (ปรากฏหลักฐานตามมรณบัตร แบบ ท.ร. ๐๕๑ เลขที่ สำนักทะเบียนท้องถิ่นเขตคันนายาว กรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๘) ส่วนนาย บิดาผู้วายชนม์ถึงแก่กรรมแล้ว แต่เนื่องจากบิดาผู้วายชนม์ถึงแก่กรรมที่ประเทศญี่ปุ่น ผู้ร้องทั้งสองจึงไม่มีเอกสารมรณบัตรของบิดาผู้วายชนม์มาแสดง

ผู้ร้องทั้งสองไม่เป็นคนไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถ ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย

นางสาว มารดาผู้ร้อง ให้ถ้อยคำว่า มารดาผู้ร้องเกิดวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๒๒ อายุ ๔๓ ปีเศษ จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จากโรงเรียนบ้านวังกระดี่ทอง จังหวัดพิจิตร ไม่ได้ประกอบอาชีพใด ผู้ร้องที่ ๑ ให้เงินใช้จ่ายเดือนละประมาณ ๓๐,๐๐๐ บาท พักอาศัยอยู่ห้องเช่าเลขที่ เสียค่าเช่าเดือนละ ๓๐,๐๐๐ บาท ค่าน้ำประปาและค่าไฟฟ้าเดือนละ ๓,๐๐๐-๔,๐๐๐ บาท แต่มีชื่อปรากฏอยู่ในทะเบียนบ้านเลขที่ เป็นกรรมสิทธิ์ของครัวเรือนของมารดาผู้ร้อง

เมื่อประมาณปีพ.ศ.๒๕๔๒ มารดาผู้ร้องได้รู้จักกับนาย ผู้วายชนม์ เนื่องจากประกอบอาชีพรับจ้างด้วยกันที่บริษัทเอกชนแห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ที่ย่านสีลม กรุงเทพมหานคร จึงได้มีโอกาสสนทนากันจนเกิดความสนิทสนม ต่อมาได้คบหาเป็นคนรัก และประมาณต้นปีพ.ศ.๒๕๔๓ จึงได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยา โดยไม่ได้จดทะเบียนสมรส มีบุตรด้วยกัน ๒ คน คือ

๑.นาย ผู้ร้องที่ ๑ เกิดวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๔ อายุ ๒๑ ปีเศษ เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียน กรุงเทพมหานคร

๒.นาย ผู้ร้องที่ ๒ เกิดวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๔๙ อายุ ๑๖ ปีเศษ เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียน กรุงเทพมหานคร เสียค่าธรรมเนียมการเรียนภาคเรียนละประมาณ ๓,๐๐๐ บาท ค่าอุปกรณ์การเรียนปีละ ๒๐๐-๓๐๐ บาท และให้เงินใช้จ่ายที่โรงเรียนวันละ ๒๐๐-๓๐๐ บาท

ความสัมพันธ์ระหว่างมารดาผู้ร้องกับผู้วายชนม์ปกติสุข ทั้งสองพักอาศัยอยู่กับปู่ย่าของผู้ร้องทั้งสอง ที่ห้องเช่าเลขที่ ดังกล่าวข้างต้นตลอดมา มารดาผู้ร้องไม่ได้ประกอบอาชีพใด ส่วนผู้วายชนม์ประกอบ

อาชีพที่บริษัท จำกัด ตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายการต่างประเทศ ได้รับค่าจ้างเดือนละประมาณ ๘๐,๐๐๐ บาท และเงินรางวัลพิเศษปีละประมาณ ๘๐,๐๐๐ บาท ผู้วายชนม์ไปทำงานที่จังหวัดจันทบุรีโดยจะกลับมาพักอาศัยอยู่กับมารดาผู้ร้องในวันเสาร์ วันอาทิตย์และวันหยุดนักขัตฤกษ์ ผู้วายชนม์ได้เข้าเป็นผู้ประกันตนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.๒๕๓๓ ที่สำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ ๙ กรุงเทพมหานคร มารดาผู้ร้องกับผู้วายชนม์อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาตลอดมา กระทั่งมารดาผู้ร้องตั้งครรภ์ผู้ร้องทั้งสอง ผู้วายชนม์ดูแลเอาใจใส่มารดาผู้ร้องเป็นอย่างดีโดยพาไปฝากครรภ์ ตรวจครรภ์และพาไปคลอดที่โรงพยาบาล มารดาผู้ร้องกับผู้วายชนม์เป็นผู้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลว่าผู้วายชนม์เป็นบิดาของผู้ร้องทั้งสอง ผู้วายชนม์ยินยอมให้ผู้ร้องทั้งสองใช้ชื่อสกุลของผู้วายชนม์และแสดงออกโดยเปิดเผยต่อญาติ และบุคคลทั่วไปว่าผู้ร้องทั้งสองเป็นบุตรของผู้วายชนม์ มารดาผู้ร้องกับผู้วายชนม์ร่วมกันกันอุปการะเลี้ยงดูผู้ร้องทั้งสองเป็นอย่างดีโดยผู้วายชนม์เป็นผู้รับภาระค่าใช้จ่ายภายในครอบครัวและค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้ร้องทั้งสองแต่เพียงผู้เดียวตลอดมา กระทั่งประมาณกลางปีพ.ศ. ๒๕๖๔ แพทย์ได้ตรวจพบว่าผู้วายชนม์เป็นมะเร็งลำไส้ระยะแพร่กระจาย ผู้วายชนม์เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลตลอดมา กระทั่งวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๕ ผู้วายชนม์ถึงแก่กรรมด้วยสาเหตุมะเร็งลำไส้ระยะแพร่กระจาย หลังจากผู้วายชนม์ถึงแก่กรรม มารดาผู้ร้องและผู้ร้องทั้งสองเป็นผู้จัดการงานศพ ผู้วายชนม์ไม่ได้ทำประกันชีวิตและไม่มีทรัพย์สินใด มารดาผู้ร้องกับผู้ร้องทั้งสองได้ไปยื่นคำขอรับเงินประโยชน์ทดแทนจากสำนักงานประกันสังคม เจ้าหน้าที่สำนักงานประกันสังคมจ่ายเงินค่าทำศพจำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท ส่วนเงินค่าทดแทนกรณีตายและเงินสมทบกรณีชราภาพจำนวนประมาณ ๒๐,๐๐๐ บาทเจ้าหน้าที่สำนักงานประกันสังคมแจ้งว่าจะจ่ายให้แก่ทายาทโดยธรรมของผู้วายชนม์ และเนื่องจากผู้ร้องทั้งสองมิใช่บุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้วายชนม์จึงยังไม่มีสิทธิได้รับเงินดังกล่าว ผู้ร้องทั้งสองจึงยื่นคำร้องต่อศาลเป็นคดีนี้ มารดาผู้ร้องขอยืนยันว่าผู้ร้องทั้งสองเป็นบุตรของผู้วายชนม์ซึ่งเกิดจากการดาผู้ร้องจริง และบิดามารดาผู้วายชนม์ ถึงแก่กรรมแล้ว

นาง เพื่อนบ้านของผู้ร้อง ให้ถ้อยคำเป็นพยานว่า พยานเกิดวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๑๔ อายุ ๕๑ ปีเศษ จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนบ้านศรีถาวร จังหวัดบุรีรัมย์ ประกอบอาชีพรับจ้างซักรีดเสื้อผ้า ได้รับค่าจ้างเดือนละ ๑๕,๐๐๐-๑๖,๐๐๐ บาท พักอาศัยอยู่ห้องเช่าเลขที่ และมีชื่อปรากฏอยู่ในทะเบียนบ้านเลขที่..... เป็นกรรมสิทธิ์ของพยาน

พยานรู้จักกับนางสาว มารดาผู้ร้อง มานานประมาณ ๒๒ ปีเนื่องจากเช่าห้องพักอาศัยอยู่ใกล้กันนาย ผู้วายชนม์กับมารดาผู้ร้องได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรส มีบุตรด้วยกัน ๒ คน คือนาย ผู้ร้องที่ ๑ และนาย ผู้ร้องที่ ๒ ผู้วายชนม์ มารดาผู้ร้องและผู้ร้องทั้งสองพักอาศัยอยู่ด้วยกันที่ห้องเช่า มารดาผู้ร้องไม่ได้ประกอบอาชีพใด ผู้วายชนม์ประกอบอาชีพรับจ้างที่บริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง พยานไม่ทราบรายละเอียดอื่น มารดาผู้ร้องกับผู้วายชนม์อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาและร่วมรับภาระอุปการะเลี้ยงดู ผู้ร้องทั้งสองตลอดมา กระทั่งประมาณกลางเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๕ ผู้วายชนม์ถึงแก่กรรมด้วยสาเหตุมะเร็งลำไส้ หลังจากผู้วายชนม์ถึงแก่กรรม มารดาผู้ร้องเป็นผู้ดูแลเอาใจใส่ผู้ร้องทั้งสองตลอดมา พยานเชื่อว่าผู้ร้องทั้งสองเป็นบุตรของผู้วายชนม์ซึ่งเกิดจากการดาผู้ร้องจริง เพราะผู้วายชนม์กับมารดาผู้ร้องอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาและร่วมกันอุปการะเลี้ยงดูผู้ร้องทั้งสองตลอดมาจนกระทั่งผู้วายชนม์ถึงแก่กรรม ประกอบกับผู้ร้องทั้งสองมีใบหน้าคล้ายผู้วายชนม์

๒. ความเห็น

เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน พิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ร้องได้นำพยานหลักฐานอันเป็นเอกสารทางราชการกล่าวคือ สูติบัตรและทะเบียนบ้านของผู้ร้องทั้งสองมาแสดงซึ่งปรากฏชื่อผู้วายชนม์เป็นบิดาของผู้ร้องทั้งสองและผู้ร้องทั้งสองใช้ชื่อสกุลของผู้วายชนม์ นอกจากนี้ผู้ร้องทั้งสองยังได้นำพยานบุคคล คือ นางสาว มารดาผู้ร้อง และนาง เพื่อนบ้านของผู้ร้อง ซึ่งทราบความสัมพันธ์ระหว่างมารดาผู้ร้องกับผู้วายชนม์มาให้ถ้อยคำสนับสนุนว่าผู้วายชนม์กับมารดาผู้ร้องได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาอย่างเปิดเผยในระยะเวลาซึ่งหญิงมารดาอาจตั้งครรภ์ได้ จนมีบุตรด้วยกัน ๒ คน คือ ผู้ร้องทั้งสอง ผู้วายชนม์ยอมรับและแสดงออกโดยเปิดเผยต่อญาติและบุคคลทั่วไปว่าเป็นบิดาของผู้ร้องทั้งสอง ผู้วายชนม์กับมารดาผู้ร้องร่วมกันอุปการะเลี้ยงดูผู้ร้องทั้งสองเป็นอย่างดีกระทั่งผู้วายชนม์ถึงแก่กรรม จึงน่าเชื่อว่าผู้ร้องทั้งสองเป็นบุตรผู้วายชนม์ที่เกิดจากมารดาผู้ร้องจริง

()

พนักงานคุมประพฤติผู้สืบเสาะข้อเท็จจริง

()

ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

กรณีขอตั้งผู้ปกครอง

ตัวอย่างรายงานแสดงข้อเท็จจริง
กรณีขอตั้งผู้ปกครอง

รายงานแสดงข้อเท็จจริง
เกี่ยวกับคดีครอบครัวที่ผู้เยาว์
มีผลประโยชน์ หรือส่วนได้เสีย
รายงานที่...../.....

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

..... กุมภาพันธ์ ๒๕...

ข้าพเจ้าขอรายงานแสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้ร้อง ผู้เยาว์ และความเห็นตามความในมาตรา ๓๖ (๗) มาตรา ๑๖๗ และมาตรา ๑๖๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ ในคดีครอบครัวหมายเลขดำที่ ของศาลเยาวชนและครอบครัว เรื่อง นางสาว ผู้ร้อง ร้องขอให้ศาลมีคำสั่งตั้งผู้ร้องเป็นผู้ปกครองของเด็กหญิง ผู้เยาว์ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

๑.ฐานะและความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร้องกับผู้เยาว์

นางสาว ผู้ร้อง (ยายผู้เยาว์) เดิมใช้ชื่อว่า (ปรากฏหลักฐานตามหนังสือสำคัญอนุญาตให้เปลี่ยนชื่อตัว แบบ ข.๓ เล่มที่ ฉบับที่ ของที่ว่าการอำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๙ เอกสารท้ายคำร้องหมายเลข ๑) เกิดวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๑๒ อายุ ๕๑ ปีเศษ (ปรากฏหลักฐานตามบัตรประจำตัวประชาชน เลขบัตรประจำตัวประชาชน ออกโดยกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย วันออกบัตร ๗ ธันวาคม ๒๕๕๕ วันบัตรหมดอายุ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ เอกสารท้ายคำร้องหมายเลข ๒) เรียนจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ จากโรงเรียนหนองขวางวิทยา จังหวัดนครราชสีมา ปัจจุบันมีรายได้จากการประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัวร่วมกับสามีเปิดโรงงานผลิตพลาสติกส่งจำหน่ายภายในประเทศ มีรายได้เดือนละประมาณ ๒๐,๐๐๐ บาท นอกจากนี้ไม่มีรายได้อื่นอีก ผู้ร้องพักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของสามีผู้ร้อง แต่มีชื่อปรากฏอยู่ตามสำเนาตามทะเบียนบ้านเลขที่ (เอกสารที่ผู้ร้องนำมาแสดงในชั้นสถานพินิจฯ) ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ร้อง

ผู้ร้องอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยากับนาย โดยไม่ได้จดทะเบียนสมรส แต่ได้เลิกร่างกัน มีบุตรด้วยกัน ๑ คน คือ นางสาว (มารดาผู้เยาว์) เสียชีวิตแล้วเมื่อวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๖๓ ด้วยสาเหตุสมองได้รับบาดเจ็บรุนแรงจากอุบัติเหตุจากรถ (ปรากฏหลักฐานตามมรณบัตร แบบ ท.ร.๔ ตอน ๑ คำร้องที่ เลขที่ ของสำนักทะเบียนอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๖๓ เอกสารท้ายคำร้องหมายเลข ๓) ปัจจุบันผู้ร้องได้มีคู่ครองใหม่ชื่อนาย อายุ ๕๑ ปี ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัวร่วมกับผู้ร้องมีบุตรด้วยกัน ๑ คน ชื่อ นางสาว อายุ ๑๖ ปี

เกี่ยวกับผู้เยาว์ในคดีนี้ คือ เด็กหญิง เกิดเมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔ อายุ ๙ ปีเศษ (ปรากฏหลักฐานตามสูติบัตร แบบ ท.ร.๑ เลขประจำตัวประชาชน ของสำนักทะเบียนท้องถิ่นเขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร ลงวันที่๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๔ เอกสารท้ายคำร้องหมายเลข ๔) กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียน กรุงเทพมหานคร เสียค่าเล่าเรียนเทอมละ ๑๗,๐๐๐ บาทและค่าหนังสือ อุปกรณ์การเรียน และเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายนักเรียน ปีละประมาณ ๑๐,๐๐๐ บาท มีค่าเรียนพิเศษเดือนละ ๖๐๐ บาท ผู้ร้องให้เงินผู้เยาว์ไปใช้จ่ายที่โรงเรียนวันละ ๔๐ บาท เสียค่าใช้จ่ายในการอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ อาทิ ค่าอาหาร นมกล่อง

สำเร็จรูป...

สำเร็จรูป เสื้อผ้าและค่าใช้จ่ายส่วนตัวเดือนละประมาณ ๑๐,๐๐๐ บาท ปัจจุบันผู้เยาว์อยู่ในความดูแลของผู้ร้อง โดยผู้ร้องเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งหมด

เดิมมารดาผู้เยาว์ได้คบหาฉันคนรักกับนาย บิดาผู้เยาว์ ตั้งแต่ทั้งคู่ยังศึกษาอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จนกระทั่งมารดาผู้เยาว์ได้ตั้งครรภ์ผู้เยาว์ บิดาก็ได้ทอดทิ้งมารดาผู้เยาว์ไปไม่เคยติดต่อและให้การส่งเสียค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์เลย ผู้เยาว์จึงอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของมารดาผู้เยาว์กับผู้ร้องเป็นอย่างดี และผู้เยาว์เรียกผู้ร้องว่า “แม่” มาโดยตลอด ตั้งแต่บิดามารดาผู้เยาว์เลิกร้างกันไปต่างฝ่ายต่างมีคู่ครองใหม่ จนกระทั่งเมื่อผู้เยาว์อายุประมาณ ๗ ปี บิดาผู้เยาว์ได้โทรศัพท์ติดต่อพูดคุยและมาเยี่ยมเยียนหาผู้เยาว์บ้างเป็นครั้งคราว ต่อมาเมื่อวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๖๓ มารดาผู้เยาว์ได้เสียชีวิตเนื่องจากประสบอุบัติเหตุ ด้วยสาเหตุสมองได้รับบาดเจ็บรุนแรงจากอุบัติเหตุจราจร บริเวณหน้าโรงเรียน ทำให้ผู้ร้องและผู้เยาว์มีสิทธิได้รับเงินค่าสินไหมทดแทน จำนวน ๘๐๐,๐๐๐ บาท นอกจากนี้มารดาผู้เยาว์ไม่มีทรัพย์สินมรดกตกทอดใดให้แก่ผู้เยาว์อีก หลังมารดาผู้เยาว์เสียชีวิต ผู้เยาว์ได้อยู่ในความดูแลของผู้ร้องโดยผู้ร้องเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งหมด

การที่บิดามารดาผู้เยาว์อยู่กินด้วยกันโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรส ทั้งบิดาผู้เยาว์มิได้จดทะเบียนรับรองผู้เยาว์เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมาย มารดาผู้เยาว์จึงเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์แต่เพียงผู้เดียว ต่อมามารดาผู้เยาว์ถึงแก่กรรม ผู้เยาว์จึงขาดไร้ผู้ปกครองตามกฎหมาย ประกอบกับผู้เยาว์กำลังอยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียน จำเป็นต้องมีผู้ปกครองมาดำเนินการต่าง ๆ ในด้านการศึกษา อีกทั้งผู้ร้องมีความประสงค์จะทำหนังสือเดินทางให้แก่ผู้เยาว์เพื่อให้ผู้เยาว์จะสามารถเดินทางไปท่องเที่ยวยังต่างประเทศพร้อมกับผู้ร้องได้ และผู้ร้องต้องการเปิดบัญชีเงินฝากให้ผู้เยาว์ด้วย ดังนั้น ผู้ร้องซึ่งมีลำดับญาติเป็นยายของผู้เยาว์ (ปรากฏตามบัญชีเครือญาติเอกสารท้ายคำร้องหมายเลข ๕) และได้ให้การอุปการะเลี้ยงดูและให้การศึกษาตามสมควรแก่ผู้เยาว์ด้วยดี มาตั้งแต่ผู้เยาว์ยังเยาว์วัยกระทั่งปัจจุบัน จึงมีความประสงค์จะเป็นผู้ปกครองของผู้เยาว์ ผู้ร้องจึงยื่นคำร้องต่อศาลเป็นคดีนี้เพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งตั้งผู้ร้องเป็นผู้ปกครองของผู้เยาว์ เพื่อให้ผู้ร้องจะได้มีอำนาจปกครองผู้เยาว์ตามกฎหมาย และดำเนินการต่าง ๆ แทนผู้เยาว์ต่อไปได้ ซึ่งในการนี้บิดาผู้เยาว์ได้ทำหนังสือให้ความยินยอม (ปรากฏหลักฐานตามหนังสือให้ความยินยอม เอกสารท้ายคำร้องหมายเลข ๘)

ผู้ร้องไม่เป็นบุคคลล้มละลาย ไม่เป็นบุคคลไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถ และไม่มี ความประพฤติดีเสื่อมเสียใด

เด็กหญิง ผู้เยาว์คดีนี้ มีชื่อเรียกเล่นว่า ให้ถ้อยคำว่า ผู้เยาว์เป็นบุตรคนเดียวของนางสาว (มารดาผู้เยาว์) กับนาย ตั้งแต่จำความได้ ผู้เยาว์พักอาศัยและอยู่ในความดูแลของมารดาพร้อมกับยายชื่อ ซึ่งเป็นผู้ร้องในคดีนี้ โดยผู้เยาว์จะเรียกยายว่า “แม่” และเรียกมารดาว่า “เจ๊เจ๊” ทุกคนต่างใจดีและต่างร่วมกันให้การอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์เป็นอย่างดี โดยมารดาและยายเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายต่างๆของผู้เยาว์ พาผู้เยาว์ไปเที่ยวห้างสรรพสินค้าและต่างประเทศบ่อยครั้ง สำหรับบิดานั้นจะโทรศัพท์มาพูดคุยและมาเยี่ยมเยียนหาผู้เยาว์บ้างเป็นครั้งคราวแต่ไม่เคยให้เงินผู้เยาว์ใช้จ่าย จนกระทั่งต่อมามารดาได้เสียชีวิตจากการประสบอุบัติเหตุ หลังมารดาเสียชีวิต ผู้เยาว์ได้อยู่ในความดูแลและความอุปการะเลี้ยงดูของยาย โดยยายให้การอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์โดยให้ความรักใคร่และความอบอุ่นแก่ผู้เยาว์ด้วยดี ทั้งเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งหมด ในการนี้ผู้เยาว์ไม่ทราบว่ายายพามาสถานพินิจฯ เพื่อการอันใด ผู้เยาว์รักยายมาก และชอบที่จะอยู่ในความดูแลของยาย และคิดถึงมารดาและบิดาเช่นกัน อนึ่ง ผู้ร้องไม่ได้พาพยานมาให้ถ้อยคำในชั้นสถานพินิจฯ แต่จะพาพยานไปในชั้นศาล

๒.ความเห็น

เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน พิจารณาแล้ว เห็นว่า

๑. บิดามารดาของผู้เยาว์ได้อยู่กันด้วยกันฉันสามีภริยาโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรส มารดาผู้เยาว์ จึงเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์แต่เพียงผู้เดียว ต่อมามารดาผู้เยาว์ถึงแก่กรรม ทำให้ไม่มีผู้ปกครอง ตามกฎหมายที่จะดำเนินการใดๆ แทนผู้เยาว์ในกรณีที่มีกฎหมายบัญญัติไว้ หรือมีระเบียบระบุว่าต้องมีผู้ปกครองกระทำแทนผู้เยาว์จึงมีความจำเป็นต้องตั้งผู้ปกครองให้แก่ผู้เยาว์

๒. ผู้ร้องมีลำดับญาติเป็นยายของผู้เยาว์ นับว่าเป็นญาติสนิทของผู้เยาว์ โดยผู้ร้องได้ให้การอุปการะ เลี้ยงดูผู้เยาว์ตลอดมานับตั้งแต่ผู้เยาว์ยังเยาว์วัย จึงมีความสนิทสนมและผูกพันกับผู้เยาว์เป็นอย่างดี ประกอบกับผู้ร้องไม่มีความประพฤติเสียหาย ทั้งไม่เป็นบุคคลต้องห้ามมิให้เป็นผู้ปกครองผู้เยาว์ จึงเหมาะสมที่จะเป็น ผู้ปกครองของผู้เยาว์

๓. ผู้ร้องไม่มีคุณสมบัติต้องห้ามตามกฎหมาย และไม่เป็นผู้ซึ่งมารดาที่ตายได้ทำหนังสือห้ามไว้มิให้เป็น ผู้ปกครอง

๔. ผู้ร้องประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัวมีรายได้มั่นคงเพียงพอต่อการอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์โดยตลอด ระยะเวลาที่ผ่านมาผู้เยาว์อยู่ในการอุปการะเลี้ยงดูของผู้ร้องเป็นอย่างดีมาโดยตลอด ในการนี้บิดาผู้เยาว์ได้มี หนังสือให้ความยินยอมและไม่คัดค้านที่ผู้ร้องจะเป็นผู้ปกครองของผู้เยาว์

อนึ่ง เพื่อเป็นการคุ้มครองผลประโยชน์ของผู้เยาว์ เห็นสมควรตั้งผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครอง เด็กและเยาวชน เป็นผู้กำกับการปกครองในส่วนที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินของผู้เยาว์ ซึ่งอาจจะได้รับ หรือมีขึ้นในภายหน้าด้วย

()

พนักงานคุมประพฤติผู้สืบเสาะข้อเท็จจริง

()

ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

กรณี ขอให้ถอนอำนาจปกครอง

ตัวอย่างรายงานแสดงข้อเท็จจริง
กรณีขอให้ถอนอำนาจปกครอง

รายงานแสดงข้อเท็จจริง
เกี่ยวกับคดีครอบครัวที่ผู้เยาว์
มีผลประโยชน์หรือส่วนได้เสีย
รายงานที่...../.....

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

..... เมษายน ๒๕...

ข้าพเจ้าขอรายงานแสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้จะเป็นผู้ปกครอง ผู้เยาว์และความเห็นตามความ
ในมาตรา ๓๖ (๗) มาตรา ๑๖๗ และมาตรา ๑๖๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและ
วิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ ในคดีครอบครัวหมายเลขดำที่ ของศาลเยาวชนและ
ครอบครัว เรื่อง พนักงานอัยการ ผู้ร้อง ร้องขอให้ศาลมีคำสั่งถอนอำนาจปกครองของนาง
ที่มีต่อเด็กชาย และเด็กชาย และตั้งนาย ผู้จะเป็นผู้ปกครอง เป็นผู้ปกครองเด็กชาย
และเด็กชาย ผู้เยาว์ทั้งสอง ดังต่อไปนี้

๑. ฐานะและความสัมพันธ์ระหว่างผู้จะเป็นผู้ปกครองกับผู้เยาว์

นาย ผู้จะเป็นผู้ปกครอง เกิดเมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๔๔ อายุ ๗๘ ปีเศษ สัญชาติไทย
นับถือศาสนาพุทธ จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ประกอบกิจการส่วนตัวเปิดบริษัท จำกัด (เกี่ยวกับ
สอบเทียบเครื่องมืออุตสาหกรรม) ตำแหน่งที่ปรึกษาของบริษัท ได้รับค่าจ้างเดือนละประมาณ ๑๐,๐๐๐ บาท
และบุตรให้เงินใช้จ่ายส่วนตัวรวมกันเดือนละ ๑๕,๐๐๐ บาท พักอาศัยและมีชื่อปรากฏอยู่ในทะเบียนบ้านเลขที่
..... ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของอาผู้เยาว์

เมื่อประมาณปี พ.ศ.๒๕๔๔ ผู้จะเป็นผู้ปกครองในฐานะปู่ผู้เยาว์อยู่กินด้วยกันโดยจดทะเบียนสมรส
กับนาง มารดาของนาย บิดาผู้เยาว์ โดยมีฐานะเป็นย่าของผู้เยาว์ บิดาผู้เยาว์เป็นบุตรคนแรกของ
ผู้จะเป็นผู้ปกครองกับย่าผู้เยาว์ บิดาผู้เยาว์มีน้องร่วมบิดามารดาเดียวกันอีก ๒ คน ซึ่งเมื่อประมาณปี พ.ศ.
๒๕๕๓ บิดาผู้เยาว์อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยจดทะเบียนสมรสภายหลังกับนาง มารดาผู้เยาว์
(ปรากฏหลักฐานตามใบสำคัญการสมรส เลขทะเบียนที่ สำนักทะเบียนเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร
ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗) มีบุตรด้วยกัน ๒ คน คือ

๑. เด็กชาย ผู้เยาว์ที่ ๑ ผู้จะเป็นผู้ปกครองเรียกว่า เกิดเมื่อวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๔
อายุ ๙ ปีเศษ (ปรากฏหลักฐานตามสูติบัตร แบบ ท.ร.๑ เลขประจำตัวประชาชน สำนักทะเบียนท้องถื่น
เขตคันนายาว กรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔) กำลังจะขึ้นเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียน
..... กรุงเทพมหานคร เสียค่าเล่าเรียนภาคเรียนละประมาณ ๑๒,๐๐๐ บาท ค่าเสื้อผ้าและเครื่องแต่งปีละ
ประมาณ ๗,๐๐๐ บาท ค่าหนังสือและอุปกรณ์การเรียนภาคเรียนละประมาณ ๓,๐๐๐ บาท ให้เงินใช้จ่าย
ที่โรงเรียนวันละ ๗๐ บาท และค่าเรียนพิเศษหลังเลิกเรียนในรายวิชา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ
รวมกันเดือนละประมาณ ๒,๕๐๐ บาท

๒. เด็กชาย...

๒.เด็กชาย ผู้เยาว์ที่ ๒ ผู้จะเป็นผู้ปกครองเรียกว่า เกิดเมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ อายุ ๘ ปีเศษ (ปรากฏหลักฐานตามสูติบัตร แบบ ท.ร.๑ เลขประจำตัวประชาชน สำนักทะเบียนท้องถิ่น เขตคันนายาว กรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕) กำลังจะขึ้นเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียน กรุงเทพมหานคร มีค่าเล่าเรียนและค่าเรียนพิเศษเช่นเดียวกับผู้เยาว์ที่ ๑ และให้เงินใช้จ่ายที่โรงเรียนวันละ ๔๐ บาท

บิดามารดาผู้เยาว์อยู่กินด้วยกันที่บ้านเลขที่ ขณะนั้นบิดาผู้เยาว์ประกอบอาชีพรับจ้างเป็นพนักงานบริษัท จำกััด ตำแหน่งกรรมการผู้จัดการ ได้รับค่าจ้างเดือนละประมาณ ๒๐,๐๐๐ บาท ส่วนมารดาผู้เยาว์ไม่ได้ประกอบอาชีพ แต่ทำหน้าที่เป็นแม่บ้านดูแลบุตร ซึ่งบิดามารดาผู้เยาว์ได้ช่วยกันอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสอง โดยบิดาผู้เยาว์เป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในครอบครัวเป็นหลัก ระหว่างพักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ ช่างต้นมารดาผู้เยาว์มีอาการอาละวาด จนเมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๔ บิดาผู้เยาว์พามารดาผู้เยาว์เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลศรีธัญญา จังหวัดนนทบุรี ด้วยอาการนอนไม่หลับ ๑ เดือน พูดพรวดพราด แฉงว่าคนทำร้าย มีองค์ลง โดยรักษาตัวแบบผู้ป่วยในเป็นระยะเวลา ๑ เดือน และมีอาการดีขึ้นทางโรงพยาบาลศรีธัญญาจึงส่งให้กลับมารักษาอาการที่บ้าน (ปรากฏหลักฐานตามหนังสือการดูแลต่อเนื่องสำหรับผู้ป่วยที่จำหน่ายกลับบ้าน รบ.ศร ๒๐ โรงพยาบาลศรีธัญญา จังหวัดนนทบุรี) หลังจากนั้นมารดาผู้เยาว์ไม่ยอมกลับไปรับยาตามแพทย์สั่งและไม่ไปรักษาอาการ จึงทำให้มีอาการอาละวาดเช่นเดิม จนกระทั่งคลอดผู้เยาว์ที่สอง ต่อมาขณะผู้เยาว์ที่ ๑ อายุประมาณ ๑ ปี มารดาผู้เยาว์ยังคงมีอาการอาละวาดและเคยใช้มือทุบตีผู้เยาว์ที่ ๑ ต่อมาขณะผู้เยาว์ที่ ๒ อายุประมาณ ๓ ปี บิดากับมารดาผู้เยาว์ได้ย้ายไปพักอาศัยที่บ้านเลขที่ ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของย่าผู้เยาว์ โดยที่บิดาผู้เยาว์ยังคงทำงานที่เดิม ได้รับค่าจ้างเดือนละประมาณ ๕๐,๐๐๐ บาท ส่วนมารดาผู้เยาว์ทำหน้าที่เป็นแม่บ้านดูแลบุตรเช่นเดิม บิดาผู้เยาว์จึงเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในครอบครัวและค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสอง ผู้จะเป็นผู้ปกครองและย่าผู้เยาว์เข้าไปเยี่ยมเยียนผู้เยาว์ทั้งสองที่บ้านเลขที่ เดือนละ ๑ ครั้งและติดต่อพูดคุยผ่านโทรศัพท์กับบิดาผู้เยาว์เป็นประจำ ต่อมาขณะผู้เยาว์ที่ ๑ เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียน ผู้เยาว์ที่ ๒ เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนเดียวกันนั้น ผู้จะเป็นผู้ปกครองทราบจากบิดาผู้เยาว์ว่ามารดาผู้เยาว์มักพาผู้เยาว์ทั้งสองเข้าเรียนสายและไม่ยอมให้ผู้เยาว์ทั้งสองเข้าสอบ จึงเป็นการเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองอย่างไม่เหมาะสม และในวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ โรงพยาบาลศรีธัญญา จังหวัดนนทบุรี ได้มีหนังสือส่งตัวมารดาผู้เยาว์ไปถึงโรงพยาบาลนวมินทร์ ๙ โรงพยาบาลทั่วไปขนาดใหญ่ เนื่องจากมารดาผู้เยาว์ขาดการติดต่อตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๕๗ หนึ่งเดือนก่อนหน้านั้นมีอาการหงุดหงิดง่าย ส่งเสียงดัง พูดคุยคนเดียวบางครั้ง ไม่มีทำร้ายคนอื่น กลับไม่ดี (ปรากฏหลักฐานตามหนังสือแบบสำหรับส่งผู้ป่วยไปรับการตรวจหรือรักษาต่อ เลขที่ใบส่งตัว โรงพยาบาลศรีธัญญา จังหวัดนนทบุรี ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒) จากนั้นมารดาผู้เยาว์ไม่ยอมเข้าไปรับการรักษาเช่นเดิม บิดาผู้เยาว์จึงเป็นผู้ให้การดูแลเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองเป็นหลัก ต่อมาเมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๖๒ บิดาผู้เยาว์ถึงแก่กรรมด้วยสาเหตุเลือดออกในทางเดินอาหารจำนวนมาก (ปรากฏหลักฐานตามมรณบัตร แบบ ท.ร.๔ ตอน ๑ คำร้องที่ เลขที่ สำนักทะเบียนท้องถิ่นเขตคลองสามวา ลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๖๒) หลังจากนั้นผู้จะเป็นผู้ปกครองจึงให้มารดาผู้เยาว์พาผู้เยาว์ทั้งสองมาพักอาศัยอยู่ด้วยกันที่บ้านเลขที่ โดยพักอาศัยอยู่ได้ประมาณ ๑ เดือน มารดาผู้เยาว์จึงย้ายออกไปพักอาศัยอยู่ที่อื่นเพื่อไปทำงาน แต่ไม่ทราบว่าพักอยู่ที่ใด ส่วนผู้เยาว์ทั้งสองอยู่ในความดูแลของผู้จะเป็นผู้ปกครองและย่าผู้เยาว์ โดยให้การอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองเป็นอย่างดีเรื่อยมาและให้เข้าเรียนที่โรงเรียน แต่ในระหว่างที่มารดาผู้เยาว์มาพักอาศัยที่บ้านผู้จะเป็นผู้ปกครองนั้น มารดาผู้เยาว์ยังคงมีอาการป่วยทางจิตและยังรักษาไม่หายขาด

เมื่อวันที่...

เมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๖๒ ผู้จะเป็นผู้ปกครองจึงได้แจ้งความลงบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐานเกี่ยวกับการจะฟ้องร้องสิทธิการเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองจากมารดาผู้เยาว์ที่สถานีตำรวจนครบาลโคกคราม จนกระทั่งวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๒ ระหว่างปิดภาคการเรียนของผู้เยาว์ทั้งสอง มารดาผู้เยาว์ได้โทรศัพท์แจ้งกับผู้จะเป็นผู้ปกครองว่าต้องการพาผู้เยาว์ทั้งสองไปอยู่ในความดูแลประมาณ ๓ วันและจะพามาส่งคืน แต่มารดาผู้เยาว์ไม่ยอมพามาส่งคืน จนเมื่อเปิดภาคการเรียนของผู้เยาว์ทั้งสอง ต่อมาผู้จะเป็นผู้ปกครองจึงได้ว่าจ้างนักสืบตามหาที่อยู่ผู้เยาว์ทั้งสอง จึงทราบว่าผู้เยาว์ทั้งสองพักอาศัยอยู่ที่ห้องพักเลขที่ จากนั้นในวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๒ ผู้จะเป็นผู้ปกครองและย่าผู้เยาว์จึงไปหาผู้เยาว์ทั้งสองที่ห้องพักดังกล่าว แต่มารดาผู้เยาว์ไม่ยอมเปิดประตูห้องพักให้ ในวันดังกล่าวผู้จะเป็นผู้ปกครองจึงไปแจ้งความลงบันทึกประจำวันไว้ที่สถานีตำรวจภูธรปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี โดยมีเจ้าหน้าที่พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์มาด้วย เพราะเกรงว่าผู้เยาว์ทั้งสองจะได้รับอันตรายหรือถูกทำร้ายหรือได้รับความไม่ปลอดภัยใดๆ ต่อมาในช่วงเวลาประมาณ ๑๗.๐๐ นาฬิกา มารดาผู้เยาว์จึงพาผู้เยาว์ทั้งสองมาส่งให้ผู้จะเป็นผู้ปกครองที่บ้านพักเลขที่ และได้กลับไปแต่ไม่ทราบว่าไปพักอาศัยที่ใด โดยยังโทรศัพท์มาหาผู้จะเป็นผู้ปกครองเพื่อติดต่อผู้เยาว์ทั้งสองเป็นประจำ แต่โทรศัพท์ที่ไม่เป็นเวลา มักโทรศัพท์เข้ามาในช่วงเวลาที่ผู้จะเป็นผู้ปกครองหลับแล้ว หลังจากนั้นผู้จะเป็นผู้ปกครองจึงไม่รับโทรศัพท์ของมารดาผู้เยาว์ มารดาผู้เยาว์ไม่มาเยี่ยมเยียนผู้เยาว์ทั้งสองที่บ้านพัก ไม่ส่งเงินเป็นค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสอง แต่เคยไปเยี่ยมเยียนผู้เยาว์ทั้งสองที่โรงเรียนบางครั้ง ซึ่งไปก่อความวุ่นวายในโรงเรียนของผู้เยาว์ทั้งสอง เนื่องจากมารดาผู้เยาว์ไม่มีความเหมาะสมในการดูแลผู้เยาว์ทั้งสอง และเคยทำร้ายผู้เยาว์ทั้งสอง ถือว่าใช้อำนาจปกครองโดยมิชอบ ทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เยาว์ทั้งสอง ประกอบกับผู้เยาว์ทั้งสองยังคงศึกษาเล่าเรียน ผู้จะเป็นผู้ปกครองและย่าผู้เยาว์มีรายได้ที่มั่นคง และสามารถอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองได้เป็นอย่างดี โดยย่าผู้เยาว์ประกอบอาชีพเป็นที่ปรึกษาในบริษัทเดียวกับผู้จะเป็นผู้ปกครอง ได้รับค่าจ้างเดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาทและได้รับค่าเช่าของบริษัทอีก ๑๐,๐๐๐ บาท กับยังมีเงินฝากในบัญชีชื่อย่าผู้เยาว์ ของธนาคารทหารไทย จำกัด(มหาชน) สาขารามอินทรา กม.๔ จำนวนเงิน ณ วันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๓ รวมทั้งสิ้น ๓๘๒,๒๑๕.๕๙ บาท และยังซื้อพันธบัตรรัฐบาลในชื่อย่าผู้เยาว์ ของธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขารามอินทรา ตามอายุพันธบัตรรัฐบาลสำหรับ ๑๐ ปี จำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท จะได้รับดอกเบี้ยทุก ๖ เดือน สำหรับอายุ ๕ ปี จำนวน ๘๐๐,๐๐๐ บาท จะได้รับดอกเบี้ยทุก ๖ เดือน และสำหรับอายุ ๓ ปี จำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท จะได้รับดอกเบี้ยทุก ๖ เดือน รวมดอกเบี้ยที่จะได้รับทั้งสามส่วนรวมกันปีละ ๗๐,๐๐๐ บาท (ปรากฏหลักฐานตามสมุดบัญชีเงินฝากธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) สาขารามอินทรา กม.๔ เลขที่บัญชี ปรากฏหลักฐานตามสมุดผู้ถือพันธบัตร ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขารามอินทรา เลขที่ผู้ถือพันธบัตร) ส่วนผู้เยาว์ทั้งสองไม่มีทรัพย์สินใด ผู้จะเป็นผู้ปกครองในฐานะปู่ผู้เยาว์ทั้งสองไม่เป็นผู้ซึ่งมีหรือเคยมีคดีในศาลกับผู้เยาว์ทั้งสอง และไม่เป็นผู้ซึ่งบิดามารดาผู้เยาว์ได้ระบุชื่อห้ามไว้มิให้ผู้ปกครองผู้เยาว์ทั้งสองตามกฎหมาย จึงยื่นคำร้องผ่านสำนักงานอัยการ (สผช.๔) สำนักงานอัยการสูงสุด เพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งถอนอำนาจปกครองของนาง มารดาผู้เยาว์ ที่มีต่อเด็กชาย และเด็กชาย ผู้เยาว์ทั้งสอง และมีคำสั่งตั้งนาย เป็นผู้ปกครองของเด็กชาย และเด็กชาย ผู้เยาว์ทั้งสอง ตามกฎหมายต่อไป เพราะจะเป็นประโยชน์กับผู้เยาว์ทั้งสองและจะได้ดำเนินการต่างๆแทนผู้เยาว์ทั้งสองต่อไป

ผู้จะเป็นผู้ปกครองไม่เคยเป็นคนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย และไม่เป็นบุคคลต้องห้ามมิให้ผู้ปกครองของผู้เยาว์ทั้งสอง

นาง คู่สมรสของผู้จะเป็นผู้ปกครอง(ในฐานะย่าผู้เยาว์) อายุ ๗๖ ปีเศษ ให้ถ้อยคำเป็นพยานว่า พยานจบการศึกษาระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพเป็นที่ปรึกษาในบริษัทเดียวกับผู้จะเป็นผู้ปกครอง ได้รับค่าจ้างเดือนละประมาณ ๑๐,๐๐๐ บาท และค่าเช่าบริษัท ๑๐,๐๐๐ บาท โดยบุตรให้เงินใช้จ่ายร่วมกับผู้จะเป็นผู้ปกครอง พักอาศัยอยู่กับผู้จะเป็นผู้ปกครอง เมื่อประมาณปี พ.ศ.๒๕๔๔ พยานกับผู้จะเป็นผู้ปกครอง (ในฐานะปู่ผู้เยาว์) อยู่กินด้วยกันโดยจดทะเบียนสมรส มีบุตรด้วยกัน ๓ คน โดยนาย บิดาผู้เยาว์เป็น บุตรคนแรก บิดามารดาผู้เยาว์อยู่กินด้วยกันโดยจดทะเบียนสมรส มีบุตรด้วยกัน ๒ คน คือผู้เยาว์ทั้งสองในคดีนี้ พยานเรียกผู้เยาว์ที่ ๑ ว่า และเรียกผู้เยาว์ที่ ๒ ว่า ระหว่างอยู่กินด้วยกันพักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ โดยบิดาผู้เยาว์ประกอบอาชีพพร้อมกับผู้จะเป็นผู้ปกครอง ส่วนมารดาผู้เยาว์ไม่ได้ประกอบอาชีพใด ระหว่างอยู่ที่บ้านพักมารดาผู้เยาว์มักมีอาการอาละวาด บิดาผู้เยาว์เคยพามารดาผู้เยาว์เข้ารับการรักษา ที่โรงพยาบาลศรีธัญญา จังหวัดนนทบุรี เมื่อออกจากโรงพยาบาลมารดาผู้เยาว์ไม่ยอมเข้ารับการรักษาอาการ ต่อมาบิดามารดาผู้เยาว์จึงพาผู้เยาว์ทั้งสองไปพักอาศัยที่บ้านเลขที่ โดยช่วยกันอุปการะเลี้ยงดู แต่บิดา ผู้เยาว์เป็นผู้รับภาระในครอบครัวและผู้เยาว์ทั้งสองเป็นหลัก ภายหลังที่บิดาผู้เยาว์ถึงแก่กรรม พยานกับ ผู้จะเป็นผู้ปกครองจึงให้มารดาผู้เยาว์พาผู้เยาว์ทั้งสองมาพักอาศัยอยู่ด้วยกันที่บ้านพัก แต่มารดาผู้เยาว์ยังคง มีอาการอาละวาดและเคยใช้มือทุบตีผู้เยาว์ทั้งสอง และได้ย้ายไปอยู่ที่อื่น ส่วนผู้เยาว์ทั้งสองอยู่ในความดูแลของ พยานกับผู้จะเป็นผู้ปกครองโดยให้การเลี้ยงดูด้วยความรักและความอบอุ่นเป็นอย่างดี จนกระทั่งปิดภาค การเรียน ในวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๒ มารดาผู้เยาว์พาผู้เยาว์ทั้งสองไปพักอาศัยอยู่ด้วย และเมื่อเปิดภาค การเรียน มารดาผู้เยาว์ไม่ให้ผู้เยาว์ทั้งสองไปเรียน พยานและผู้จะเป็นผู้ปกครองจึงติดตามเพื่อจะพาผู้เยาว์ ทั้งสองกลับมาอยู่ในการเลี้ยงดู เพราะมารดาผู้เยาว์ไม่มีความเหมาะสมในการดูแลผู้เยาว์ทั้งสอง และเคยทำร้าย ผู้เยาว์ทั้งสอง ถือว่าใช้อำนาจปกครองโดยมิชอบ ทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เยาว์ทั้งสอง ประกอบกับผู้เยาว์ ทั้งสองยังคงศึกษาเล่าเรียน พยานและผู้จะเป็นผู้ปกครองมีรายได้ที่มั่นคง และสามารถอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ ทั้งสองได้เป็นอย่างดี ผู้จะเป็นผู้ปกครองจึงได้ยื่นคำร้องผ่านพนักงานอัยการคดีนี้ พยานในฐานะคู่สมรสของ ผู้จะเป็นผู้ปกครองจึงมาแสดงความยินยอมในคดีนี้

เด็กชาย ผู้เยาว์ที่ ๑ อายุ ๙ ปีเศษและเด็กชาย ผู้เยาว์ที่ ๒ อายุ ๘ ปีเศษ ให้ถ้อยคำว่า ผู้เยาว์ที่ ๑ กำลังจะขึ้นเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียน กรุงเทพมหานครและผู้เยาว์ที่ ๒ กำลังจะขึ้น เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนเดียวกัน ผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรของนาง มารดา กับนายบิดา เดิมผู้เยาว์ทั้งสองพักอาศัยอยู่กับบิดามารดาที่บ้านปู้ย่า ต่อมาบิดามารดาพามาพักอาศัยที่ และเข้าเรียน ที่โรงเรียน บิดาประกอบอาชีพพร้อมกับผู้จะเป็นผู้ปกครอง ส่วนมารดาไม่ได้ประกอบอาชีพใด บิดา เป็นคนใจดี ส่วนมารดามักอารมณ์ร้าย ชอบพูดคุยนคนเดียว เคยตีผู้เยาว์ทั้งสองแต่ไม่ได้ทำผิด หลังจากบิดา ถึงแก่กรรม ผู้เยาว์ทั้งสองจึงได้ไปอยู่กับปู้ย่าและมารดาที่บ้านพักปู้ย่า แต่มารดา ยังคงอารมณ์ร้อนและตีผู้เยาว์ ทั้งสอง ต่อมามารดาได้ย้ายไปอยู่ที่อื่น ผู้เยาว์ทั้งสองจึงอยู่ในความดูแลของปู้ย่าและย่า ซึ่งให้การเลี้ยงดูผู้เยาว์ ทั้งสองด้วยความรักและความอบอุ่นเป็นอย่างดี ส่วนมารดาได้มารับผู้เยาว์ทั้งสองไปพักอยู่ด้วยกันช่วงปิดภาค การเรียนในปี พ.ศ.๒๕๖๒ ซึ่งไม่สนใจดูแลผู้เยาว์ทั้งสองและให้การเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสม โดยให้ผู้เยาว์ทั้งสอง รับประทานขนมกรุบกรอบเป็นหลัก ห้ามผู้เยาว์ทั้งสองออกไปนอกที่พัก มารดามีอาการอาละวาดตีทำร้าย ผู้เยาว์ทั้งสอง เมื่อเปิดภาคการเรียนก็ไม่ให้ผู้เยาว์ทั้งสองไปเรียนหนังสือ จนปู้ย่าและย่ามาตามหาผู้เยาว์ทั้งสอง และมารดาจึงพาผู้เยาว์ทั้งสองไปพักอาศัยอยู่กับปู้ย่า หลังจากนั้นมารดายังมีการติดต่อมาหาปู้ย่าผู้เยาว์ผ่าน โทรศัพท์ แต่ผู้เยาว์ทั้งสองไม่พูดคุยด้วยเพราะกลัว โดยกลัวว่ามารดาจะพาไปอยู่ด้วยและตีอีก มารดาไม่เคย มาเยี่ยมเยียนและไม่เคยส่งเงินเป็นเป็นค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสอง ผู้เยาว์ทั้งสองจึงประสงค์จะอยู่กับปู้ย่าและย่ามากกว่ามารดา เนื่องจากปู้ย่ากับย่าดูแลผู้เยาว์ทั้งสองเป็นอย่างดี

๒. ความเห็น

เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน พิจารณาแล้ว เห็นว่า

๒.๑ บิดามารดาผู้เยาว์อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยจดทะเบียนสมรส มีบุตรด้วยกัน ๒ คน คือ ผู้เยาว์ทั้งสองในคดีนี้ แต่ภายหลังมารดาผู้เยาว์มีอาการป่วยทางจิตและยังรักษาไม่หายขาด มักมีอาการอาละวาด (ปรากฏหลักฐานตาม หนังสือการดูแลต่อเนื่องสำหรับผู้ป่วยที่จำหน่ายกลับบ้าน รบ.ศธ ๒๐ โรงพยาบาลศรีธัญญา จังหวัดนนทบุรี หนังสือแบบสำหรับส่งผู้ป่วยไปรับการตรวจหรือรักษาต่อ เลขที่ใบส่งตัว โรงพยาบาลศรีธัญญา จังหวัดนนทบุรี ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒) และภายหลังที่บิดาผู้เยาว์ถึงแก่กรรม มารดาผู้เยาว์ยังคงมีอาการเช่นเดิม กับทั้งเคยตีผู้เยาว์ทั้งสอง ให้การเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสอง อย่างไม่เหมาะสม ถือว่ามารดาผู้เยาว์ใช้อำนาจปกครองเกี่ยวแก่ตัวผู้เยาว์ทั้งสองโดยมิชอบ อันจะเป็นเหตุเพิกถอนอำนาจปกครองของมารดาผู้เยาว์ที่มีต่อผู้เยาว์ทั้งสองได้

๒.๒ ผู้จะเป็นผู้ปกครองซึ่งเป็นปู่ผู้เยาว์ทั้งสอง ให้การอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองร่วมกับย่าผู้เยาว์ตลอดมานับตั้งแต่บิดาผู้เยาว์ถึงแก่กรรม ภายหลังต่อมาผู้จะเป็นผู้ปกครองไม่สามารถติดต่อมารดาผู้เยาว์ได้ เนื่องจากการดาผู้เยาว์ไม่มาเยี่ยมเยียนผู้เยาว์ทั้งสองที่บ้านพัก อีกทั้งผู้จะเป็นผู้มีอำนาจปกครองไม่เป็นบุคคลต้องห้ามมิให้เป็นผู้ปกครองผู้เยาว์ จึงเหมาะสมที่จะเป็นผู้ปกครองผู้เยาว์ทั้งสอง อย่างไรก็ตาม ถึงแม้มารดาผู้เยาว์จะถูกถอนอำนาจปกครอง แต่มารดาผู้เยาว์ก็ยังคงมีหน้าที่ที่จะต้องอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองตามกฎหมายและยังมีสิทธิที่จะติดต่อกับผู้เยาว์ทั้งสองได้ตามสมควรแก่พฤติการณ์

()

พนักงานคุมประพฤติผู้สืบเสาะข้อเท็จจริง

()

ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

ករណី​ទទួល​បុត្រ​បុណ្យ​ធម៌

ตัวอย่างรายงานแสดงข้อเท็จจริง
กรณีรับบุตรบุญธรรม

รายงานแสดงข้อเท็จจริง
เกี่ยวกับคดีครอบครัวที่ผู้เยาว์
มีผลประโยชน์หรือส่วนได้เสีย
รายงานที่...../.....

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

..... ตุลาคม ๒๕...

ข้าพเจ้าขอรายงานแสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้ร้อง ผู้เยาว์ และความเห็นตามความในมาตรา ๓๖ (๗) มาตรา ๑๖๗ และมาตรา ๑๖๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ ในคดีครอบครัวหมายเลขดำที่ ของศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด เรื่อง นาง ผู้ร้อง ร้องขอให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตแทนการให้ความยินยอมของมารดาผู้เยาว์ในการที่ผู้ร้องจะรับเด็กหญิง ผู้เยาว์เป็นบุตรบุญธรรม ดังต่อไปนี้

๑.ฐานะและความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร้องกับผู้เยาว์

นาง ผู้ร้อง เกิดเมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๑๐ (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน เลขประจำตัวประชาชน) ขณะนี้อายุ ๕๕ ปีเศษ นับถือศาสนาอิสลาม จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ประกอบอาชีพค้าขายโดยเปิดร้านขายของชำและรับซื้อเศษซากพาราที่บ้าน มีรายได้เดือนละประมาณ ๔๐,๐๐๐ บาท มีภูมิลำเนาและพักอาศัยอยู่บ้านเลขที่ ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเอง ผู้ร้องเคยอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยจดทะเบียนสมรสกับนาย ต่อมาระหว่างอยู่กินด้วยกันมีปัญหาความสัมพันธ์ จึงไปจดทะเบียนหย่ากันเมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาใบสำคัญการหย่า เลขทะเบียนที่ ออกโดยสำนักทะเบียนอำเภอตะกั่วทุ่ง จังหวัดพังงา เมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘) แต่หย่ากันไม่ได้ถึงปีก็กลับมาอยู่กินด้วยกันอีกจนปัจจุบันโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรสและร่วมกันประกอบอาชีพข้างต้น มีบุตรร่วมกันจำนวน ๒ คน ดังนี้

๑.นาย เกิดเมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๓๕ (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน เลขประจำตัวประชาชน) ขณะนี้อายุ ๓๐ ปีเศษ จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๖ มีครอบครัวและแยกไปพักอาศัยอยู่ต่างหากแล้ว

๒.นางสาว เกิดเมื่อวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๓๘ (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน เลขประจำตัวประชาชน) ขณะนี้อายุ ๒๖ ปีเศษ จบการศึกษาระดับปริญญาตรี มีครอบครัวแล้วแต่ยังพักอาศัยอยู่รวมในบ้านเดียวกับผู้ร้อง

สำหรับผู้เยาว์ในคดีนี้มีชื่อว่าเด็กหญิง เกิดเมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ อายุ ๑๐ ปี (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาสูติบัตร เลขประจำตัวประชาชน ออกโดยสำนักทะเบียนท้องถิ่นเทศบาลนครภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต แจ้งการเกิดเมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕) เป็นบุตรคนที่ ๒ ในจำนวนบุตร ๒ คนของนางสาว ส่วนบิดาผู้เยาว์ทราบจากมารดาผู้เยาว์ว่าชื่อนาย ซึ่งเสียชีวิตตั้งแต่อ่อนผู้เยาว์คลอด ในการแจ้งเกิดมารดาผู้เยาว์จึงไม่ได้รับข้อมอบบิดาในสูติบัตรของผู้เยาว์ (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาแบบรับรองรายการทะเบียนคนตาย เลขที่ ออกโดยสำนักทะเบียนอำเภอเกาะลันตา จังหวัดกระบี่ แจ้งการตายเมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ และสำเนาสูติบัตรของผู้เยาว์ข้างต้น) โดยผู้เยาว์ซึ่งขณะนั้นอายุได้ประมาณ ๓ เดือน

มารดา...

มารดา กำลังอุ้มพาเดินอยู่ที่สถานีขนส่งผู้โดยสารอำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา โดยมีพี่ของผู้เยาว์ซึ่งอายุประมาณ ๔ ปีเดินตาม เพื่อนของผู้ร้องที่ขับรถผ่านไปแวะดังกล่าวพบเห็นและเมื่อสอบถามก็ได้ความว่าทั้งหมดไม่มีที่อยู่ทั้งไม่มีทรัพย์สินติดตัว เพื่อนของผู้ร้องเกิดความสงสารจึงพามาอยู่ที่บ้านด้วย และได้พามาหาผู้ร้องพร้อมขอร้องให้ผู้ร้องช่วยรับอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์กับพี่ผู้เยาว์ ผู้ร้องเกิดความสงสารและรับผู้เยาว์ไว้ใน การอุปการะเลี้ยงดูเพียงคนเดียว ด้วยเห็นว่าพี่สาวผู้เยาว์อายุพอสมควรแล้วมารดาน่าจะพอเลี้ยงดูได้ จากนั้นมารดาผู้เยาว์ก็ส่งมอบผู้เยาว์รวมทั้งเอกสารสูติบัตรผู้เยาว์ และสำเนามรณบัตรของบิดาผู้เยาว์พร้อมหมายเลขโทรศัพท์สำหรับติดต่อให้ไว้ จากนั้นมารดาผู้เยาว์ก็พาพี่สาวผู้เยาว์กลับไปโดยบอกเพียงว่าจะกลับไปอยู่ที่ภูมิลำเนาเดิมในอำเภอเกาะลันตา จังหวัดกระบี่ หลังจากนั้นประมาณ ๒-๓ เดือนผู้ร้องก็ได้ดำเนินการไปยื่นเรื่องขอรับผู้เยาว์เป็นบุตรบุญธรรมยังสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดพังงา โดยมารดาผู้เยาว์ที่ขณะนั้นยังพักอาศัยอยู่ที่บ้านเพื่อนของผู้ร้องมาลงลายมือชื่อในเอกสารให้ความยินยอมที่จะยกผู้เยาว์ให้เป็นบุตรบุญธรรมของผู้ร้อง แต่ระหว่างดำเนินการ ผู้ร้องมีความรู้สึกว่าขั้นตอนยุ่งยากจึงไม่ได้ดำเนินการต่อและผู้ร้องกับมารดาผู้เยาว์ไม่ได้ติดต่อกันอีกจนผู้เยาว์อายุได้ประมาณ ๑ ปีเศษผู้ร้องก็ติดต่อมารดาผู้เยาว์ทางหมายเลขโทรศัพท์ที่ให้ไว้ให้มาลงลายมือชื่อยินยอมในการโอนย้ายชื่อผู้เยาว์เข้ามาอยู่ในสำเนาทะเบียนของผู้ร้อง ซึ่งมารดาผู้เยาว์ก็เดินทางมาลงลายมือชื่อ ให้ยังที่ว่าการอำเภอตะกั่วทุ่ง จังหวัดพังงา จากนั้นผู้ร้องกับมารดาผู้เยาว์ก็ไม่ติดต่อกันอีก ทั้งต่อมามารดาผู้เยาว์เปลี่ยนเลขหมายโทรศัพท์จึงไม่สามารถติดต่อได้และปัจจุบันก็ไม่ทราบว่ามารดาผู้เยาว์ไปอยู่ที่ใด ผู้เยาว์อยู่ในการอุปการะเลี้ยงดูของผู้ร้องตลอดมาจนปัจจุบันผู้เยาว์มีอายุ ๑๐ ปีเศษ กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ อยู่ที่โรงเรียน ตำบลอ่าวลึกน้อย อำเภออ่าวลึก จังหวัดกระบี่ และพักอาศัยอยู่ที่หอพักของโรงเรียน โดยมีค่าใช้จ่ายเป็นค่าเทอมและค่าอุปกรณ์การเรียนภาคเรียนละ ๔,๐๐๐ บาท ค่าที่พักและอาหารเดือนละ ๑,๙๕๐ บาท ค่าใช้จ่ายส่วนตัวสัปดาห์ละ ๑,๐๐๐ บาท ซึ่งผู้ร้องจะไปเยี่ยมเดือนละ ๑-๒ ครั้งแต่หากช่วงใดผู้ร้องไม่ว่างก็จะให้บุตรของผู้ร้องไปเยี่ยมแทน และในช่วงที่มีวันหยุดเรียนติดต่อกันหลายวันผู้ร้องก็จะไปรับกลับมาที่บ้าน ซึ่งผู้เยาว์เพิ่งย้ายไปเรียนได้ปีแรกโดยเดิมผู้เยาว์เรียนอยู่ที่โรงเรียน อำเภอตะกั่วทุ่ง จังหวัดพังงา ซึ่งอยู่ใกล้บ้าน ผู้ร้องกับสามีได้ให้ความรักใคร่เอ็นดูผู้เยาว์เสมือนบุตรที่แท้จริงทั้งบุตรของผู้ร้องทั้งสองคนก็ให้ความรักใคร่เอ็นดูผู้เยาว์เสมือนน้อง ช่วยเลี้ยงดูผู้เยาว์ด้วยดี ผู้ร้องในฐานะที่ให้การอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์มาตลอด ทั้งผู้เยาว์มีอายุมากขึ้นและศึกษาเล่าเรียนในระดับสูงขึ้นบางครั้งทางโรงเรียนสอบถามหาผู้ปกครองเพื่อให้ความยินยอมในเรื่องเกี่ยวกับการเรียน แต่ผู้ร้องไม่สามารถติดต่อมารดาผู้เยาว์ได้ ด้วยเหตุขัดข้องดังกล่าวและเพื่อความสะดวกในการให้ความยินยอมกรณีต่างๆในฐานะผู้ปกครองของผู้เยาว์ต่อไปในอนาคต ผู้ร้องจึงประสงค์จะรับผู้เยาว์เป็นบุตรบุญธรรม และได้ยื่นคำร้องต่อศาลเป็นคดีนี้เพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตแทนการให้ความยินยอมของมารดาผู้เยาว์ ในการที่ผู้ร้องจะรับผู้เยาว์เป็นบุตรบุญธรรมต่อไป ในการนี้สามีผู้ร้องและบุตรทั้งสองคนของผู้ร้องก็ไม่ขัดข้องใด

ผู้ร้องไม่มีความประพฤติดีเสียหยา มีการอาชีพการงานเป็นกิจจะลักษณะ ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย และมีคุณสมบัติครบถ้วนที่จะรับผู้เยาว์เป็นบุตรบุญธรรมตามกฎหมาย

เด็กหญิง ผู้เยาว์ให้ถ้อยคำเป็นว่าผู้เยาว์เป็นบุตรคนที่ ๓ ในจำนวนบุตร ๓ คนของผู้ร้องกับนาย ซึ่งอยู่กินด้วยกันฉันสามีภรรยา ปัจจุบันผู้เยาว์กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ อยู่ที่โรงเรียน อำเภออ่าวลึก จังหวัดกระบี่ โดยมีบุตรของพี่คนโตเรียนอยู่ที่เดียวกันด้วย ผู้เยาว์อยู่ในการอุปการะเลี้ยงดูของผู้ร้องกับสามีมาตลอดโดยเรียกผู้ร้องว่า “มีะ” เรียกสามีผู้ร้องว่า “ป๊ะ” ทั้งสองให้ความรักใคร่เอ็นดูผู้เยาว์ด้วยดี

และผู้เยาว์...

และผู้เยาว์จะนอนกับทั้งสองคนตลอด ส่วนพี่ของผู้เยาว์ทั้งสองคนก็ให้ความรักใคร่เอ็นดูผู้เยาว์ด้วยดีเช่นกัน ซึ่งปัจจุบันพี่ทั้งสองคนมีครอบครัวแล้ว ที่ผ่านมาผู้ร้องไม่เคยบอกเล่าถึงประวัติความเป็นมาของผู้เยาว์ให้ทราบ โดยผู้เยาว์เข้าใจมาตลอดว่าผู้ร้องกับสามีเป็นบิดามารดาของผู้เยาว์ ผู้เยาว์ไม่ขัดข้องและยินยอมในการที่ผู้ร้องจะขอรับผู้เยาว์เป็นบุตรบุญธรรมในครั้งนี้

นาย อายุ ๕๔ ปี สามีผู้ร้องให้ถ้อยคำเป็นพยานว่าเดิมพยานอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยา โดยจดทะเบียนสมรสกับนาง ผู้ร้อง แต่ต่อมาได้จดทะเบียนหย่ากันโดยยังคงอยู่กินด้วยกันเช่นเดิม สำหรับผู้เยาว์ในคดีนี้มารดาผู้เยาว์พามาให้พยานกับผู้ร้องอุปการะเลี้ยงดูตั้งแต่ผู้เยาว์อายุได้เพียง ๓ เดือน เนื่องจากมารดาผู้เยาว์ไม่สามารถเลี้ยงดูได้ โดยบอกว่าหากพยานกับผู้ร้องไม่รับไว้อุปการะเลี้ยงดู ก็จะพาผู้เยาว์ไปไว้ยังสถานสงเคราะห์ พยานกับผู้ร้องจึงรับอุปการะเลี้ยงดูไว้จนถึงปัจจุบันโดยให้ความรักใคร่เอ็นดู เสมือนบุตร ทั้งบุตรของพยานทั้งสองคนก็ให้ความรักใคร่เสมือนน้องที่แท้จริง ส่วนมารดาผู้เยาว์ตั้งแต่มอบผู้เยาว์ไว้กับผู้ร้อง และพยานก็ไม่ติดต่อมาอีกและปัจจุบันไม่ทราบไปอยู่ที่ใดไม่สามารถติดต่อได้ ปัจจุบันผู้เยาว์มีอายุ ๑๐ ปีเศษ กำลังเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียน อำเภออ่าวลึก จังหวัดกระบี่ ซึ่งการที่ผู้ร้องมาขอรับผู้เยาว์เป็นบุตรบุญธรรมในครั้งนี้พยานเห็นชอบและไม่ขัดข้องแต่อย่างใด

นาย อายุ ๓๐ ปี บุตรคนที่ ๑ ของผู้ร้องให้ถ้อยคำเป็นพยานว่า พยานเป็นบุตรคนที่ ๑ ในจำนวนบุตร ๒ คน ของผู้ร้องกับนาย ซึ่งเดิมอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยจดทะเบียนสมรส แต่ต่อมาได้จดทะเบียนหย่ากัน โดยยังคงอยู่กินด้วยกันเช่นเดิม พยานมีครอบครัวและแยกไปพักอาศัยอยู่ต่างหากแล้ว ขณะผู้เยาว์อายุได้ประมาณ ๓ เดือนเพื่อนของผู้ร้องได้พามารดาผู้เยาว์กับผู้เยาว์มาหาผู้ร้อง และขอร้องให้ผู้ร้องรับอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ไว้ ซึ่งขณะนั้นพยานที่มีอายุได้ประมาณ ๑๖ ปีก็อยู่ในเหตุการณ์ด้วย และเมื่อเห็นผู้เยาว์ก็รู้สึกสงสารจึงบอกกับผู้ร้องให้รับอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ ผู้เยาว์หลังจากนั้นก็อยู่ในการอุปการะเลี้ยงดูของผู้ร้องตลอดมาจนปัจจุบันอายุ ๑๐ ปีเศษ กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียน อำเภออ่าวลึก จังหวัดกระบี่ ซึ่งทุกคนในบ้านต่างให้ความรักใคร่เป็นห่วงผู้เยาว์เสมือนคนในครอบครัวเดียวกันและพยานยังช่วยเหลือผู้ร้องในการเลี้ยงดูผู้เยาว์มาตั้งแต่เยาว์วัยเช่นกัน ส่วนมารดาผู้เยาว์จากนั้นก็ไม่ได้ทราบไปอยู่ที่ใดขาดการติดต่อกัน การที่ผู้ร้องมาขอรับผู้เยาว์เป็นบุตรบุญธรรมในครั้งนี้พยานเห็นชอบและไม่ขัดข้องใด

นางสาว อายุ ๒๖ ปี บุตรคนที่ ๒ ของผู้ร้องให้ถ้อยคำเป็นพยานว่า พยานเป็นบุตร คนที่ ๒ ในจำนวนบุตร ๒ คนของผู้ร้องกับนาย ซึ่งเดิมอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยจดทะเบียนสมรส แต่ต่อมาได้จดทะเบียนหย่าโดยยังคงอยู่กินด้วยกันเช่นเดิม พยานมีครอบครัวแล้ว แต่ยังคงพักอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกันกับผู้ร้อง ขณะพยานกำลังเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ อยู่ที่โรงเรียน อำเภออ่าวลึก จังหวัดกระบี่ ผู้ร้องโทรศัพท์ไปบอกกับพยานว่าผู้ร้องได้รับอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์เป็นบุตรบุญธรรม และหลังจากนั้นอีกไม่กี่วันผู้ร้องได้พาผู้เยาว์ไปหาพยาน พยานรู้สึกดีใจมากเนื่องจากพยานต้องการมีน้องอยู่ก่อนแล้ว จากนั้นผู้ร้องก็พาพยานกลับมาที่จังหวัดพังงา เพื่อดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมายในการที่ผู้ร้องจะรับผู้เยาว์เป็นบุตรบุญธรรม แต่ระหว่างดำเนินการผู้ร้องมีความรู้สึกกลัวหลายขั้นตอนมากผู้ร้องจึงไม่ดำเนินการอีก ซึ่งผู้ร้องให้การอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์มาตั้งแต่อายุได้เพียง ๓ เดือน โดยมารดาผู้เยาว์เคยมาหาผู้เยาว์เพียงสองครั้งก็ไม่มาอีก และปัจจุบันไม่ทราบไปอยู่ที่ใดไม่สามารถติดต่อกับได้ พยานกับพี่ชายต่างรักใคร่เอ็นดูผู้เยาว์เสมือนน้องที่แท้จริง และผู้เยาว์ก็ติดผู้ร้องโดยนอนกับผู้ร้องตลอดแม้มีห้องนอนส่วนตัวก็ไม่ยอมแยกไปนอนต่างหาก ปัจจุบันผู้เยาว์มีอายุ ๑๐ ปีเศษ กำลังเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียน อำเภออ่าวลึก จังหวัดกระบี่ การที่ผู้ร้องมาขอรับผู้เยาว์เป็นบุตรบุญธรรมในครั้งนี้พยานเห็นชอบและไม่ขัดข้องแต่อย่างใด

นาย...

นาย อายุ ๕๕ ปี ญาติของผู้ร้องให้ถ้อยคำเป็นพยานว่า เดิมผู้ร้องอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยา โดยจดทะเบียนสมรสกับนาย มีบุตรด้วยกันจำนวน ๒ คน ซึ่งมีครอบครัวหมดแล้ว ผู้ร้องกับสามีจดทะเบียนหย่ากันแล้วแต่ยังคงอยู่กินด้วยกันและช่วยกันประกอบอาชีพเปิดร้านขายของชำและรับซื้อเศษยางพารา ฐานะครอบครัวพอมีพอใช้ สำหรับผู้เยาว์ในคดีนี้เพื่อนของผู้ร้องได้พามาหาผู้เยาว์กับผู้เยาว์ที่ขณะนั้นอายุได้ประมาณ ๓ เดือนมาหาผู้ร้องและขอร้องให้ผู้ร้องช่วยรับอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ไว้ เนื่องจากมารดาผู้เยาว์ไม่สามารถเลี้ยงดูได้ทั้งบิดาผู้เยาว์ก็ถึงแก่กรรมแล้ว ผู้ร้องสงสารจึงรับผู้เยาว์ไว้ในการอุปการะเลี้ยงดูตลอดจนส่งเสียให้ศึกษาเล่าเรียนจนปัจจุบัน โดยผู้ร้องสามีผู้ร้องและบุตรของผู้ร้อง ต่างก็ให้ความรักใคร่เอ็นดูผู้เยาว์ด้วยดี ส่วนมารดาผู้เยาว์ตั้งแต่มอบผู้เยาว์ไว้ให้อยู่ในการอุปการะเลี้ยงดูของผู้ร้องเคยมาหาผู้เยาว์เพียงครั้งเดียวแล้วไม่มาอีกทั้งปัจจุบันก็ไม่ทราบว่าจะไปอยู่ที่ใด

จากการสืบเสาะของพนักงานคุมประพฤติ สอบถามเพื่อนบ้านได้ความว่าผู้ร้องกับสามีนำผู้เยาว์มาอยู่ในการอุปการะเลี้ยงดูตั้งแต่ผู้เยาว์อายุได้ ๔-๕ เดือน ซึ่งผู้ร้องกับสามีต่างก็ให้ความรักใคร่เอ็นดูต่อผู้เยาว์เสมือนบุตรของตนคนหนึ่ง นอกจากนั้นบุตรของผู้ร้องอีก ๒ คนซึ่งมีครอบครัวแล้วก็ให้ความรักใคร่เอ็นดูต่อผู้เยาว์เสมือนน้องที่แท้จริงเช่นกัน ผู้เยาว์ได้รับการเลี้ยงดูส่งเสียให้ศึกษาเล่าเรียนโดยปัจจุบันผู้เยาว์ ไปศึกษาอยู่ที่จังหวัดกระบี่ และจากการตรวจสอบข้อมูลของผู้เยาว์ ไม่ปรากฏว่าผู้เยาว์เป็นบุตรบุญธรรมของบุคคลอื่น

๒.ความเห็น

เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด พิจารณาแล้วเห็นว่า

๑.ปรากฏหลักฐานตามสำเนาสูติบัตรของผู้เยาว์ซึ่งเป็นเอกสารของทางราชการว่าในการแจ้งการเกิดของผู้เยาว์มารดาผู้เยาว์ได้แจ้งว่า “ไม่ปรากฏชื่อบิดาผู้เยาว์” และแม้มารดาผู้เยาว์จะเคยบอกเล่าว่าบิดาผู้เยาว์ชื่อนาย แต่บุคคลดังกล่าวก็ถึงแก่กรรมตั้งแต่อ่อนผู้เยาว์คลอด มารดาจึงมีอำนาจปกครองผู้เยาว์เพียงผู้เดียว เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่ามารดาผู้เยาว์นำผู้เยาว์มาให้อยู่ในการอุปการะเลี้ยงดูของผู้ร้องตั้งแต่ผู้เยาว์อายุได้ประมาณ ๓ เดือน และในช่วงปีแรกผู้ร้องยังคงติดต่อกับมารดาผู้เยาว์ได้แต่หลังจากนั้นก็ไม่สามารถติดต่อได้อีกและไม่ทราบไปอยู่ที่ใด ทั้งมารดาผู้เยาว์ก็ไม่ได้กลับมาเยี่ยมเยียนดูแลผู้เยาว์แต่อย่างใด จึงเป็นเหตุจำเป็น ที่จะต้องให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตแทนการให้ความยินยอมของมารดาผู้เยาว์ในการที่ผู้ร้องจะรับผู้เยาว์เป็นบุตรบุญธรรม ซึ่งเมื่อศาลมีคำสั่งอนุญาตแทนการให้ความยินยอมของมารดาผู้เยาว์ในการที่ผู้ร้องจะจดทะเบียนรับผู้เยาว์เป็นบุตรบุญธรรม ย่อมก่อให้เกิดสิทธิและหน้าที่ตามกฎหมายแก่ผู้เยาว์นานับการ

๒.ผู้ร้องมีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบห้าปี และมีอายุแก่กว่าผู้เยาว์เกินสิบห้าปี ทั้งผู้ร้องให้การอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์มาตั้งแต่ผู้เยาว์อายุได้เพียง ๓ เดือน เมื่อถึงเวลาที่ต้องศึกษาเล่าเรียน ก็ส่งเสียให้ศึกษาเล่าเรียนด้วยดี มีความรักใคร่เอ็นดูต่อผู้เยาว์เสมือนบุตร นอกจากนั้นสามีและบุตรของผู้ร้องต่างก็ให้ความรักใคร่เอ็นดูต่อผู้เยาว์เช่นเดียวกับผู้ร้องทั้งให้การช่วยเหลือดูแลผู้เยาว์มาตลอด

๓.ผู้ร้องไม่มีความประพฤติเสียหาย มีอาชีพเป็นกิจจะลักษณะ ฐานะมั่นคง และให้การอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ด้วยดีตลอดมา จึงน่าเชื่อว่าจะให้การอุปการะเลี้ยงดูและให้การศึกษาแก่ผู้เยาว์ต่อไปในอนาคตได้เป็นอย่างดีประกอบกับสามีผู้ร้องและบุตรทั้งสองคนของผู้ร้อง ต่างก็ให้ความยินยอมและไม่ขัดข้องในการรับผู้เยาว์เป็นบุตรบุญธรรมด้วยแล้ว

()

พนักงานคุมประพฤติผู้สืบเสาะข้อเท็จจริง

()

ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

ตัวอย่างรายงานแสดงข้อเท็จจริง
กรณีนิติกรรมขาย

รายงานแสดงข้อเท็จจริง
เกี่ยวกับคดีครอบครัวที่ผู้เยาว์
มีผลประโยชน์หรือส่วนได้เสีย
รายงานที่...../.....

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

..... เมษายน ๒๕...

ข้าพเจ้าขอรายงานแสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้ร้อง ผู้เยาว์ ทรัพย์สิน และความเห็นตามความใน มาตรา ๓๖ (๓) มาตรา ๑๖๗ และมาตรา ๑๖๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ ในคดีครอบครัวหมายเลขดำที่ ของศาลเยาวชนและครอบครัว จังหวัด เรื่อง นาง ผู้ร้อง ร้องขออนุญาตทำนิติกรรมขายที่ดินแทนนายผู้เยาว์ ดังต่อไปนี้

๑.ฐานะและความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร้องกับผู้เยาว์

นาง ผู้ร้อง เกิดเมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๑๗ ปัจจุบันอายุ ๔๗ ปีเศษ นับถือศาสนาพุทธ เป็นบุตรคนเดียวของ นาย กับนาง ผู้ร้องจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ จากโรงเรียน อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ปัจจุบันประกอบอาชีพรับซื้อน้ำมันพืชที่ผ่านการใช้งานแล้ว มีรายได้สัปดาห์ละ ๑๐,๐๐๐ บาท แต่ผู้ร้องมีภาระในการชำระหนี้เงินกู้ในการก่อสร้างบ้านเดือนละ ๔,๐๐๐ บาท ผู้ร้องพักอาศัยและมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านเลขที่ ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ร้อง ฐานะครอบครัวพมามีพอใช้

ผู้ร้องเคยอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรสกับนาย มีบุตรร่วมกัน ๑ คน ชื่อ นางสาว อายุ ๓๑ ปี สถานภาพสมรส ต่อมาผู้ร้องได้เลิกร้างกับนาย จากนั้นได้มาอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยจดทะเบียนสมรสกับร้อยตรี บุตรร่วมกัน ๒ คน คือ

๑.นาย ผู้เยาว์ในคดีนี้ เกิดเมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๔๗ ปัจจุบันอายุ ๑๘ ปีเศษ (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาสูติบัตร แบบ ทร.๔ สำนักทะเบียนอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ เลขประจำตัวประชาชน ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๗) กำลังเรียนอยู่ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๒ วิทยาลัย อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ โดยผู้เยาว์ได้รับทุนการศึกษาจากทางวิทยาลัย ส่วนผู้ร้องจะรับผิดชอบค่าชุดนักเรียนปีละประมาณ ๒,๐๐๐ บาท ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับอุปกรณ์การเรียน ภาควิชาการศึกษาละประมาณ ๒,๐๐๐ บาท ค่าใช้จ่ายส่วนตัววันละ ๑๕๐ บาท

๒.เด็กหญิง บุตรลำดับที่ ๒ เกิดเมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ปัจจุบันอายุ ๑๔ ปีเศษ กำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ วิทยาลัยนาฏศิลป์เชียงใหม่ อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ โดยบุตรลำดับที่ ๒ ได้รับทุนการศึกษาจากทางวิทยาลัย ส่วนผู้ร้องจะรับผิดชอบค่าชุดนักเรียนปีละประมาณ ๒,๐๐๐ บาท ค่าใช้จ่ายส่วนตัววันละ ๑๕๐ บาท ปัจจุบันบุตรทั้งสองอยู่ในความดูแลของผู้ร้อง

ระหว่างที่ผู้ร้องอยู่กินด้วยกันกับบิดาผู้เยาว์ ผู้ร้องทำหน้าที่เป็นแม่บ้านดูแลบุตรและครอบครัว โดยไม่ได้ประกอบอาชีพใด ต่อมาบิดาผู้เยาว์ได้ทำเรื่องเกษียณอายุราชการก่อนกำหนดและกลับมาอยู่ดูแลครอบครัว กระทั่งบิดาผู้เยาว์ล้มป่วยด้วยโรคมะเร็งปอด หลังจากรักษาตัวได้ประมาณ ๑ ปีเศษ จึงได้ถึงแก่กรรม

เมื่อวันที่...

เมื่อวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๙ (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาโฉนดที่ดิน แบบ ทร.๔ ตอน ๑ คำร้องที่ สำนักทะเบียนอำเภอแม่ริมจังหวัดเชียงใหม่ เลขที่ ลงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๙) หลังจากบิดาผู้เยาว์ถึงแก่กรรม ผู้ร้องจึงเป็นผู้ให้การอุปการะเลี้ยงดูบุตรทั้งสองเพียงลำพังเรื่อยมา ปัจจุบันผู้ร้องได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยา โดยไม่ได้จดทะเบียนสมรสกับนาย ยังไม่มีบุตรร่วมกัน

ผู้ร้องไม่เป็นบุคคลล้มละลาย ไม่เป็นบุคคลวิกลจริต ไม่เคยถูกศาลสั่งให้เป็นบุคคลไร้ความสามารถ หรือเป็นบุคคลเสมือนไร้ความสามารถ

๒. ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับทรัพย์สินของผู้เยาว์

ที่ดินโฉนดเลขที่ ระบุว่า เลขที่ดิน เล่ม หน้า หน้าสำรวจ ตำบลแม่แรมอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ เนื้อที่ประมาณ ๗๕ ตารางวา เดิมเป็นกรรมสิทธิ์ของนาง (ยายผู้เยาว์) ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๗ นาง ได้ทำนิติกรรมยกที่ดินแปลงดังกล่าวให้กับนางสาว (พี่สาวต่างบิดาของผู้เยาว์) กับ ผู้เยาว์ ถือกรรมสิทธิ์ร่วมกัน โดยที่ดินแปลงดังกล่าวเป็นที่ดินว่างเปล่า และไม่ได้ทำประโยชน์ ผู้ร้องจึงต้องการขายที่ดินแปลงดังกล่าวเพื่อเก็บเงินไว้เป็นทุนการศึกษาของผู้เยาว์ ต่อมานาง ซึ่งเป็นญาติที่มีที่ดินติดกับที่ดินแปลงดังกล่าวต้องการซื้อ ผู้ร้องจึงตกลงขายที่ดินแปลงดังกล่าวให้กับนาง ในราคาตารางวาละ ๖,๐๐๐ บาท ต่อมาเมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๖๔ จึงพากันไปทำนิติกรรมโอนขายที่ดินกันที่สำนักงานที่ดินจังหวัดเชียงใหม่ สาขาแม่ริม แต่ปรากฏว่าไม่สามารถทำนิติกรรมในส่วนของผู้เยาว์ได้ เนื่องจากผู้เยาว์ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ในวันดังกล่าวจึงมีการทำนิติกรรมขายที่ดินเฉพาะส่วนของนางสาว จากนั้นผู้เยาว์จึงถือกรรมสิทธิ์ร่วมกับนาง เรื่อยมา ปัจจุบันนาง ต้องการเข้าทำประโยชน์ในที่ดินจึงต้องการที่จะซื้อที่ดินส่วนของผู้เยาว์เพื่อจะได้เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินทั้งแปลงดังกล่าว แต่เพียงผู้เดียว ผู้ร้องจึงตกลงขายที่ดินในส่วนของผู้เยาว์เป็นเงิน ๒๒๕,๐๐๐ บาท โดยผู้จะซื้อจะเป็นผู้รับผิดชอบค่าค่าธรรมเนียมการโอน หากศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ร้องทำนิติกรรมขายที่ดินในส่วนของผู้เยาว์แล้ว ผู้เยาว์จะได้รับเงินจำนวน ๒๒๕,๐๐๐ บาท ผู้ร้องจะเก็บไว้เป็นทุนการศึกษาของผู้เยาว์ต่อไป

นาง ผู้จะซื้อ เกิดเมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๐๙ ปัจจุบันอายุ ๕๖ ปีเศษ ให้ถ้อยคำว่ายายของผู้เยาว์ มีฐานะเป็นป้าของผู้จะซื้อ ผู้จะซื้อถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินติดกับโฉนดเลขที่ ระบุว่า เลขที่ดิน เล่ม หน้า หน้าสำรวจ ตำบลแม่แรม อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งมีนาง กับนาย (ผู้เยาว์) ถือกรรมสิทธิ์ร่วมกัน ต่อมายายของผู้เยาว์ได้ประกาศขายที่ดินของตนเอง ส่วนผู้ร้องก็ต้องการขายที่ดินของผู้เยาว์ด้วย ผู้จะซื้อจึงตกลงซื้อที่ดินของยายผู้เยาว์รวมทั้งที่ดินแปลงของผู้เยาว์กับนาง ด้วย โดยตกลงซื้อขายกันในราคาตารางวาละ ๖,๐๐๐ บาท ต่อมาวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๖๔ จึงได้พากันไปดำเนินการโอนกรรมสิทธิ์ในที่ดิน ปรากฏว่าไม่สามารถโอนกรรมสิทธิ์ในส่วนของผู้เยาว์ได้ เนื่องจากผู้เยาว์ยังเยาว์วัย เจ้าหน้าที่สำนักงานที่ดินจังหวัดเชียงใหม่ สาขาแม่ริม แนะนำให้ผู้ร้องมายื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ทำนิติกรรมแทนผู้เยาว์และหากศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ทำนิติกรรมแล้วจึงจะสามารถทำนิติกรรมได้ ในวันดังกล่าวจึงได้โอนกรรมสิทธิ์เฉพาะส่วนของนางสาว ส่วนของผู้เยาว์คงเดิม ซึ่งผู้จะซื้อได้ชำระค่าที่ดินไปแล้วบางส่วนและยังคงค้างชำระค่าที่ดินอีกจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท โดยตกลงว่าจะชำระส่วนที่เหลือในวันที่มีการโอนกรรมสิทธิ์ ซึ่งผู้จะซื้อตกลงจะเป็นผู้รับผิดชอบค่าธรรมเนียมการโอน และค่าภาษีอากรแต่เพียงผู้เดียว

นาย ผู้เยาว์ เกิดเมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๔๗ ปัจจุบันอายุ ๑๘ ปีเศษ ให้ถ้อยคำว่าผู้เยาว์เป็นบุตรลำดับที่ ๑ ในจำนวนบุตร ๒ คน ของร้อยตรี กับนาง (ผู้ร้อง) บิดาถึงแก่กรรมผู้เยาว์กับน้องสาวอยู่ในความดูแลของผู้ร้องและตายายของผู้ร้อง โดยมีสามีใหม่ของผู้ร้องย้ายมาพักอาศัยอยู่ด้วย

เกี่ยวกับ...

เกี่ยวกับที่ดินโฉนดเลขที่ ระบุว่า เลขที่ดิน เล่ม หน้า หน้าสำรวจ ตำบลแม่แรม อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งผู้ร้องจะขอทำนิติกรรมในครั้งนี้ เดิมเป็นกรรมสิทธิ์ของยายผู้เยาว์ จากนั้นยายได้ทำนิติกรรมยกที่ดินให้ผู้เยาว์กับพี่สาวต่างบิดาถือกรรมสิทธิ์ร่วมกัน ต่อมายายได้ตกลงขายที่ดินแปลงดังกล่าวรวมกับที่ดินของยายในราคา ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท จากนั้นได้พากันไปโอนกรรมสิทธิ์กันในวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๖๔ แต่ปรากฏว่าในส่วนของผู้เยาว์ไม่สามารถโอนได้เนื่องจากผู้เยาว์ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ผู้ร้องจึงได้มายื่นคำร้องในคดีนี้ ผู้เยาว์ทราบว่าจะได้รับเงินจากการขายที่ดินจำนวน ๒๒๕,๐๐๐ บาท ผู้ร้องจะเก็บไว้เป็นทุนการศึกษาของผู้เยาว์ต่อไป ซึ่งผู้เยาว์ก็ยินยอมและเห็นชอบด้วย

จากการสืบเสาะดูสภาพที่ดินที่ขอทำนิติกรรมในคดีนี้ โดยเดินทางออกจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด ไปตามถนนโชตนาเชียงใหม่-เชียงดาว มุ่งหน้าไปสามแยกน้ำตกแม่สา จากนั้นเลี้ยวซ้ายไปตามถนนหมายเลข ๑๐๙๖ ประมาณ ๖ กิโลเมตร แล้วเลี้ยวขวาไปซอยน้ำตกแม่สา ๖ อีกประมาณ ๑ กิโลเมตร จากนั้นเลี้ยวซ้ายประมาณ ๕๐๐ เมตร พบที่ดินที่ขอทำนิติกรรมอยู่ทางขวามือ

ที่ดินโฉนดเลขที่ ระบุว่า เลขที่ดิน เล่ม หน้า หน้าสำรวจ ตำบลแม่แรมอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ เนื้อที่ประมาณ ๗๕ ตารางวา มีอาณาเขตติดต่อ ดังนี้

ทิศเหนือ ติดที่ดินของผู้อื่น

ทิศใต้ ติดที่ดินของผู้จะซื้อที่ได้ซื้อจากนาง (ยายผู้เยาว์)

ทิศตะวันออก ติดทางสาธารณประโยชน์(เก่า) ซึ่งปัจจุบันได้ถูกปิดและไม่มีการใช้ประโยชน์

ทิศตะวันตก ติดที่ดินของผู้จะซื้อ

ทางราชการได้กำหนดราคาประเมินเพื่อเป็นทุนทรัพย์ไว้สำหรับเรียกเก็บค่าธรรมเนียมในการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม เนื้อที่ ๗๕ ตารางวา มีราคาประเมินตารางวาละ ๑,๒๕๐.๐๐ บาท รวมทั้งแปลงมีราคาประเมิน ๙๓,๗๕๐.๐๐ บาท (เก้าหมื่นสามพันเจ็ดร้อยห้าสิบบาทถ้วน) (ปรากฏหลักฐานตามหนังสือรับรองราคาประเมิน สำนักงานที่ดินจังหวัดเชียงใหม่ สาขาแม่ริม ที่ ลงวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๔)

จากการสอบถามเพื่อนบ้านในละแวกเดียวกัน ได้ข้อมูลว่าที่ดินบริเวณใกล้เคียงมีราคาซื้อขายใกล้เคียงกับราคาซื้อขายของที่ดินแปลงที่ผู้ร้องร้องขอเพื่อจะขายซึ่งเป็นราคาที่สูงกว่าราคาประเมินในท้องตลาด

๓. ความเห็น

เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด พิจารณาแล้วเห็นว่า

๓.๑ ผู้ร้องเป็นมารดาของผู้เยาว์ ปัจจุบันประกอบอาชีพรับซื้อน้ำมันพืชที่ผ่านการใช้งานแล้ว มีรายได้สัปดาห์ละ ๑๐,๐๐๐ บาท ถึงแม้ผู้ร้องมีภาระในการชำระหนี้เงินกู้ในการก่อสร้างบ้านเดือนละ ๔,๐๐๐ บาท แต่ผู้ร้องก็ได้ให้การอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ด้วยดีตลอดมา ย่อมกระทำการโดยสุจริต ไม่มีเหตุอันควรระวังว่าจะทำนิติกรรมไปในทางที่เสื่อมเสียประโยชน์ต่อผู้เยาว์

๓.๒ ที่ดินที่ผู้ร้องขอทำนิติกรรมในครั้งนี้ ผู้เยาว์ได้รับมาเนื่องจากยายผู้เยาว์ได้ทำนิติกรรมยกที่ดินแปลงดังกล่าวให้กับพี่สาวต่างบิดาของผู้เยาว์กับผู้เยาว์ถือกรรมสิทธิ์ร่วมกัน โดยที่ดินแปลงดังกล่าวเป็นที่ดินว่างเปล่าและไม่ได้ทำประโยชน์ ซึ่งที่ดินในส่วนของผู้เยาว์ต่างบิดาของผู้เยาว์นั้น ได้ขายให้กับผู้จะซื้อไปแล้ว จากนั้นผู้เยาว์จึงถือกรรมสิทธิ์ร่วมกับผู้จะซื้อและปัจจุบันผู้จะซื้อต้องการถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินแปลงดังกล่าวทั้งหมดจึงได้ซื้อที่ดินในส่วนของผู้เยาว์ ซึ่งที่ดินแปลงดังกล่าวทางราชการได้ประเมินที่ดินที่ใช้สำหรับเรียกเก็บ

ค่าธรรมเนียม...

ค่าธรรมเนียมในการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม มีราคาประเมินตารางวาละ ๑,๒๕๐.๐๐ บาท แต่ผู้ร้องจะขายในราคาตารางวาละ ๖,๐๐๐ บาท โดยเป็นราคาที่สูงกว่าราคาประเมินของทางราชการ ผู้จะซื้อตกลงจะเป็นผู้รับผิดชอบค่าธรรมเนียมการโอนและค่าภาษีอากรแต่เพียงผู้เดียว โดยไม่มีการทำสัญญาจะซื้อจะขาย แต่มีการชำระราคาไปแล้วบางส่วน และผู้เยาว์จะได้รับเงินจากการขายที่ดินจำนวน ๒๒๕,๐๐๐ บาท เก็บไว้เป็นทุนการศึกษาต่อไป ถึงแม้ผู้เยาว์จะมีเพียงที่ดินแปลงดังกล่าวนี้เป็นทรัพย์สินแต่อย่างเดียว แต่การทำนิติกรรมในคดีนี้ ไม่ได้ทำให้ผู้เยาว์เสียเปรียบ

๓.๓ จากการสืบเสาะดูสภาพที่ดินที่ขอทำนิติกรรมในคดีนี้

ที่ดินโฉนดเลขที่ ระบุว่า เลขที่ดิน เล่ม หน้า หน้าสำรวจ

ตำบลแม่แรม อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ เนื้อที่ประมาณ ๗๕ ตารางวา มีอาณาเขตติดต่อ ดังนี้

ทิศเหนือ ติดที่ดินของผู้อื่น

ทิศใต้ ติดที่ดินของผู้จะซื้อที่ได้ซื้อจากนาง (ยายผู้เยาว์)

ทิศตะวันออก ติดทางสาธารณประโยชน์(เก่า) ซึ่งปัจจุบันได้ถูกปิดและไม่มีการใช้ประโยชน์

ทิศตะวันตก ติดที่ดินของผู้จะซื้อ

และจากการสอบถามเพื่อนบ้านในละแวกเดียวกัน ได้ข้อมูลว่าที่ดินบริเวณใกล้เคียงมีราคาซื้อขายใกล้เคียงกับราคาซื้อขายของที่ดินแปลงที่ผู้ร้องร้องขอเพื่อจะขายซึ่งเป็นราคาที่สูงกว่าราคาประเมินในท้องตลาด

๓.๔ ผู้เยาว์มีอายุและการศึกษาพอสมควร ได้มาให้ความยินยอมด้วยตนเองและเห็นชอบด้วยการทำนิติกรรมครั้งนี้

อนึ่ง เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิและประโยชน์ของผู้เยาว์ เห็นควรตั้งผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด เป็นผู้กำกับการใช้อำนาจปกครองในส่วนที่เกี่ยวกับทรัพย์สินของผู้เยาว์ดังกล่าวด้วย

()

พนักงานคุมประพฤติผู้สืบเสาะข้อเท็จจริง

()

ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

กรณีนิติกรรมจำนอง

ตัวอย่างรายงานแสดงข้อเท็จจริง
กรณีนิติกรรมจำนอง

รายงานแสดงข้อเท็จจริง

เกี่ยวกับคดีครอบครัวที่ผู้เยาว์

มีผลประโยชน์หรือส่วนได้เสีย

รายงานที่...../.....

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

..... พุทธศักราช ๒๕...

ข้าพเจ้าขอรายงานแสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับ ผู้ร้อง ผู้เยาว์ ทรัพย์สินและความเห็นตามความในมาตรา ๓๖ (๓) มาตรา ๑๖๗ และมาตรา ๑๖๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ ในคดีครอบครัวหมายเลขดำที่ ของศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด ระหว่าง นาง ผู้ร้อง ร้องขอทำนิติกรรมแทน นางสาว ผู้เยาว์ ดังต่อไปนี้

๑.ฐานะและความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร้องกับผู้เยาว์

นาง ผู้ร้อง เกิดวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๑๖ อายุ ๔๙ ปีเศษ เชื้อชาติไทย สัญชาติไทย เลขประจำตัวประชาชน จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพพนักงานบริษัท จำกัด เลขที่..... หมู่ ตำบลอ้อมน้อย อำเภอกระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร ตำแหน่งเจ้าหน้าที่สถิติ แผนกสถิติและต้นทุน ฝ่ายสำนักงานกลาง ได้รับเงินเดือน ๆ ละ ๓๒,๕๕๔ (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาหนังสือรับรองเงินเดือน ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๕) และมีรายรับหลังหักค่าใช้จ่ายเดือนละ ๒๕,๐๐๘ - ๓๒,๐๗๗ บาท (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาใบสลิปเงินเดือน ระหว่างเดือนมิถุนายนถึงเดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๕) อยู่บ้านเลขที่ โทรศัพท์

เมื่อปีพ.ศ.๒๕๔๕ ผู้ร้องได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยากับนาย โดยไม่ได้จดทะเบียนสมรส และได้จดทะเบียนสมรสกันภายหลังเมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาใบสำคัญการสมรสเลขทะเบียนที่ ออกโดยสำนักทะเบียนอำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕) นาย อายุ ๔๔ ปีเศษ ประกอบอาชีพขับรถรับจ้างรับ-ส่งนักเรียน อัตราค่าจ้างเดือนละ ๑,๕๐๐ บาทต่อคนมีนักเรียนที่รับส่งจำนวน ๑๔ คน มีรายได้เดือนละ ๒๑,๐๐๐ บาท เป็นเวลาประมาณ ๑๑ ปี ในครอบครัวจะมีรายจ่ายรวมเดือนละประมาณ ๒๐,๐๐๐ บาท (ปรากฏหลักฐานตามสำเนารายงาน บันทึกบัญชี รายรับ-รายจ่าย ประจำเดือนกันยายน ๒๕๖๕) โดยอยู่กินด้วยกันที่บ้านเลขที่ ระหว่างอยู่กินด้วยกันมีบุตรด้วยกัน ๒ คน ดังนี้

๑.นางสาว เกิดวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๕ อายุ ๒๐ ปีเศษ อยู่ระหว่างศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ ๒ มหาวิทยาลัย อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม เสียค่าการศึกษาภาคเรียนละประมาณ ๒๐,๐๐๐ บาท ค่าใช้จ่ายส่วนตัวเดือนละ ๑,๕๐๐ บาท โดยมีบิดาทำหน้าที่รับ-ส่งไปวิทยาลัย

๒.นางสาว ผู้เยาว์ เกิดวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ อายุ ๑๕ ปีเศษ (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาสูติบัตร เลขประจำตัวประชาชน ออกโดยสำนักทะเบียนท้องถิ่นเทศบาลนครปฐม จังหวัดนครปฐม ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐) อยู่ระหว่างศึกษาเล่าเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียน

อำเภอ...

อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม เสียค่าการศึกษาปีละประมาณ ๑๐,๐๐๐ บาท ค่าใช้จ่ายส่วนตัว เดือนละ ๑,๐๐๐ บาท โดยมีบิดาทำหน้าที่รับ-ส่งไปโรงเรียน

๒. ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับทรัพย์สินของผู้เยาว์

โฉนดที่ดิน เลขที่ เลขที่ดิน ตำบลลำพญา อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม เนื้อที่ประมาณ ๑ ไร่ มีผู้เยาว์ถือกรรมสิทธิ์ร่วมกับนางสาว พี่สาวของผู้เยาว์ โดยผู้ร้องได้จดทะเบียน โอนกรรมสิทธิ์ยกที่ดินแปลงดังกล่าวให้แก่บุตรทั้งสองเมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๖๕ ที่ดินแปลงดังกล่าว มีสิ่งปลูกสร้างคือบ้านเลขที่ เป็นบ้านปูนชั้นเดียว ปลูกสร้างมานาน ๓๕ ปี ซึ่งใช้เป็นบ้านพักอาศัย ของผู้ร้องและครอบครัว ต่อมาปรากฏว่าบ้านของผู้ร้องถูกน้ำท่วมซ้ำ มีสภาพทรุดโทรมไม่อาจใช้เป็นที่อยู่อาศัย ได้ในฤดูน้ำหลากตั้งแต่เดือนกันยายนถึงเดือนพฤศจิกายนของทุกปี ผู้ร้องและครอบครัวจึงจำเป็นต้องปลูกสร้างบ้านขึ้นใหม่บนที่ดินแปลงดังกล่าวเพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัย เป็นแบบบ้านพักอาศัยคอนกรีตเสริมเหล็ก ๒ ชั้น ราคา ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาเมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ ผู้ร้องได้สมัครขอสินเชื่อบ้าน กับธนาคารอาคารสงเคราะห์ผ่านระบบออนไลน์ และยื่นวงเงินกู้จำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ระยะเวลา ๒๕๒ เดือน โดยธนาคารคำนวณอายุผู้ร้องขณะยื่นกู้จนถึงอายุ ๗๐ ปี รวมระยะเวลา ๒๑ ปี อัตราดอกเบี้ย ๓.๓๕๐ % เงินงวด ๑๑,๑๐๐ บาท ผ่านโปรแกรมจำลองเพื่อคำนวณเงินงวด โดยคิดมูลฐานตามรายได้ของผู้ร้อง และครอบครัว ผู้ร้องและสามีผู้ร้องประสงค์จะกู้ธนาคารร่วมกัน แต่เนื่องจากสามีของผู้ร้องประกอบอาชีพอิสระ ไม่ได้เป็นพนักงานของโรงเรียน จึงไม่มีหนังสือรับรองรายได้จากหน่วยงาน ทางธนาคารจึงแนะนำให้ผู้ร้อง ยื่นกู้ธนาคารเพียงผู้เดียว ซึ่งผู้ร้องและสามีผู้ร้อง(บิดาผู้เยาว์)จะเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการทำนิติกรรม และค่าธรรมเนียม โดยผู้ร้องจะนำเงินกู้มาปลูกสร้างบ้าน ๒ ชั้น ๓ ห้องนอน ๒ ห้องน้ำ แต่หากมีเงินเหลือจากการก่อสร้างบ้านก็จะเก็บไว้เป็นทุนการศึกษาแก่ผู้เยาว์ต่อไป ผู้ร้องและสามีไม่มีภาระหนี้สินอื่นมีความสามารถที่จะช่วยกันผ่อนชำระกับธนาคารอาคารสงเคราะห์ได้ แต่เนื่องจากที่ดินที่จะทำนิติกรรมจำนองนี้มีชื่อของผู้เยาว์ถือกรรมสิทธิ์ จึงจำเป็นต้องให้ศาลอนุญาตก่อน ด้วยเหตุดังกล่าวผู้ร้องจึงมายื่นคำร้องต่อศาลเป็นคดีนี้

นางสาว ผู้เยาว์ อายุ ๑๕ ปีเศษ ให้ถ้อยคำว่า ผู้เยาว์อยู่ในความปกครองของบิดามารดา ทั้งสองให้ความรักดูแลเอาใจใส่ อุปการะเลี้ยงดูด้วยดี และส่งเสริมให้การศึกษา ปัจจุบันผู้เยาว์กำลังเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียน อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม โดยบิดามารดาจะให้เงินใช้จ่ายส่วนตัวไปโรงเรียนเดือนละประมาณ ๑,๐๐๐ บาท มารดาได้รับมรดกที่ดินพร้อมบ้านเลขที่ ต่อมาจึงได้จดทะเบียนยกให้ผู้เยาว์กับพี่สาวถือกรรมสิทธิ์ร่วมกัน แต่บ้านที่ใช้อาศัยอยู่ในปัจจุบันนี้มีสภาพเก่าทรุดโทรม นอกจากนี้เมื่อถึงฤดูฝน น้ำจะท่วมบ้านเป็นประจำทุกปี จึงได้ปรึกษากันในครอบครัวว่าจะทำการปลูกสร้างบ้านหลังใหม่บนที่ดินแปลงดังกล่าว ผู้เยาว์กับพี่สาวต่างให้ความยินยอมเห็นชอบด้วย และหากมีเงินเหลือจากการปลูกสร้างบ้าน มารดาจะเก็บไว้เป็นทุนการศึกษาของผู้เยาว์ต่อไป ผู้เยาว์มีความเชื่อมั่นว่าบิดามารดา มีความสามารถที่จะผ่อนชำระกับทางธนาคารได้ และบิดามารดาไม่มีภาระหนี้สินแต่อย่างใด

นางสาว พี่สาวผู้เยาว์ อายุ ๒๐ ปีเศษ ให้ถ้อยคำเป็นพยานว่า พยานอยู่ในความปกครองของ บิดามารดา ทั้งสองให้ความรักดูแลเอาใจใส่ อุปการะเลี้ยงดูด้วยดี และส่งเสริมให้การศึกษา ปัจจุบันกำลังศึกษา ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ ๒ มหาวิทยาลัย อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม โดยบิดามารดาจะให้เงิน ใช้จ่ายส่วนตัวไปมหาวิทยาลัยเดือนละประมาณ ๑,๕๐๐ บาท เกี่ยวกับที่ดินที่ขอทำนิติกรรมนั้น เป็นที่ดินที่ มารดาได้รับเป็นมรดก ต่อมาจึงได้จดทะเบียนยกให้พยานกับผู้เยาว์ถือกรรมสิทธิ์ร่วมกันแต่บ้านที่ปลูกสร้างอยู่ บนที่ดินแปลงดังกล่าวซึ่งครอบครัวใช้พักอาศัยปัจจุบันนี้มีสภาพเก่าทรุดโทรม นอกจากนี้เมื่อถึงฤดูฝน น้ำจะ

ท่วมบ้าน...

ท่วมบ้านเป็นประจำทุกปี จึงได้ปรึกษากันในครอบครัวว่าจะทำการปลูกสร้างบ้านหลังใหม่บนที่ดินแปลงดังกล่าว พยานกับผู้เยาว์ต่างให้ความยินยอมเห็นชอบด้วย พยานมีความเชื่อมั่นว่าบิดามารดามีความสามารถที่จะผ่อนชำระกับทางธนาคารได้ และบิดามารดาไม่มีภาระหนี้สินแต่อย่างใด

นาย สามีโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ร้องและบิดาผู้เยาว์ เกิดวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๑ อายุ ๔๔ ปีเศษ เนื่องจากบ้านที่ใช้พักอาศัยปัจจุบันมีสภาพเก่าทรุดโทรม และมีน้ำท่วมขังเป็นประจำในช่วงฤดูฝน จึงได้ปรึกษากันในครอบครัวว่าจะปลูกสร้างบ้านหลังใหม่ โดยให้ผู้ร้องยืมกู้เงินในวงเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท จะนำมาก่อสร้างบ้าน ๒ ชั้น ยกพื้นเพื่อป้องกันน้ำท่วม ประเมินราคาก่อสร้างบ้านประมาณ ๑,๘๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนจำนวนเงินที่เหลือจากการก่อสร้างบ้าน จะเก็บไว้เป็นทุนการศึกษาแก่ผู้เยาว์ต่อไป ผู้ร้องกับพยานไม่มีภาระหนี้สินอื่น มีความสามารถที่จะผ่อนชำระกับทางธนาคารได้ พยานขอให้ความยินยอม ไม่มีเหตุขัดข้องแต่อย่างใด

สำนักงานที่ดินจังหวัดนครปฐม มีหนังสือที่ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ รับรองราคาประเมินที่ดิน โฉนดที่ดิน เลขที่ เลขที่ดิน ตำบลลำพญา อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม เนื้อที่ ๑ ไร่ มีราคาประเมินตารางวาละ ๑,๕๐๐ บาท รวมทั้งแปลงมีราคาประเมิน ๖๐๐,๐๐๐ บาท และสิ่งปลูกสร้างประเภทบ้านตึกชั้นเดียว เลขที่ ๑ ขนาดกว้าง ๑๐ เมตร ยาว ๑๐ เมตร เนื้อที่ รวม ๑๐๐ ตารางเมตร มีราคาประเมินตารางเมตรละ ๖,๔๕๐ บาท รวมราคาประเมิน ๖๔๕,๐๐๐ บาท หักค่าเสื่อม ๓๘๗,๐๐๐ บาท คงเหลือราคาประเมิน ๒๕๘,๐๐๐ บาท รวมราคาประเมินที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ๘๕๘,๐๐๐ บาท (แปดแสนห้าหมื่นแปดพันบาทถ้วน) จากการสืบเสาะดูสภาพที่ดิน โฉนดที่ดิน เลขที่เลขที่ดิน ตำบลลำพญา อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม ที่ขอทำนิติกรรมในคดีนี้ โดยใช้เส้นทางถนนเพชรเกษม มุ่งหน้าไปศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด เลี้ยวเข้าซอย ที่ดินตั้งอยู่ทางถนนเพชรเกษม ประมาณ ๘๐๐ เมตร สภาพที่ดินเป็นรูปสี่เหลี่ยมคางหมู ด้านหน้าทางเข้าอยู่ทางทิศใต้มีคลองชลประทานและคลองสาธารณะที่ดินต่ำกว่าถนนสาธารณะ ภายในรั้วมีสิ่งปลูกสร้างเป็นบ้านปูนชั้นเดียว หลังคามุงกระเบื้อง สภาพเก่าทรุดโทรม ผนังบางส่วนแตกร้าว และมีร่องรอยของคราบน้ำท่วม พื้นที่บ้านบางส่วนมีสิ่งปลูกสร้างของญาติแต่ถูกทุบเหลือแต่ผนังปูน นอกจากนี้พื้นที่ส่วนที่เหลือปล่อยให้หญ้าขึ้นและมีต้นไผ่ ด้านทิศเหนือและด้านทิศตะวันออกจดที่ดินของผู้ร้อง ส่วนด้านทิศตะวันตกจดที่ดินของผู้อื่น (ปรากฏตามภาพถ่ายที่แนบมาท้ายนี้) และจากการสอบถามข้อมูลการอนุมัติสินเชื่อจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายสินเชื่อธนาคารอาคารสงเคราะห์ สาขานครปฐม ได้รับคำอธิบายว่า ธนาคารอาคารสงเคราะห์ได้ขยายระยะเวลาการอนุมัติสินเชื่อให้แก่ผู้กู้ได้จนถึงอายุ ๗๐ ปี การประเมินหลักทรัพย์จะมีบริษัทเอกชนทำการประเมินหลักทรัพย์โดยไม่อิงตามราคาประเมินของสำนักงานที่ดิน นอกจากนี้ธนาคารจะพิจารณาอาชีพและรายได้ของผู้กู้ ตรวจสอบเครดิตบูโรแต่จะไม่นำรายได้ของสามีผู้กู้มาพิจารณาประกอบ และเจ้าหน้าที่ธนาคารไม่สามารถให้คำตอบชัดเจนว่าหากอนุมัติสินเชื่อแล้ว ผู้กู้จะต้องเหลือรายได้เท่าไร และธนาคารจะจ่ายเงินให้เป็นงวดๆตามระเบียบของธนาคาร

๓. ความเห็น

เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด พิจารณาแล้วเห็นว่า

๑ ผู้ร้องเป็นผู้โอนกรรมสิทธิ์ให้ที่ดินแก่พี่สาวผู้เยาว์และผู้เยาว์ ปัจจุบันได้ปลูกสร้างบ้านพักอาศัยเป็นคอนกรีตเสริมเหล็ก ๒ ชั้น ขึ้นใหม่บนที่ดินแปลงดังกล่าวเพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัย ดังนั้นการที่ผู้ร้องขอทำนิติกรรมจำนองที่ดินแทนผู้เยาว์ เพื่อนำเงินมาปลูกสร้างบ้านหลังใหม่แทนหลังเดิม ที่ครอบครัวใช้พักอาศัยอยู่ในปัจจุบัน

เพื่อคุณภาพ...

เพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีของผู้เยาว์ และบุคคลในครอบครัว หากมีจำนวนเงินที่เหลือจากการก่อสร้างบ้าน จะเก็บไว้เป็นทุนการศึกษาแก่ผู้เยาว์ต่อไป ซึ่งผู้เยาว์กำลังอยู่ในระหว่างการศึกษาเล่าเรียน นับว่าเป็นประโยชน์แก่ผู้เยาว์ ผู้ร้องเป็นมารดาของผู้เยาว์ ได้ให้การอุปการะเลี้ยงดู ให้การศึกษา ดูแลเอาใจใส่ต่อผู้เยาว์ด้วยดีตลอดมา ย่อมกระทำการแทนผู้เยาว์โดยสุจริต และด้วยความระมัดระวัง

๓.๒ ผู้ร้องอายุ ๔๙ ปีเศษ มีรายได้สุทธิเดือนละประมาณ ๒๕,๐๐๘ - ๓๒,๐๗๗ บาท ส่วนบิดาผู้เยาว์มีอายุ ๔๔ ปีเศษ มีรายได้ประจำเดือนละประมาณ ๒๑,๐๐๐ บาท รวมรายได้ของครอบครัว เดือนละประมาณ ๔๖,๐๐๐-๕๓,๐๗๗ บาท ส่วนรายจ่ายในครอบครัว เดือนละประมาณ ๒๐,๐๐๐ บาท คงเหลือรายได้หลังหักค่าใช้จ่าย เดือนละประมาณ ๒๖,๐๐๐-๓๓,๐๗๗ บาท หากจะต้องชำระเงินกู้สินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัยวงเงินกู้จำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ระยะเวลา ๒๕๒ เดือน โดยธนาคารคำนวณอายุผู้ร้องขณะยื่นกู้จนถึงอายุ ๗๐ ปี รวมระยะเวลา ๒๑ ปี อัตราดอกเบี้ย ๓.๓๕๐ % เงินงวด ๑๑,๑๐๐ บาท ตามที่ผู้ร้องนำมาเป็นหลักฐานในชั้นสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด พิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ร้องสามารถนำเงินรายได้มาชำระเงินกู้ธนาคารได้เพียงพอ และจะมีเงินเหลือหมุนเวียนใช้จ่ายในครอบครัวได้อีก เดือนละประมาณ ๑๕,๐๐๐-๒๑,๙๗๗ บาท ทำให้ไม่กระทบกับความเป็นอยู่ของผู้เยาว์และครอบครัว รวมทั้งทรัพย์สินของผู้เยาว์ โดยผู้ร้องและสามีผู้ร้อง (บิดาผู้เยาว์) จะเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการทำนิติกรรมและค่าธรรมเนียม

๓.๓ ผู้เยาว์อายุ ๑๕ ปีเศษ มีการศึกษาเล่าเรียนพอสมควร ได้ให้ความยินยอมเห็นชอบด้วยแล้ว กับทั้งพี่สาวผู้เยาว์ซึ่งเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ร่วมกับผู้เยาว์ให้ความยินยอมเห็นชอบด้วย

อนึ่ง เพื่อเป็นการคุ้มครองทรัพย์สินของผู้เยาว์ เห็นควรตั้งผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด เป็นผู้กำกับการใช้อำนาจปกครองในส่วนที่เกี่ยวกับทรัพย์สินของผู้เยาว์

()
พนักงานคุมประพฤติผู้สืบเสาะข้อเท็จจริง

()
ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

กรณี นิติกรรมแบ่งแยกที่ดิน

ตัวอย่างรายงานแสดงข้อเท็จจริง
กรณีนิติกรรมแบ่งแยกที่ดิน

รายงานแสดงข้อเท็จจริง
เกี่ยวกับคดีครอบครัวที่ผู้เยาว์
มีผลประโยชน์หรือส่วนได้เสีย
รายงานที่...../.....

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

..... เมษายน ๒๕...

ข้าพเจ้าขอรายงานแสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้ร้อง ผู้เยาว์ และทรัพย์สินและความเห็นตามความในมาตรา ๓๖ (๓) มาตรา ๑๖๗ และมาตรา ๑๖๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ ในคดีครอบครัวหมายเลขดำที่ ของศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด เรื่อง นางสาว ผู้ร้อง ร้องขอทำนิติกรรมแทนผู้เยาว์ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

๑.ฐานะและความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร้องกับผู้เยาว์

นางสาว ผู้ร้อง นักร้องศาสนาพุทธ เกิดวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๒๙ อายุ ๓๕ ปีเศษ เป็นบุตรของ นาย กับนาง ปัจจุบันมารดาผู้ร้องเสียชีวิตแล้ว บิดาผู้ร้องมีภริยาใหม่และพักอาศัยอยู่ที่ ผู้ร้องเรียนหนังสือจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนวัดม่วงคัน ตำบลรามะสัก อำเภอโพธิ์ทอง จังหวัดอ่างทอง ปัจจุบันประกอบอาชีพรับจ้างเป็นพนักงานฝ่ายผลิตอยู่ที่บริษัท จำกัด อำเภออุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ได้ค่าจ้างเดือนละ ๑๓,๖๗๑ บาท ผู้ร้องมีชื่ออยู่ที่บ้านเลขที่ ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของยายของผู้ร้อง ปัจจุบันผู้ร้องพักอาศัยที่บ้านเลขที่ ซึ่งเป็นบ้านของบิดาสามีของผู้ร้อง

ผู้ร้องอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยจดทะเบียนสมรสกับนาย เมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ แต่ได้หย่าร้างกัน เมื่อวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๖๔ แต่ยังอยู่กินด้วยกัน (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาทะเบียนหย่าแบบ คร.๖ เลขทะเบียน ของสำนักทะเบียนท้องถิ่นเทศบาลเมืองอ่างทอง จังหวัดอ่างทอง ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๗) มีบุตรด้วยกัน ๑ คน ชื่อ นางสาว ผู้เยาว์ในคดีนี้ เกิดวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ปัจจุบันอายุ ๑๗ ปีเศษ (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาสูติบัตร แบบ ท.ร.๑ ตอน ๒ เลขประจำตัวประชาชน ของสำนักทะเบียนท้องถิ่นเทศบาลเมืองอ่างทอง จังหวัดอ่างทอง ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๗) ปัจจุบันผู้เยาว์เรียนหนังสืออยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียน “.....” อำเภอวิเศษไชยชาญ จังหวัดอ่างทอง เสียค่าบำรุงการศึกษาภาคเรียนละ ๒,๐๐๐ บาท ค่าอุปกรณ์การเรียนภาคเรียนละ ๒,๐๐๐ บาท ค่ารถรับ-ส่งไปโรงเรียนภาคเรียนละ ๓,๕๐๐ บาท มีค่าใช้จ่ายไปโรงเรียนสัปดาห์ละ ๔๐๐ บาท ผู้ร้องกับสามีร่วมกันรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการอุปการะเลี้ยงดู โดยผู้ร้องส่งให้เดือนละ ๓,๐๐๐ บาท ส่วนบิดาของผู้เยาว์จะให้เมื่อผู้เยาว์ร้องขอครั้งละ ๑,๐๐๐-๒,๐๐๐ บาท ปัจจุบันผู้เยาว์พักอาศัยอยู่กับนาง ยายของผู้ร้องซึ่งมีศักดิ์เป็นยายทวดของผู้เยาว์ ที่บ้านเลขที่ ปัจจุบันบิดาของผู้เยาว์ประกอบอาชีพรับจ้างเป็นพนักงานของบริษัทเอกชนซึ่งเป็นซับพลายเออร์ของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค อำเภอสามโก้ จังหวัดอ่างทอง ได้ค่าจ้างเดือนละประมาณ ๑๓,๐๐๐ บาท

ก่อนผู้ร้องจะอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยากับนาย บิดาผู้เยาว์ บิดาของผู้เยาว์เคยมีภริยามาก่อน และมีบุตรด้วยกัน ๑ คน ขณะผู้ร้องและบิดาผู้เยาว์อยู่กินด้วยกันได้อยู่กินด้วยกันที่บ้านของผู้ร้อง เลขที่

ผู้ร้อง...

ผู้ร้องประกอบอาชีพรับจ้างเป็นพนักงานบริษัท จำกัด ในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ส่วนบิดาผู้เยาว์ประกอบอาชีพรับจ้างเป็นพนักงานของบริษัทเอกชน ซึ่งเป็นซับพลายเออร์ของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอำเภอสามโก้ จังหวัดอ่างทอง ผู้ร้องและบิดาของผู้เยาว์ร่วมกันให้การอุปการะอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ตลอดมากระทั่งประมาณปีพุทธศักราช ๒๕๖๔ ผู้ร้องและบิดาผู้เยาว์มีปัญหาทะเลาะโต้เถียงกันจึงเลิกร้างกันและไปจดทะเบียนหย่ากันเมื่อวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๖๔ โดยได้บันทึกท้ายทะเบียนหย่าว่าให้ผู้เยาว์อยู่ในอำนาจปกครองของผู้ร้องแต่เพียงฝ่ายเดียว แต่หลังจากจดทะเบียนหย่ากันได้ประมาณ ๓-๔ เดือน ผู้ร้องและบิดาของผู้เยาว์ก็คืนดีกลับอยู่กันด้วยกันฉันสามีภรรยาเหมือนเดิมโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรสอีก ปัจจุบันผู้ร้องกับบิดาของผู้เยาว์อยู่กันด้วยกันที่บ้านของบิดาผู้เยาว์ที่บ้านเลขที่ ซึ่งมีระยะทางห่างจากบ้านของผู้ร้องที่ผู้เยาว์พักอาศัยประมาณ ๕ กิโลเมตร

ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับที่ดินที่จะทำนิติกรรม

เกี่ยวกับที่ดินที่ผู้ร้องขอทำนิติกรรมในคดีนี้ คือ ที่ดินตามโฉนดเลขที่ เล่ม หน้า ตำแหน่งที่ดิน ระบุว่า เลขที่ดิน หน้าสำรวจ ตำบลรามะสัก อำเภอโพธิ์ทอง จังหวัดอ่างทอง เนื้อที่ ๘ ไร่ ๒ งาน ๙๗ ตารางวา ซึ่งมีชื่อนาย และนางสาว ผู้เยาว์ในคดีนี้ถือกรรมสิทธิ์ร่วมกันนั้น เดิมที่ดินแปลงที่ขอทำนิติกรรมในครั้งนี้เป็นของนาง ยายของผู้ร้องหรือยายทวดของผู้เยาว์ โดยรับโอนมรดกมาจากสามีและมีญาติของผู้ร้องได้เช่าที่ดินแปลงดังกล่าวทำนาเรื่อยมา ต่อมาในวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๕๔ นาง ได้โอนกรรมสิทธิ์ในที่ดินแปลงดังกล่าวให้ผู้ร้องและผู้เยาว์ถือกรรมสิทธิ์ร่วมกัน เนื่องจากผู้ร้องเป็นหลาน ส่วนผู้เยาว์เป็นหลานซึ่งเป็นญาติสืบสายโลหิตของนาง และผู้ร้องได้ให้การดูแลนาง ตลอดมา หลังได้รับโอนกรรมสิทธิ์แปลงดังกล่าวบิดาของผู้ร้องได้เป็นผู้เช่าที่แปลงดังกล่าวเพื่อทำนาเรื่อยมาในราคาไร่ละ ๑,๐๐๐ บาท ต่อการทำนา ๑ ครั้ง รวมทั้งแปลงเป็นเงิน ๘,๕๐๐ บาท เงินค่าเช่าที่ได้ผู้ร้องนำมาใช้จ่ายในครอบครัว ต่อมาวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๖๒ ผู้ร้องได้จำนองที่ดินเฉพาะส่วนของผู้ร้องเพื่อค้ำประกันการกู้เงินไว้กับธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์เกษตร สาขา จำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท เนื่องจากผู้ร้องต้องการนำเงินมาลงทุนทำนาบนที่ดินแปลงดังกล่าว ผู้ร้องและสามีได้ทำนาได้ประมาณ ๒ ครั้ง ก็เลิกทำเนื่องจากประสบภาวะปัญหาขาดทุนทั้งสองครั้ง จากนั้นผู้ร้องจึงได้เปลี่ยนให้ญาติเช่าที่ดินแปลงดังกล่าวทำนา ได้ค่าเช่าคราวละ ๘,๕๐๐ บาทเรื่อยมา ต่อมาวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๓ ผู้ร้องได้ไถ่ถอนที่ดินส่วนของผู้ร้องที่จำนองกับธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์เกษตรคืนมาและยังคงปล่อยให้ญาติเช่าทำนาเรื่อยมา กระทั่งวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๔ ผู้ร้องได้ขายที่ดินแปลงที่ผู้ร้องถือกรรมสิทธิ์ร่วมกับผู้เยาว์โดยขายเฉพาะส่วนของผู้ร้องให้แก่ นาย ญาติของผู้ร้อง จำนวน ๔ ไร่ ๑ งาน ๔๘.๕ ตารางวา ราคาไร่ละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท รวมทั้งแปลง เป็นเงิน ๘๑๕,๐๐๐ บาท แต่ยังไม่ได้ทำการแบ่งแยกที่ดินกัน โดยผู้ร้องได้นำเงินไปชำระหนี้บางส่วน ส่วนที่เหลือจะนำไปซ่อมแซมบ้านพักอาศัยของผู้ร้องซึ่งถูกลมพายุได้รับความเสียหาย หลังจากผู้ร้องขายที่ดินให้นาย แล้ว นาย ได้เข้ามาใช้ประโยชน์ในที่ดินแปลงดังกล่าวโดยปลูกต้นยอในส่วนที่ดินแปลงที่ซื้อจากผู้ร้อง และที่ดินในส่วนของผู้เยาว์นาย ได้เช่าปลูกต้นตระไคร้โดยให้ค่าเช่าปีละ ๕,๐๐๐ บาท เงินค่าเช่า นาย โอนเข้าบัญชีเงินฝากที่ผู้ร้องและผู้เยาว์เปิดร่วมกัน ปัจจุบันนาย เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินแปลงดังกล่าวร่วมกับผู้เยาว์จึงประสงค์จะวัดแบ่งกรรมสิทธิ์ที่ดินที่ถือกรรมสิทธิ์ร่วมกับผู้เยาว์ โดยค่าใช้จ่ายในการรังวัดและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ในการดำเนินการนาย จะเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายทั้งหมด และเมื่อรังวัดแบ่งกรรมสิทธิ์แล้ว นาย จะยังคงเช่าที่ดินของผู้เยาว์ปลูกต้นตระไคร้หรือสมุนไพรต่อไป โดยคิดค่าเช่าทั้งแปลงปีละ ๕,๐๐๐ บาท โดยเงินดังกล่าวผู้ร้องก็จะเก็บไว้ใช้จ่ายในการอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์

และเป็นทุน...

และเป็นทุนการศึกษาของผู้เยาว์ต่อไป แต่เนื่องจากผู้เยาว์ยังไม่บรรลุนิติภาวะจึงไม่สามารถดำเนินการได้ด้วยตนเอง ผู้ร้องเป็นมารดาของผู้เยาว์ซึ่งเป็นผู้แทนโดยชอบธรรมของผู้เยาว์ จึงได้ยื่นคำร้องต่อศาลขอทำนิติกรรมรังวัดแบ่งกรรมสิทธิ์ที่ดินดังกล่าวแทนผู้เยาว์ โดยที่ดินของผู้เยาว์มีขอบเขตดังนี้ ที่ดินของผู้เยาว์จะอยู่ฝั่งทิศตะวันตก โดยหลังจากแบ่งแยกแล้วทิศเหนือติดกับที่ดินของผู้อื่นซึ่งปัจจุบันปลูกไม้ยืนต้น ทิศใต้ติดกับถนนคอนกรีตสาธารณะ และมีคูส่งน้ำอยู่ถัดจากถนนคอนกรีต ทิศตะวันตกติดกับที่นาของผู้อื่น ทิศตะวันออกติดกับที่ดินของนาย ซึ่งสภาพแวดล้อมโดยรอบเป็นที่นาจัดรูปทั้งหมด โดยการรังวัดแบ่งแยกที่ดินครั้งนี้ ผู้ร้องจะดำเนินการโดยไม่ให้ผู้เยาว์เสียประโยชน์และการดำเนินการขอทำนิติกรรมครั้งนี้ ผู้เยาว์รับทราบและได้ให้ความยินยอมแล้ว

นาย บิดาผู้เยาว์ให้ถ้อยคำเป็นพยานว่า ปัจจุบันพยานประกอบอาชีพรับจ้าง เป็นพนักงานของบริษัท จำกัด ซึ่งเป็นซับพลายเออร์ของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอำเภอสามโก้ จังหวัดอ่างทอง ตำแหน่งพนักงานบริการด้านระบบไฟฟ้า ได้ค่าจ้างเดือนละ ๑๓,๐๐๐ บาท พยานอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยจดทะเบียนสมรสกับนาง ผู้ร้อง มีบุตรด้วยกัน ๑ คน ชื่อ นางสาว ผู้เยาว์ในคดีนี้ พยานและผู้ร้องได้ร่วมกันให้การอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ด้วยดีตลอดมา เกี่ยวกับที่ดินแปลงที่จะทำนิติกรรมในครั้งนี้นั้น เดิมเป็นของนาง ยายของผู้ร้อง ต่อมานาง ยกที่ดินดังกล่าวให้ผู้ร้องและผู้เยาว์ถือกรรมสิทธิ์ร่วมกัน หลังได้รับโอนกรรมสิทธิ์ผู้ร้องและพยานเคยใช้ทำนาแต่ขาดทุนภายหลังได้ให้ผู้อื่นเช่าทำนาตลอดมา ต่อมาผู้ร้องได้ไปค้าประกันสินเชื่อให้เพื่อนร่วมงานและต้องชำระหนี้สินดังกล่าว เป็นเงินประมาณ ๙๐,๐๐๐ บาท ด้วยปัญหาดังกล่าวพยานและผู้ร้องจึงทะเลาะกันและจดทะเบียนหย่ากัน แต่ภายหลังก็กลับมาอยู่กินด้วยกันเหมือนเดิมโดยพยานได้ช่วยผู้ร้องชำระหนี้ ต่อมาผู้ร้องได้บอกขายที่ดินแปลงดังกล่าว เฉพาะส่วนที่ผู้ร้องถือกรรมสิทธิ์ร่วมกับผู้เยาว์แก่ ไร่ละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท รวมทั้งหมด ๘๑๕,๐๐๐ บาท ปัจจุบันนาย ได้เข้ามาใช้ประโยชน์ในที่ดินแปลงดังกล่าวโดยปลูกต้นยอ และเช่าที่ดินส่วนของผู้เยาว์ปลูกต้นตะไคร้ คิดค่าเช่าปีละ ๕,๐๐๐ บาท เงินค่าเช่าผู้ร้องเป็นผู้ดำเนินการ ผู้ร้องและนาย จึงต้องการรังวัดแบ่งแยกที่ดินแต่ละแปลง ผู้ร้องจึงมายื่นคำร้องต่อศาลเป็นคดีนี้ ซึ่งพยานก็ไม่ขัดข้องและจะช่วยผู้ร้องและผู้เยาว์ดูแลการรังวัดแบ่งแยกที่ดินดังกล่าวไม่ให้ผู้เยาว์เสียประโยชน์

นาย ผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินร่วมกับผู้เยาว์ ให้ถ้อยคำเป็นพยานว่า พยานเป็นญาติกับผู้ร้อง พยานประกอบอาชีพการเกษตรและรับซื้อขายพืชสมุนไพร ต่อมาผู้ร้องได้บอกขายที่ดินแปลงที่ขอทำนิติกรรม เฉพาะส่วนที่ผู้ร้องถือกรรมสิทธิ์ร่วมกับผู้เยาว์เนื้อที่ ๔ ไร่ ๑ งาน ๔๘.๕ ตารางวา ราคาไร่ละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท รวมทั้งแปลง ๘๑๕,๐๐๐ บาท หลังจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ พยานได้เข้ามาใช้ประโยชน์ในที่ดินส่วนที่พยานซื้อจากผู้ร้อง โดยปลูกต้นยอและที่ดินของผู้เยาว์นั้น พยานได้เช่าปลูกต้นตะไคร้ เสียค่าเช่าปีละ ๕,๐๐๐ บาท พยานต้องการรังวัดจดทะเบียนแบ่งกรรมสิทธิ์ที่ดินที่พยานถือกรรมสิทธิ์ร่วมกับผู้เยาว์ แต่เนื่องจากผู้เยาว์ยังไม่บรรลุนิติภาวะไม่สามารถทำนิติกรรมได้ด้วยตนเอง ผู้ร้องเป็นมารดาของผู้เยาว์จึงมายื่นคำร้องต่อศาลเป็นคดีนี้ โดยพยานจะเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการรังวัดและจดทะเบียนแบ่งกรรมสิทธิ์ทั้งหมด ซึ่งในการรังวัดแบ่งกรรมสิทธิ์ครั้งนี้พยานและผู้เยาว์จะรังวัดแบ่งแยกที่ดินโดยหลังรังวัดแบ่งแยกแล้ว ที่ดินของพยานและผู้เยาว์จะไม่มีฝ่ายใดได้หรือเสียประโยชน์เนื่องจากที่ดินทั้งสองแปลงติดถนนสาธารณะเส้นเดียวกันทั้งสองแปลง

นางสาว ผู้เยาว์ในคดีนี้ให้ถ้อยคำ่ว่า ปัจจุบันผู้เยาว์กำลังจะเลื่อนขึ้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียน..... “.....” อำเภอวิเศษไชยชาญ จังหวัดอ่างทอง ผู้เยาว์พักอาศัยอยู่กับนาง อายุ ๘๓ ปีเศษ

ยายทวดของผู้เยาว์ ส่วนบิดามารดาของผู้เยาว์พักอาศัยอยู่ที่ ซึ่งเป็นบ้านของบิดาของผู้เยาว์ ผู้เยาว์อยู่ใน การอุปการะเลี้ยงดูของบิดามารดาตลอดมา เกี่ยวกับที่ดินที่จะทำนิติกรรมนาง ยกให้มารดาและผู้เยาว์ ถือกรรมสิทธิ์ร่วมกัน ที่ดินแปลงดังกล่าวให้ผู้อื่นเช่าทำนาตลอดมา ต่อมาผู้ร้องได้ขายที่ดินเฉพาะส่วนของผู้ร้อง ให้แก่นาย เพื่อนำเงินไปชำระหนี้สินและใช้จ่ายในครอบครัว หลังผู้ร้องขายที่ดินให้นาย แล้ว ได้เข้ามาปลูกสมุนไพรรวมในที่ดินและได้เช่าที่ดินส่วนของผู้เยาว์ปลูกต้นตระไคร้ โดยให้ค่าเช่าปีละ ๕,๐๐๐ บาท เงินดังกล่าวฝากเข้าบัญชีเงินธนาคารที่ผู้เยาว์เปิดร่วมกับผู้ร้อง ต่อมานาย ต้องการรังวัดแบ่งแยก กรรมสิทธิ์ แต่ไม่สามารถดำเนินการได้เนื่องจากผู้เยาว์ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ซึ่งปัจจุบันผู้เยาว์รับรู้ว่าการรังวัด แบ่งแยกที่ดินนั้น ที่ดินส่วนของผู้เยาว์มีขอบเขตตรงไหน โดยผู้เยาว์ยินยอมให้ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อศาล ขอทำนิติกรรมรังวัดแบ่งแยกกรรมสิทธิ์ที่ดินแปลงดังกล่าวแทนผู้เยาว์

จากการสืบเสาะดูสภาพที่ดินซึ่งผู้ร้องขอทำนิติกรรมแทนผู้เยาว์ที่ดินตามโฉนดเลขที่ เล่ม หน้า ตำแหน่งที่ดิน ระบุว่า เลขที่ดิน หน้าสำรวจ ตำบลรามะสัก อำเภोधุดอง จังหวัดอ่างทอง เนื้อที่ ๘ ไร่ ๒ งาน ๙๗ ตารางวา โดยออกเดินทางจากสถานพินิจและคุ้มครอง เด็กและเยาวชนจังหวัด ไปตามถนนโพธิ์พระยา-ท่าเรือ มุ่งหน้าเข้าอำเภอมืองอ่างทอง จังหวัดอ่างทอง ระยะทางประมาณ ๗ กิโลเมตร ถึงแยกศาลาแดงให้เลี้ยวขวาไปตามถนนโพธิ์พระยา-ท่าเรือ ระยะทางประมาณ ๓ กิโลเมตร ถึงแยกป่าจั่วให้ขับตรงไปทางอำเภोधุดอง จังหวัดอ่างทอง มุ่งหน้าไปทางอำเภอแสวงหา จังหวัด อ่างทอง ระยะทางประมาณ ๘ กิโลเมตร จะถึงสามแยกไฟแดงให้เลี้ยวซ้ายไปตามถนนลาดยางมุ่งหน้าไปทาง วัดริ้วหว้า ระยะทางประมาณ ๒๔ กิโลเมตร จะเห็นสำนักงานเทศบาลตำบลรามะสัก อยู่บริเวณซ้ายมือให้ขับมุ่ง หน้าตรงไปบนถนนลาดยางระยะทางประมาณ ๕๐๐ เมตร ถึงสะพานข้ามคลองส่งน้ำเมื่อข้ามสะพานแล้วให้ขับ ตรงไปประมาณ ๒๐ เมตร ให้เลี้ยวขวาเข้าซอยถัดจากสะพานซอยที่ ๒ ไปตามถนนคอนกรีตประมาณ ๕๐๐ เมตร ให้เลี้ยวซ้ายไปตามถนนคอนกรีตประมาณ ๑๐๐ เมตร ถึงที่ดินแปลงที่ขอทำนิติกรรมอยู่ทางขวามือ ที่ดินแปลงที่ขอทำนิติกรรมอยู่ติดกับถนนคอนกรีต ที่ดินทั้งแปลงเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ทิศใต้และทิศเหนือ เป็นด้านกว้าง ทิศใต้ติดกับทางสาธารณะถนนคอนกรีตมีคลองส่งน้ำขนาดเล็กถัดจากถนนคอนกรีตตลอด เส้นทาง ทิศเหนือติดกับที่ดินของผู้อื่น ทิศตะวันตกและทิศตะวันออกติดเป็นด้านยาว โดยทิศตะวันตกติดกับ ที่นาของผู้อื่น ทิศตะวันออกติดกับที่นาของผู้อื่น สภาพแวดล้อม ส่วนใหญ่เป็นที่ดินทำการเกษตรทำนา ปัจจุบัน ที่ดินส่วนของนาย มีการปรับพื้นที่ยกทรงแล้วปลูกต้นยอเต็มพื้นที่ ส่วนที่ดินส่วนของผู้เยาว์มีการปรับ พื้นที่ยกทรงขนาดเล็กปลูกต้นตระไคร้เต็มพื้นที่ ผู้ร้องและนาย ได้แจ้งกับพนักงานคุมประพฤติว่าจะรังวัด แบ่งแยกที่ดินโดยให้ที่ดินทั้งสองแปลงมีทางออกสู่ถนนสาธารณะเท่า ๆ กัน โดยแบ่งแยกที่ดินเป็นรูป สี่เหลี่ยมผืนผ้า เมื่อรังวัดแบ่งแยกแล้วที่ดินด้านทิศตะวันออก โดยในการไปสืบเสาะที่ดินในครั้งนี้ผู้เยาว์ได้ไปร่วม ชี้ที่ดินด้วย

๒. ความเห็น

เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด พิจารณาดูแล้วเห็นว่า

๒.๑ ผู้ร้องเป็นมารดาของผู้เยาว์ เป็นผู้ให้การอุปการะเลี้ยงดูจนส่งเสียให้ผู้เยาว์ได้รับการศึกษา เล่าเรียนด้วยดีตลอดมา ผู้ร้องไม่มีความประพฤติเสียหาย และไม่เป็นบุคคลต้องห้ามมิให้ทำนิติกรรมแทนผู้เยาว์ จึงไม่มีเหตุเคลือบแคลงสงสัยในความไม่สุจริตของผู้ร้อง และน่าเชื่อว่าผู้ร้องจะจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์ด้วย ความสุจริต และระมัดระวังอย่างเช่นวิญญูชนพึงปฏิบัติ

๒.๒ ในการขอรังวัดที่ดินในครั้งนี้ เป็นการรังวัดเพื่อแบ่งแยกที่ดินให้เป็นสัดส่วน โดยค่าใช้จ่ายในการรังวัดและค่าใช้จ่ายอื่นๆในการดำเนินการ ผู้ถือกรรมสิทธิ์ร่วมจะเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายทั้งหมด ดังนั้น หากแบ่งแยกที่ดินกันแล้วผู้เยาว์ก็ไม่เสียประโยชน์แต่อย่างใด

๒.๓ ผู้เยาว์อายุ ๑๗ ปีเศษ มีการศึกษาพอสมควร ให้ความยินยอมเห็นชอบด้วย และในชั้นสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด ไม่ปรากฏมีผู้ใดคัดค้าน

()

พนักงานคุมประพฤติผู้สืบเสาะข้อเท็จจริง

()

ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

กรณีศึกษาการขายฝาก

ตัวอย่างรายงานแสดงข้อเท็จจริง
กรณีนิติกรรมขายฝาก

รายงานแสดงข้อเท็จจริง
เกี่ยวกับคดีครอบครัวที่ผู้เยาว์
มีผลประโยชน์หรือส่วนได้เสีย
รายงานที่...../.....

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

..... พุทธศักราช ๒๕...

ข้าพเจ้าขอรายงานแสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับ ผู้ร้อง ผู้เยาว์ ทรัพย์สินและความเห็นตามความในมาตรา ๓๖ (๗) มาตรา ๑๖๗ และมาตรา ๑๖๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ ในคดีครอบครัวหมายเลขดำที่ ของศาลเยาวชนและครอบครัว จังหวัด เรื่อง นาง ผู้ร้อง ร้องขอทำนิติกรรมขายฝากที่ดินแทน นาย ผู้เยาว์ดังต่อไปนี้

๑. ฐานะและความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร้องกับผู้เยาว์

นาง ผู้ร้อง เกิดวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๐ ขณะนี้อายุ ๔๔ ปีเศษ (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน เลขประจำตัวประชาชน วันออกบัตร ๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ วันบัตรหมดอายุ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๖) เชื้อชาติไทย สัญชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพรับจ้างเป็นพนักงานตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายบัญชี ที่บริษัท ตำบลท่าช้าง อำเภอ บางลำภู จังหวัดสิงห์บุรี มีรายได้เดือนละ ๑๘,๐๐๐ บาทพักอาศัยอยู่ที่บ้านเช่าเลขที่ โทรศัพท์ ผู้ร้องเป็นบุตรคนที่ ๔ ในจำนวนบุตร ๑๑ คน ของ นาย กับนาง บิดาถึงแก่กรรมนานประมาณ ๑๕ ปีแล้ว มารดาครองตนเป็นหม้าย ปัจจุบันไม่ได้ประกอบอาชีพใดเนื่องจากชราภาพ พักอาศัยอยู่กับบุตรคนสุดท้อง ส่วนพี่น้องต่างมีครอบครัวและแยกย้ายกันไปประกอบอาชีพ จะพบเจอกันนาน ๆ ครั้ง เมื่อมีงานเทศกาลต่าง ๆ

ตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๔๖ ผู้ร้องกับนาย บิดาผู้เยาว์ ได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยจดทะเบียนสมรส ระหว่างอยู่กินด้วยกันมีบุตรด้วยกัน ๕ คน ดังนี้

๑.นาย ผู้เยาว์ในคดีนี้ เกิดวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ขณะนี้อายุ ๑๖ ปีเศษ (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาสูติบัตร ท.ร. ๑ เลขประจำตัวประชาชน ออกให้ ณ สำนักทะเบียนท้องถื่นเทศบาลนครหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา แจ้งการเกิดวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๔๙) เนื่องจากเคยเข้าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ปัจจุบันจึงเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียน อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา พักอาศัยอยู่ด้วยกัน

๒.เด็กหญิง เกิดวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๑ ขณะนี้อายุ ๑๔ ปีเศษ (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาสูติบัตร ท.ร. ๑ เลขประจำตัวประชาชน ออกให้ ณ สำนักทะเบียนท้องถื่นเทศบาลนครหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา แจ้งการเกิดวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๑) กำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียน อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา พักอาศัยอยู่ด้วยกัน

๓.เด็กหญิง...

๓.เด็กหญิง เกิดวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๓ ขณะนี้อายุ ๑๒ ปีเศษ (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาสูติบัตร ท.ร. ๑ เลขประจำตัวประชาชน ออกให้ ณ สำนักทะเบียนท้องถิ่นเทศบาลนครหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา แจ้งการเกิดวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๓) กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียน อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา พักอาศัยอยู่ด้วยกัน

๔.เด็กหญิง เกิดวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ขณะนี้อายุ ๑๐ ปีเศษ (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาสูติบัตร ท.ร. ๑ เลขประจำตัวประชาชน ออกให้ ณ สำนักทะเบียนท้องถิ่นเทศบาลนครหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา แจ้งการเกิดวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๕) กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียน อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา พักอาศัยอยู่ด้วยกัน

๕.เด็กหญิง เกิดวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ขณะนี้อายุ ๖ ปีเศษ (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาสูติบัตร ท.ร. ๑ เลขประจำตัวประชาชน ออกให้ ณ สำนักทะเบียนท้องถิ่นเทศบาลนครหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา แจ้งการเกิดวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๕) กำลังเรียนอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ ๓ โรงเรียน อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา พักอาศัยอยู่ด้วยกัน

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวปกติสุขตามอัตภาพ ปัจจุบันผู้ร้องประกอบอาชีพเป็นพนักงานขายของบริษัท ส่วนบิดาผู้เยาว์ประกอบอาชีพรับจ้างติดตั้งกระจกอลูมิเนียม แต่หลังจากเกิดสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา ทำให้รายได้ไม่แน่นอน ด้วยภาระในการหาเลี้ยงครอบครัว ผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์จึงปรึกษากันเพื่อจะหารายได้เสริม และตัดสินใจว่าจะปลูกต้นกระท่อมเพื่อจำหน่ายใบสดเป็นรายได้เสริม จึงได้ไปติดต่อขอซื้อที่ดินโฉนดเลขที่ เล่ม หน้า เลขที่ดิน ตำบลพะวง อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา เนื้อที่ ๕๖.๗ ตารางวา และโฉนดเลขที่ เล่ม หน้า เลขที่ดิน ตำบลพะวง อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา เนื้อที่ ๕๗ ตารางวา จากนาย ซึ่งประกาศขายอยู่ในโปรแกรมเฟสบุ๊ค จากนั้นผู้ร้องและบิดาผู้เยาว์ได้ตกลงซื้อที่ดินทั้งสองแปลง ในราคาแปลงละ ๒๘๐,๐๐๐ บาท รวมทั้งสิ้นเป็นเงินจำนวน ๕๖๐,๐๐๐ บาท ซึ่งผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์ซื้อไว้ด้วยมีเจตนาจะปลูกบ้านเพื่อพักอาศัย นอกจากนี้ต้องการนำมาเป็นทุนในการประกอบอาชีพและเก็บไว้เป็นมรดกให้แก่บุตรทั้งห้าคน แต่เพื่อความสะดวกทางทะเบียนจึงโอนกรรมสิทธิ์ไว้ในชื่อของผู้เยาว์ซึ่งเป็นบุตรคนโต ต่อมาเมื่อประมาณต้นปี ๒๕๖๕ จึงได้ลงทุนถมที่ดินทั้งสองแปลงเป็นเงินจำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท เพื่อจะนำที่ดินไปปลูกต้นกระท่อมซึ่งยังคงไม่เพียงพอและต้องทำการถมเพิ่ม แต่ระหว่างนั้นเห็นที่ดินซึ่งไม่มีทางเข้าออกและอยู่ด้านหลังติดกับที่ดินทั้งสองแปลงของผู้เยาว์ติดประกาศขาย โดยเจ้าของได้มีการถมที่ดินไว้แล้ว ผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์สนใจจึงได้ไปติดต่อเพื่อขอซื้อที่ดินโฉนดเลขที่ เล่ม หน้า เลขที่ดิน ตำบลพะวง อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลาเนื้อที่ ๑ ไร่ ๑.๑ ตารางวา จากนาย ในราคา ๑,๙๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาเดือนมีนาคม ๒๕๖๕ ได้มีการวางมัดจำไว้จำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเจ้าของที่ดินได้อนุญาตให้เข้าไปทำประโยชน์ในที่ดินได้เลย จากนั้นผู้ร้องจึงได้เข้าไปปลูกต้นกระท่อม โดยซื้อต้นพันธุ์แบบเสียบยอด เนื่องจากปลูกเพียง ๓ เดือน จะสามารถเริ่มเก็บผลผลิตได้ ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๖๕ จึงได้ทำสัญญาซื้อที่ดินจากนาย ปัจจุบันได้ผ่อนชำระเงินค่าที่ดินไปแล้วจำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท จากนั้นเพื่อนได้แนะนำให้ไปติดต่อกับบริษัท จำกัด เพื่อจะขายผลผลิตใบกระท่อม เนื่องจากบริษัทดังกล่าวจะรับซื้อใบกระท่อมแล้วนำไปแปรรูปเป็นสินค้า เช่น เครื่องดื่มชูกำลัง เป็นต้น ต่อมาวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๖๕ จึงได้มีการทำสัญญารับซื้อใบกระท่อมสดกับทางบริษัท โดยในสัญญามีการรับประกันว่าผู้ร้องมีต้นกระท่อมจริงจำนวน ๒๐๐ ต้น และประกันต้นละ ๑๐๐ บาท ซึ่งผู้ร้องจะต้องจ่ายเงินประกันให้ไว้กับบริษัท จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท และบริษัทจะรับซื้อใบกระท่อมสดไม่คิดเกรดจากผู้ร้องในราคากิโลกรัมละ ๒๐๐ บาท ตลอดระยะเวลา ๑๐ ปี โดยตกลง

กันว่า...

กันว่าจะเริ่มส่งผลผลิตให้กับบริษัทครั้งแรกในเดือนมกราคม ๒๕๖๖ โดยไม่ได้กำหนดปริมาณในการจัดส่งแต่อย่างใด จากการนำเงินมาลงทุนซื้อที่ดิน ทำให้ครอบครัวขาดเงินทุนหมุนเวียน จึงได้ตัดสินใจนำที่ดินโฉนดเลขที่ ไปบอกขายฝากกับคนรู้จักและญาติ เนื่องจากไม่ต้องการขายที่ดิน และต้องการซื้อกลับมารวมกับที่ดินที่มีอยู่ซึ่งจะได้เป็นที่ดินแปลงใหญ่เก็บไว้ให้เป็นมรดกของบุตรทั้งห้าคนในอนาคต ทั้งมีแผนที่จะปลูกสร้างบ้านพักอาศัยบนที่ดินดังกล่าวด้วย ต่อมาน้ำเขยตกลงจะรับซื้อฝากไว้ในราคา ๓๐๐,๐๐๐ บาท โดยกำหนดระยะเวลาไถ่ถอนภายใน ๑ ปี ดอกเบี้ยร้อยละ ๒ ต่อเดือน โดยผู้ร้องจะต้องชำระดอกเบี้ยให้น้ำเขย เดือนละ ๖,๐๐๐ บาท โดยผู้จะรับซื้อฝากจะเป็นผู้รับผิดชอบค่าธรรมเนียมและค่าทำนิติกรรมแต่เพียงผู้เดียว แต่เนื่องจากที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้เยาว์จึงยังไม่สามารถดำเนินการได้ จึงต้องมายื่นคำร้องต่อศาลเป็นคดีนี้ ซึ่งหนี้สินที่ผู้ร้องมีอยู่ในปัจจุบันมีค่าธรรมเนียมกระบะ จำนวน ๑๓๐,๐๐๐ บาท โดยต้องผ่อนชำระเดือนละ ๔๘,๐๐๐ บาท ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม ๒๕๖๕ จึงเริ่มเก็บผลผลิตและนำไปสดไปจำหน่าย ปัจจุบันจำหน่ายให้ผู้ซื้อรายย่อยอีกโลกรัมละ ๑๕๐ บาท มีรายได้เดือนละ ๑๐,๐๐๐ - ๑๒,๐๐๐ บาท และคาดว่าเดือนมกราคม ๒๕๖๖ จะสามารถเก็บผลผลิตไปกระท่อมสดให้กับบริษัท เดือนละไม่ต่ำกว่า ๔๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเพียงพอต่อการนำเงินมาชำระหนี้ได้ โดยผู้ร้องประสงค์จะนำเงินที่ได้จากการขายฝากที่ดินของผู้เยาว์จำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท ไปชำระหนี้ค่าที่ดินโฉนดเลขที่ ซึ่งยังคงชำระอยู่ต่อไป

ผู้ร้องเป็นมารดาผู้เยาว์ ประกอบอาชีพสุจริต ไม่มีความประพฤติใดเสียหาย ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย ไม่เป็นบุคคลไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถ และไม่เป็นบุคคลต้องห้ามตามกฎหมายมิให้ทำนิติกรรมแทนผู้เยาว์แต่อย่างใด

นาย ผู้เยาว์ เกิดวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ขณะนี้อายุ ๑๖ ปี พักอาศัยอยู่กับครอบครัวให้ถ้อยคำว่าบิดามารดา ยังคงอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยจดทะเบียนสมรส มีบุตรด้วยกัน ๕ คน โดยผู้เยาว์เป็นบุตรคนโต ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวปกติสุขตามอัตภาพ บิดามารดาร์ักใคร่กันดี ต่อมาเมื่อเดือนกันยายน ๒๕๖๔ บิดามารดาได้ซื้อที่ดินโฉนดเลขที่ เล่ม หน้า เลขที่ดิน ตำบลพะวง อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา เนื้อที่ ๕๗ ตารางวา และต่อมาเดือนมกราคม ๒๕๖๕ บิดามารดาได้ซื้อที่ดินซึ่งอยู่ติดกับแปลงแรก โฉนดเลขที่ เล่ม หน้า เลขที่ดิน ตำบลพะวง อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา เนื้อที่ ๕๖.๗ ตารางวา เพิ่มอีก ๑ แปลง โดยนำมาเป็นต้นทุนในการประกอบอาชีพและเก็บไว้ให้ผู้เยาว์และน้อง ๆ เป็นมรดก แต่เพื่อความสะดวกทางทะเบียนจึงโอนกรรมสิทธิ์ให้เป็นชื่อของผู้เยาว์ แต่เพียงผู้เดียวไว้ก่อน ต่อมาบิดามารดาต้องการหารายได้เสริมด้วยการปลูกต้นกระท่อมเพื่อขายไปกระท่อมสด เนื่องจากปัจจุบันมีบริษัทรับซื้อไปแปรรูป จากนั้นบิดามารดาจึงไปซื้อที่ดินใหม่มาอีก ๑ แปลง เนื้อที่ ๑ ไร่ ๑.๑ ตารางวา ซึ่งอยู่ด้านหลังติดกับที่ดินทั้งสองแปลงของผู้เยาว์ เพื่อจะนำมาปลูกต้นกระท่อม ต่อมาเงินหมุนเวียนภายในครอบครัวไม่เพียงพอ บิดามารดาจึงตัดสินใจที่จะนำที่ดินของผู้เยาว์ โฉนดเลขที่ จำนวน ๑ แปลง ไปขายฝากในราคา ๓๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อนำเงินไปเป็นทุนหมุนเวียนในการประกอบอาชีพ ซึ่งผู้เยาว์ไม่ขัดข้องและเห็นดีด้วย เนื่องจากเดิมที่ดินของผู้เยาว์ บิดามารดาเป็นผู้ซื้อมาด้วยเงินเก็บของทั้งสอง และที่ต้องนำไปขายฝากก็เพื่อนำเงินมาลงทุนในธุรกิจของครอบครัว เพื่อเพิ่มรายได้ในการนำมาเลี้ยงดูครอบครัวต่อไป ซึ่งบิดามารดาบอกว่าผู้เยาว์ต้องประหยัดการใช้จ่ายด้วย โดยบิดามารดาจะให้เงินไปโรงเรียนวันละ ๑๐๐ บาท ซึ่งผู้เยาว์ใช้เป็นค่ารถโดยสารประจำทาง (รถสองแถว) เดินทางไปโรงเรียนไป-กลับวันละ ๒๐ บาท ค่าอาหารและค่าขนมวันละ ๓๐-๕๐ บาท ส่วนเงินที่เหลือจะเก็บสะสมไว้ทุกวัน

นาย บิดาผู้เยาว์ เกิดวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๑๖ ขณะนี้อายุ ๔๙ ปี พักอาศัยอยู่ด้วยกัน ประกอบอาชีพรับจ้างติดตั้งกระจกอลูมิเนียม มีรายได้ไม่แน่นอน ควบคู่กับการดูแลสวนต้นกระถอม โทรศัพท์หมายเลข ให้ถ้อยคำเป็นพยานว่าผู้ร้องกับพยานอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยจดทะเบียนสมรส มีบุตรด้วยกัน ๕ คน ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวปกติสุขตามอัตภาพ แต่ด้วยสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา ทำให้รายได้ของพยานลดลง ประกอบกับมีบุตรหลายคน ผู้ร้องกับพยานจึงปรึกษากันว่าควรจะหารายได้เสริมเพื่อมาเลี้ยงดูครอบครัว และตกลงกันว่าจะปลูกต้นกระถอม เพื่อจำหน่ายใบกระถอมสด ต่อมาจึงได้ไปติดต่อขอซื้อที่ดินจำนวน ๒ แปลง โฉนดเลขที่..... และโฉนดเลขที่ ตำบลพะวง อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา และประสงค์จะเก็บไว้ให้บุตรทั้ง ๕ คน แต่ด้วยบุตรยังเยาว์วัย เพื่อความสะดวกจึงโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินดังกล่าวไว้ในชื่อของผู้เยาว์ซึ่งเป็นบุตรคนโต จากนั้นจึงเข้าไปถมดินเพื่อจะปลูกต้นกระถอม แต่ไปเห็นว่าที่ดินเนื้อที่ ๑ ไร่ ๑.๑ ตารางวา ซึ่งอยู่ด้านหลังติดกับที่ดินของผู้เยาว์เจ้าของติดประกาศขาย และเจ้าของได้ถมที่ดินไว้เรียบร้อยแล้ว แม้จะเป็นที่ดินที่ไม่มีทางเข้าออกก็ตาม แต่ผู้ร้องกับพยานเห็นว่า มีทางเข้าออกโดยผ่านทางที่ดินของผู้เยาว์ได้ จึงได้ติดต่อเจ้าของโดยตกลงจะซื้อขายกัน ในราคา ๑,๙๐๐,๐๐๐ บาท ปัจจุบันชำระหนี้ไปแล้ว ๔๐๐,๐๐๐ บาท จากนั้นเดือนมีนาคม ๒๕๖๕ จึงได้ไปทำการปลูกต้นกระถอม ในที่ดินดังกล่าว ปัจจุบันได้ปลูกต้นกระถอมไปแล้วจำนวน ๒๘๐ ต้น และต่อมาได้ไปติดต่อเพื่อทำการซื้อขาย ใบกระถอมสด กับบริษัท จำกัด เนื่องจากเป็นบริษัทที่ส่งเสริมการปลูกต้นกระถอม และรับซื้อ ใบกระถอมสดเพื่อนำไปแปรรูป และได้ตกลงทำสัญญาซื้อขายในราคากิโลกรัมละ ๒๐๐ บาท ตลอด ๑๐ ปี นับจากวันทำสัญญาโดยไม่กำหนดจำนวน และจะเริ่มส่งผลผลิตครั้งแรกในเดือนมกราคม ๒๕๖๖ ซึ่งผู้ร้องกับพยานมีเจตนาที่จะสร้างอาชีพเพื่อหารายได้มาเลี้ยงดูครอบครัว และการซื้อที่ดินเก็บไว้ในครอบครองนั้น สามารถนำมาลงทุนในการประกอบอาชีพ และเพิ่มมูลค่าในอนาคตด้วย ซึ่งเป็นการสร้างความมั่นคงให้กับครอบครัว พยานจึงเห็นดีด้วยที่จะนำที่ดินของผู้เยาว์ไปขายฝาก เพื่อนำเงินที่ได้ไปชำระหนี้ค่าที่ดินแปลงที่ซื้อ มาลงทุนปลูกพืชกระถอมไว้แล้ว

นาย ผู้จะรับซื้อฝาก เกิดเมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๒๓ ขณะนี้อายุ ๔๒ ปี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท ประกอบอาชีพรับจ้างเป็นที่ปรึกษาให้กับบริษัทที่ทำธุรกิจออนไลน์ มีรายได้เฉลี่ยเดือนละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท พักอาศัยที่บ้านเลขที่ โทรศัพท์หมายเลข ให้ถ้อยคำว่าจะรับซื้อฝากรู้จักกับผู้ร้อง เนื่องจากเป็นญาติกัน ซึ่งผู้จะซื้อฝากมีศักดิ์เป็นน้าเขยของผู้ร้อง ทำให้ผู้ร้องทราบว่าผู้จะรับซื้อฝากทำธุรกิจเกี่ยวกับการประมูลที่ดินที่หลุดจำนองจากสำนักงานบังคับคดี จึงขอความช่วยเหลือให้ช่วยรับซื้อฝากที่ดินโฉนดเลขที่ เล่ม หน้า เลขที่ดิน ตำบลพะวง อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา เนื้อที่ ๕๖.๗ ตารางวา เนื่องจากผู้ร้องต้องการนำเงินไปเป็นทุนในการประกอบอาชีพเพื่อเลี้ยงดูครอบครัว ซึ่งผู้จะรับซื้อฝากได้เดินทางไปดูที่ดินแล้ว และเห็นว่าในที่ดินที่ผู้ร้องซื้อไว้ติดกับแปลงที่จะขายฝาก ได้มีการปลูกต้นกระถอมและสามารถเก็บผลผลิตได้บ้างแล้ว จึงเห็นว่าผู้ร้องคงมีความสามารถที่จะนำเงินมาซื้อที่ดินคืนได้ จึงตกลงจะซื้อฝากที่ดินดังกล่าวในราคา ๓๐๐,๐๐๐ บาท กำหนดระยะเวลาไถ่ถอนภายใน ๑ ปี ซึ่งได้มีการพูดคุยกันว่าหากภายใน ๑ ปี ผู้ร้องไม่สามารถนำเงินมาไถ่ถอนที่ดินกลับคืนไปได้ ให้แจ้งผู้จะซื้อฝากล่วงหน้าเพื่อทำการขยายระยะเวลาไถ่ถอนต่อไปอีก

๒. ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับทรัพย์สินของผู้เยาว์

ที่ดินที่ผู้ร้องขอทำนิติกรรมแทนผู้เยาว์ในคดีนี้ คือโฉนดเลขที่ เล่ม หน้า เลขที่ดิน ตำบลพะวง อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา เนื้อที่ ๕๖.๗ ตารางวา ซึ่งผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์ได้ซื้อมาในราคา ๒๘๐,๐๐๐ บาท โดยตั้งใจว่าจะซื้อไว้ให้กับบุตรทั้งห้าคน แต่เพื่อความสะดวกทางทะเบียน จึงได้โอน

กรรมสิทธิ์...

กรรมสิทธิ์ที่ดินดังกล่าวเป็นชื่อผู้เยาว์แต่เพียงผู้เดียว ต่อมาผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์ได้นำเงินไปลงทุนทำธุรกิจด้วยการซื้อที่ดิน เนื้อที่ ๑ ไร่ ๑.๑ ตารางวา ซึ่งอยู่ด้านหลังติดกับที่ดินของผู้เยาว์ เพื่อปลูกต้นกระท่อมและจำหน่ายใบสดให้กับผู้ซื้อรายย่อยและบริษัท จำกัด ทำให้เงินหมุนเวียนในครอบครัวไม่เพียงพอ จึงประสงค์จะนำที่ดินซึ่งมีชื่อผู้เยาว์เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ ไปขายฝากในราคา ๓๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อนำเงินไปชำระหนี้ค่าที่ดินแปลงที่ซื้อใหม่และปลูกพืชกระท่อมไว้แล้ว นอกจากนี้ผู้เยาว์ยังมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินโฉนดเลขที่ เล่ม หน้า เลขที่ดิน ตำบลพะวง อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา เนื้อที่ ๕๗ ตารางวา อีกจำนวน ๑ แปลง ซึ่งที่ดินอยู่ติดกับที่ดินแปลงที่จะทำนิติกรรมในคดีนี้และติดกับที่ดินที่ปลูกพืชกระท่อมไว้แล้ว

สำนักงานที่ดินจังหวัดสงขลา สาขาหาดใหญ่ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ รับรองราคาประเมินที่ดิน สำหรับใช้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมในการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมสำหรับที่ดินโฉนดเลขที่ เล่ม หน้า เลขที่ดิน ตำบลพะวง อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา เนื้อที่ ๕๖.๗ ตารางวา ว่ามีราคาประเมินตารางวาละ ๗๕๐ บาท รวมทั้งแปลงมีราคาประเมิน ๔๒,๕๒๕ บาท

จากการสืบเสาะดูสภาพที่ดินตามโฉนดเลขที่ เล่ม หน้า เลขที่ดิน ตำบลพะวง อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา ซึ่งเป็นที่ดินที่ผู้ร้องขอทำนิติกรรมขายฝากแทนผู้เยาว์ในคดีนี้เดินทางจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด ไปตามถนนกาญจนวนิช ผ่านโรงเรียนบ้านน้ำกระจ่าย ถึงสามแยกท่าข้าม ตำบลพะวง อำเภอเมืองสงขลา เลี้ยวซ้ายไปตามถนนลาดยางประมาณ ๓ กิโลเมตร ถึงซอยมณีสวัสดิ์ เลี้ยวซ้ายเข้าไปตามถนนคอนกรีต ประมาณ ๗๐๐ เมตร จนสุดถนนคอนกรีตจึงเลี้ยวซ้ายเข้าซอยไม่มีชื่อไปตามถนนดินลูกรังประมาณ ๑๐๐ เมตร ที่ดินจะอยู่ทางขวามือ ลักษณะที่ดินเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ซึ่งที่ดินมีอาณาเขตดังนี้

ทิศเหนือ ติดกับที่ดินซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้เยาว์ โฉนดเลขที่ เล่ม หน้า เลขที่ดิน ตำบลพะวง อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา

ทิศใต้ ติดกับที่ดินของผู้อื่น

ทิศตะวันออก ติดกับที่ดินของนาย ซึ่งผู้ร้องได้ทำสัญญาซื้อขายที่ดินแล้ว อยู่ระหว่างผ่อนชำระค่าที่ดิน และได้เข้าไปทำประโยชน์ปลูกต้นพืชกระท่อมไว้แล้ว

ทิศตะวันตก ติดกับถนนดินลูกรัง (ทางสาธารณประโยชน์)

ที่ดินแปลงที่จะขายฝากปัจจุบันมีต้นกระท่อมปลูกอยู่ประมาณ ๑๐ ต้น และมีขนำปลูกสร้างด้วยไม้จำนวน ๑ หลัง ไว้สำหรับผู้เยาว์มาพักขณะมาดูแลสวนต้นกระท่อม ซึ่งที่ดินอยู่ต่ำกว่าถนนขณะนี้ฝนฤดูฝนจึงมีน้ำท่วมขังอยู่ จากการสอบถามบุคคลในละแวกใกล้เคียง เดิมที่ดินผู้เยาว์และที่ดินละแวกใกล้เคียงเป็นที่นา แต่ต่อมาได้มีการนำมาจัดสรรแบ่งขายเป็นห้อง ขนาดกว้าง ๕ เมตร ยาว ๒๐ เมตร จำหน่ายในราคาห้องละ ๑๔๐,๐๐๐ - ๑๕๐,๐๐๐ บาท แต่เมื่อถมที่แล้วจะจำหน่ายกัน ในราคาห้องละ ๒๕๐,๐๐๐ - ๒๘๐,๐๐๐ บาท ราคาจะขึ้นอยู่กับสภาพที่ดินและทำเลที่ตั้งของที่ดิน จากการสอบถามเพื่อนบ้านในละแวกใกล้เคียง พบว่าราคาซื้อขายฝากปัจจุบันของที่ดินบริเวณใกล้เคียงสูงกว่าราคาในท้องตลาด และมีราคาใกล้เคียงกับราคาขายฝากของที่ดินแปลงที่จะทำนิติกรรมขายฝากแปลงนี้

๓. ความเห็น

เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด พิจารณาแล้วเห็นว่า

๑. ผู้ร้องเป็นมารดาผู้เยาว์และให้การอุปการะเลี้ยงดู ให้ความรักความอบอุ่น ตลอดจนส่งเสียให้ผู้เยาว์ได้รับการศึกษาเล่าเรียนด้วยดีตลอดมา ผู้ร้องไม่มีความประพฤติเสียหาย ประกอบอาชีพสุจริต มีเจตนาที่จะสร้างอาชีพเพื่อหารายได้มาเลี้ยงดูครอบครัว และไม่เป็นบุคคลต้องห้ามมิให้กระทำนิติกรรมแทนผู้เยาว์ จึงไม่มีเหตุเคลือบแคลงสงสัยในความไม่สุจริตของผู้ร้อง และน่าเชื่อว่าผู้ร้องจะจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์ด้วยความสุจริต และระมัดระวังอย่างเช่นวิญญูชนพึงปฏิบัติ

๒. ผู้ร้องประสงค์จะขายผากที่ดินของผู้เยาว์แปลงดังกล่าวให้แก่ผู้รับซื้อผาก ราคา ๓๐๐,๐๐๐ บาท กำหนดระยะเวลาไถ่ถอนภายใน ๑ ปี ซึ่งเป็นราคาที่สูงกว่าราคาประเมินของทางราชการ ดอกเบี้ยร้อยละ ๒ ต่อเดือน โดยผู้ร้องจะต้องชำระดอกเบี้ยให้เดือนละ ๖,๐๐๐ บาท และภายหลังจากทำนิติกรรมขายผากที่ดินดังกล่าวแล้ว ผู้ร้องจะนำเงินที่ได้ไปชำระหนี้จากการซื้อที่ดินโฉนดเลขที่ เล่ม หน้า เลขที่ดิน ตำบลพะวง อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา เนื้อที่ ๑ ไร่ ๑.๑ ตารางวา ซึ่งอยู่ติดกับที่ดินของผู้เยาว์ และมีเนื้อที่มากกว่า โดยมีเจตนาที่ดินแปลงที่ซื้อมาใหม่ทำสวนกระถอมเพื่อจำหน่ายใบกระถอมสด เพื่อเป็นช่องทางในการหารายได้มาเลี้ยงดูครอบครัว ซึ่งผู้ร้องและบิดาผู้เยาว์ได้ลงทุนปลูกต้นกระถอมลงบนที่ดินแปลงที่ซื้อใหม่แล้ว ปัจจุบันสามารถเก็บผลผลิตให้กับผู้ค้ารายย่อยได้แล้ว จำหน่ายให้ผู้ค้ารายย่อย กิโลกรัมละ ๑๕๐ บาท มีรายได้เดือนละประมาณ ๑๐,๐๐๐ - ๑๒,๐๐๐ บาท และยังได้ทำสัญญาขายใบกระถอมไว้กับบริษัท จำกัด ซึ่งบริษัทจะรับซื้อใบกระถอมสดไม่คัดเกรดจากผู้ร้องในราคา กิโลกรัมละ ๒๐๐ บาท ตลอดระยะเวลา ๑๐ ปี โดยตกลงกันว่าจะเริ่มส่งผลผลิตให้กับบริษัทครั้งแรกในเดือนมกราคม ๒๕๖๖ โดยจะสามารถเก็บผลผลิตใบกระถอมสดได้เดือนละ ๒ ครั้ง ครั้งละไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ กิโลกรัม จึงคาดว่าจะมีรายได้จากการจำหน่ายใบกระถอมสดให้กับบริษัท เดือนละไม่ต่ำกว่า ๔๐,๐๐๐ บาท ผู้ร้องมีหนี้สินในปัจจุบันเพียง ค่ารถยนต์กระบะ จำนวน ๑๓๐,๐๐๐ บาท โดยผ่อนชำระเดือนละ ๔๘,๐๐๐ บาท ซึ่งผู้ร้องเชื่อมั่นว่าจะสามารถนำเงินมาไถ่ถอนที่ดินของผู้เยาว์ได้ และเมื่อไถ่ถอนที่ดินผู้เยาว์คืนมาได้แล้ว จะทำให้ครอบครัวมีที่ดินเนื้อที่เพิ่มมากขึ้นเป็นแปลงใหญ่ ในระยะยาวที่ดินย่อมมีประโยชน์ในการใช้สอยและมีมูลค่าเพิ่มขึ้นด้วย และตกทอดเป็นมรดกให้กับผู้เยาว์ต่อไปในภายภาคหน้า จึงไม่ทำให้ผู้เยาว์เสียเปรียบหรือเสียผลประโยชน์จากการทำนิติกรรมแต่อย่างใด

๓. ผู้เยาว์ซึ่งเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดิน มีอายุและการศึกษาพอสมควร ได้ให้ความยินยอมและเห็นชอบด้วยแล้ว

()
พนักงานคุมประพฤติผู้สืบเสาะข้อเท็จจริง

()
ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

· กรณียขอให้ศาลสั่ง ·
ให้เป็นคนไร้ความสามารถ
และตั้งผู้อนุบาล ·

ตัวอย่างรายงานแสดงข้อเท็จจริง
กรณีขอให้ศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ

รายงานแสดงข้อเท็จจริง
เกี่ยวกับคดีครอบครัวที่ผู้เยาว์
มีผลประโยชน์หรือส่วนได้เสีย
รายงานที่...../.....

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

..... สิงหาคม ๒๕...

ข้าพเจ้าขอรายงานแสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้ร้อง ผู้เยาว์ และความเห็นตามความในมาตรา ๓๖ (๗) มาตรา ๑๖๗ และมาตรา ๑๖๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ ในคดีครอบครัวหมายเลขดำที่ ของศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด เรื่อง นาง ผู้ร้อง ร้องขอให้ศาลมีคำสั่งว่านางสาว ผู้เยาว์ เป็นคนไร้ความสามารถและให้อยู่ในความอนุบาลของผู้ร้อง ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

๑. ฐานะและความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร้องกับผู้เยาว์

นาง ผู้ร้อง เกิดเมื่อวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๑๕ อายุ ๕๐ ปีเศษ (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน เลขประจำตัวประชาชน วันออกบัตร ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗ วันบัตรหมดอายุ ๗ มีนาคม ๒๕๖๖) เชื้อชาติไทย สัญชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ เป็นบุตรคนที่ ๓ ในจำนวนบุตรทั้งหมด ๑๑ คน ของ นาย อายุ ๗๘ ปี กับนาง อายุ ๗๖ ปี บิดาพิการมาแล้ว ๖ เดือน เนื่องจากหกล้มกระดุกพุนเอนหัก เดินไม่ได้ ขณะนี้บิดาอยู่ในความดูแลของนาง พี่ร่วมบิดามารดาผู้ร้อง ที่บ้านเลขที่ ส่วนมารดาพักอาศัยอยู่กับนาง น้องร่วมบิดามารดาผู้ร้อง ที่บ้านเลขที่ ผู้ร้องจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ปัจจุบันประกอบอาชีพรับจ้างร้อยพวงมาลัยและขายพวงมาลัย ได้ค่าจ้างวันละ ๒๐๐ - ๓๐๐ บาท แต่ไม่มีรายได้มาเป็นเวลากว่า ๑๐ เดือนแล้ว เพราะต้องดูแลนางสาว ผู้เยาว์ในคดีนี้ ขณะนี้ผู้ร้องพักอาศัยอยู่ที่บ้านของตนเอง เลขที่ ผู้ร้องไม่เคยมีครอบครัวและไม่เคยมีบุตรมาก่อน

เมื่อปี พ.ศ.๒๕๔๒ ผู้ร้องกับนาย อายุ ๕๓ ปี บิดาผู้เยาว์ ได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยจดทะเบียนสมรส (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาใบสำคัญการสมรส เลขทะเบียนที่ ออกให้ ณ สำนักทะเบียนอำเภอเมืองพัทลุง จังหวัดพัทลุง เมื่อวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๔๒) ระหว่างนั้นผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์พักอาศัยอยู่ด้วยกัน ที่บ้านของบิดาผู้เยาว์ เลขที่ ผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์มีบุตรด้วยกัน ๒ คน ได้แก่

๑.นางสาว อายุ ๒๖ ปี พี่ผู้เยาว์ จบการศึกษาระดับปริญญาตรี สถานภาพโสด เคยประกอบอาชีพรับจ้างขายสินค้าเบ็ดเตล็ด ขณะนี้ว่างงานมาแล้วกว่า ๑๐ เดือน เนื่องจากลาออกมาช่วยดูแลผู้เยาว์ ขณะนี้พี่ผู้เยาว์พักอาศัยอยู่กับผู้ร้อง บิดาผู้เยาว์ และผู้เยาว์ ที่บ้านเลขที่

๒.นางสาว ผู้เยาว์ในคดีนี้ซึ่งเป็นบุคคลวิกลจริต(ผู้ป่วยติดเตียง) มีชื่อเล่นว่า เกิดเมื่อ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ อายุ ๑๘ ปีเศษ (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาสูติบัตร แบบ ท.ร.๑ เลขประจำตัวประชาชน ออกให้ ณ สำนักทะเบียนท้องถิ่นเทศบาลนครหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา แจ้งการเกิดเมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗) สถานภาพโสด ไม่มีคู่ครอง ไม่มีบุตร จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ เป็นผู้พิการประเภท ๓ (ทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย) เคลื่อนไหวร่างกายตามปกติไม่ได้ ร่างกายซิกขวยยับไม่ได้ พุดจาไม่ได้ เป็นผู้ป่วย

ติดเตียง...

ติดเตียง เสียเงินค่าใช้จ่ายในการดูแลผู้เยาว์ เดือนละประมาณ ๕,๐๐๐ บาท (ค่าผ้าอ้อมผู้ใหญ่ และค่ายารักษา) ขณะนี้ผู้เยาว์อยู่ในความดูแลของผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์ ที่บ้านเลขที่

เมื่อ ๒๐ ปีที่ผ่านมา ผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์ ได้ย้ายมาพักอาศัยอยู่ด้วยกัน ที่บ้านของตนเอง เลขที่ เรื่อยมาจนปัจจุบัน ผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์ช่วยเหลือกันประกอบอาชีพหาเงินมาจุนเจือครอบครัวด้วยดี โดยบิดาผู้เยาว์ประกอบอาชีพรับจ้างปลูกผักอยู่ที่จังหวัดพัทลุง มีรายได้วันละประมาณ ๔๐๐ บาท และมีรายได้จากการรับจ้างทั่วไปอีก ครั้งละ ๒๐๐-๔๐๐ บาท แต่ไม่ได้เป็นประจำ ระหว่างอยู่ที่จังหวัดพัทลุงบิดาผู้เยาว์พักอาศัยอยู่ที่บ้านของตนเอง เลขที่ บิดาผู้เยาว์จะเดินทางมาหาครอบครัวที่จังหวัดสงขลาเป็นประจำเดือนละ ๑-๒ ครั้ง

๒. สาเหตุที่ต้องให้ศาลสั่งให้ผู้เยาว์เป็นคนไร้ความสามารถ

เมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๔ ผู้เยาว์ซึ่งขณะนั้นกำลังศึกษาอยู่ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๒ ที่วิทยาลัย ได้ขับซิ่งจักรยานยนต์เดินทางออกจากบ้านไปทำธุระ แล้วไปประสบอุบัติเหตุเฉี่ยวชนกับรถยนต์กระบะบรรทุกวัสดุก่อสร้าง (ปรากฏหลักฐานตามสำเนารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี สถานีตำรวจภูธรเมืองสงขลา ข้อที่ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๔ เวลา ๑๒.๓๗ น.) ถูกส่งตัวไปเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา สมอของ ผู้เยาว์กระแทกกระเทือน แขนหัก ขาหัก กระดูกก้นกบหัก และมีน้ำในช่องท้อง ต้องผ่าตัดหน้าท้อง รักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลสงขลา เป็นเวลา ๑ เดือนเศษ แพทย์แจ้งว่า ผู้เยาว์ได้รับกระแทกกระเทือนที่สมอง เคลื่อนไหวร่างกายได้แค่บางส่วน พูดจาไม่ได้ นอนพิการติดเตียง และอนุญาตให้นำตัวผู้เยาว์กลับมาดูแลที่บ้านได้ (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาใบรับรองแพทย์โรงพยาบาลสงขลา เลขที่ ออกให้เมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๖๔) ตั้งแต่นั้นมาผู้เยาว์ก็กลายเป็นผู้ป่วยติดเตียง พิกการช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ประกอบกิจวัตรไม่ได้ เคลื่อนไหวร่างกายได้แค่บางส่วน (เคลื่อนไหวได้แค่มือซ้ายและขาซ้าย) เดินไม่ได้ พูดจาไม่ได้ รับทราบการพูดจาได้บ้าง โดยจะตอบโต้ด้วยการกระพริบตาและยกมือข้างซ้ายโต้ตอบ ผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์และผู้เยาว์จึงหยุดประกอบอาชีพ และช่วยกันดูแลผู้เยาว์เรื่อยมา ผู้เยาว์ยังคงต้องพบแพทย์อยู่เป็นระยะ โดยผู้ร้องพาผู้เยาว์ไปพบแพทย์ที่โรงพยาบาลหาดใหญ่ อำเภอกว๊านใหญ่ จังหวัดสงขลา (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาใบรับรองแพทย์โรงพยาบาลหาดใหญ่ ออกให้เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๕) ผู้ร้องได้ดำเนินการติดต่อขึ้นทะเบียนคนพิการให้ผู้เยาว์ และผู้เยาว์ได้รับบัตรคนพิการประเภท ๓ (ทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย) โดยได้รับบัตรประจำตัวผู้พิการ เมื่อวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๖๕ (ปรากฏหลักฐานตามสำเนาบัตรประจำตัวคนพิการ เลขประจำตัวประชาชน ประเภทความพิการ ๓ วันออกบัตร ๒๙ เมษายน ๒๕๖๕ วันบัตรหมดอายุ ๒๘ เมษายน ๒๕๗๓) โดยจะได้รับเงินช่วยเหลือสงเคราะห์คนพิการจากทางราชการ เดือนละ ๘๐๐ บาท นอกจากนี้ผู้เยาว์ยังได้รับเงินประกันอุบัติเหตุจากบริษัท ที่ได้ทำประกันอุบัติเหตุแบบกลุ่มกับทางโรงเรียน รวมเป็นเงินจำนวน ๔๘,๐๐๐ บาท (สี่หมื่นแปดพันบาทถ้วน) ซึ่งได้ออนเงินเข้าบัญชีธนาคารกรุงไทย เลขบัญชี..... ชื่อบัญชีนางสาว และผู้เยาว์ได้รับเงินช่วยเหลือสงเคราะห์จากกระทรวงยุติธรรม อีกจำนวน ๑๘๙,๙๑๓.๗๕ บาท (หนึ่งแสนแปดหมื่นเก้าพันเก้าร้อยสิบสามบาทเจ็ดสิบห้าสตางค์) โดยได้ออนเงินเข้าบัญชีธนาคารกรุงไทย เลขบัญชี ชื่อบัญชีนางสาว แต่เมื่อผู้ร้องไปติดต่อขอถอนเงินจากธนาคารดังกล่าว ปรากฏว่ามีข้อขัดข้องไม่สามารถดำเนินการถอนเงินดังกล่าวได้ เนื่องจากผู้เยาว์ไม่สามารถลงลายชื่อถอนเงินได้ เจ้าหน้าที่ธนาคารจึงแนะนำให้ผู้ร้องยื่นคำร้องเป็นผู้อนุบาลผู้เยาว์ต่อศาล และขอให้ศาลมีคำสั่งแต่งตั้งผู้ร้องเป็นผู้อนุบาลผู้เยาว์ เพื่อจัดการเรื่องต่าง ๆ แทนผู้เยาว์ ผู้ร้องจึงปรึกษานายความแล้วยื่นคำร้องต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด เป็นคดีนี้ เพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้เยาว์เป็นคนไร้ความสามารถ และมีคำสั่งแต่งตั้งผู้ร้องเป็นผู้อนุบาลของผู้เยาว์ เพื่อผู้ร้องจะได้ดำเนินการใด ๆ แทนผู้เยาว์ต่อไป

ผู้ร้อง...

ผู้ร้องมีความสัมพันธ์เป็นมารดาของผู้เยาว์ ผู้ร้องไม่เป็นบุคคลล้มละลาย ไม่เป็นคนไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถ

นาย อายุ ๕๓ ปี บิดาผู้เยาว์ ให้ถ้อยคำเป็นพยาน พยานประกอบอาชีพรับจ้างปลูกผัก ที่จังหวัดพัทลุง ได้ค่าจ้างวันละ ๓๐๐-๔๐๐ บาท แต่ขาดรายได้มาแล้ว ๑๐ เดือน เพราะต้องช่วยเหลือดูแล ผู้เยาว์ พักอาศัยอยู่กับผู้ร้อง ผู้เยาว์ และพี่ผู้เยาว์ ที่บ้านเลขที่ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๒ พยานกับนาง ผู้ร้องซึ่งเป็นมารดาผู้เยาว์ได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยจดทะเบียนสมรส ระหว่างนั้นพยานกับผู้ร้องพัก อาศัยอยู่ด้วยกันที่จังหวัดพัทลุง ต่อมาเมื่อ ๒๐ ปีที่ผ่านมา มารดาผู้เยาว์ได้ย้ายมาพักอาศัยและประกอบอาชีพ ที่จังหวัดสงขลา ส่วนพยานยังคงพักอาศัยและประกอบอาชีพอยู่ที่จังหวัดพัทลุง พยานจะเดินทางไปหา ครอบครัวที่จังหวัดสงขลาเป็นประจำ พยานกับผู้ร้องมีบุตรด้วยกัน ๒ คน ได้แก่

๑.นางสาว อายุ ๒๖ ปี พี่ผู้เยาว์

๒.นางสาว อายุ ๑๘ ปี ผู้เยาว์ในคดีนี้

เมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๔ ผู้เยาว์ขับซิ่งรถจักรยานยนต์ออกจากบ้านไปทำธุระ แล้วประสบอุบัติเหตุ เฉี่ยวชนกับรถยนต์กระบะ ถูกส่งตัวไปเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลสงขลา เป็นเวลา ๑ เดือนเศษ แพทย์แจ้ง ว่าผู้เยาว์ได้รับกระแทกกระเทือนที่สมอง ผู้เยาว์เป็นผู้ป่วยติดเตียง พุดจาไม่ได้ เคลื่อนไหวร่างกายซิกซายได้บ้าง แต่ซิกขาเคลื่อนไหวไม่ได้ เดินไม่ได้ ไม่สามารถประกอบกิจวัตรหรือช่วยเหลือตนเองได้ ผู้เยาว์ต้องอาศัยผู้ร้อง พยาน และพี่ผู้เยาว์ช่วยเหลือดูแลตลอดเวลา ขณะนี้ผู้เยาว์ได้ขึ้นทะเบียนเป็นคนพิการประเภท ๓ ซึ่งได้รับเงิน ช่วยเหลือจากทางราชการทุกเดือน และผู้เยาว์ได้รับเงินจากประกันอุบัติเหตุและเงินช่วยเหลือจากหน่วยงาน กระทรวงยุติธรรมอีก โดยได้ออนเงินเข้าบัญชีธนาคารกรุงไทย ชื่อบัญชีนางสาว แต่มีข้อขัดข้องไม่สามารถ เบิกถอนมาใช้จ่ายได้ เพราะผู้เยาว์ไม่สามารถเขียนหนังสือลงลายมือชื่อได้ ผู้ร้องจึงติดต่อทนายความแล้วยื่น คำร้องเป็นคดีนี้ ผู้เยาว์อยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของพยานกับผู้ร้องอยู่แล้ว ผู้ร้องจึงเหมาะสมที่จะเป็น ผู้อนุบาลผู้เยาว์ ในการนี้พยานให้ความยินยอมในการที่ผู้ร้องร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้เยาว์เป็นคน ไร้ความสามารถและให้อยู่ในความอนุบาลของผู้ร้อง (ปรากฏหลักฐานตามหนังสือให้ความยินยอม ฉบับลง วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๖๕)

พนักงานคุมประพฤติได้ไปสืบเสาะและพบนางสาว ผู้เยาว์ ที่บ้านเลขที่ พบว่าผู้เยาว์ พิกการ เป็นผู้ป่วยติดเตียง เดินไม่ได้ พุดจาไม่ได้ ประกอบกิจวัตรด้วยตนเองไม่ได้ แต่ยังสามารถยินเสียงรับรู้ ความหมายของเสียงพูดได้ จะโต้ตอบด้วยการกระพริบตาและยกแขนซ้าย (ซุนีวโป้ง) ผู้เยาว์เคลื่อนไหวร่างกาย ได้เล็กน้อย เพียงแค่ยกแขนซ้าย และส่ายศีรษะได้บ้าง ผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์เป็นผู้อุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์เรื่อยมา จากการสอบถามเพื่อนบ้านในละแวกบ้าน ทราบว่า หลังจากผู้เยาว์ประสบอุบัติเหตุ ผู้เยาว์ก็พิกการ เป็นผู้ป่วย ติดเตียง ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ ผู้ร้องกับบิดาผู้เยาว์เป็นผู้อุปการะดูแลผู้เยาว์เรื่อยมา และผู้ร้องได้กู้ยืมเงินเพื่อน บ้านเพื่อนำไปชำระค่าใช้จ่ายในการรักษาผู้เยาว์ และขณะนี้ได้รับเงินช่วยเหลือจากประกันอุบัติเหตุและเงิน ช่วยเหลือสงเคราะห์จากหน่วยงานราชการมาแล้ว โดยได้ออนเงินเข้าบัญชีธนาคารของผู้เยาว์ แต่ไม่สามารถ เบิกถอนเงินได้ เพราะผู้เยาว์ไม่สามารถลงลายมือชื่อเพื่อถอนเงินได้

๓. ความเห็น

เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้เยาว์ประสบอุบัติเหตุร่างกายพิกการและเป็นผู้ป่วยติดเตียง พุดจาไม่ได้ ขาดความรู้สึกรู้สึก ประกอบกิจวัตรและช่วยเหลือตนเองไม่ได้ มารดาผู้เยาว์ต้องดูแลเรื่อยมา ผู้ร้องได้ดำเนินการ

ติดต่อ...

ติดต่อขึ้นทะเบียนคนพิการให้ผู้เยาว์และผู้เยาว์ได้รับบัตรคนพิการประเภท ๓ (ทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย) มีหลักฐานแสดงความสามารถเป็นสำเนาบัตรประจำตัวคนพิการ เลขประจำตัวประชาชน
ประเภทความพิการ ๓ และยังได้รับเงินช่วยเหลือสงเคราะห์คนพิการจากทางราชการเดือนละ ๘๐๐ บาท
ถือว่าความพิการมีเหตุผลเพียงพอ ที่จะถือว่าผู้เยาว์เป็นบุคคลวิกลจริตที่ศาลจะสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ
และจำเป็นต้องจัดให้อยู่ในความอนุบาลของผู้ร้องซึ่งเป็นมารดาที่เป็นผู้ใช้อำนาจปกครองผู้เยาว์ ตามประมวล
กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๑๕๖๙ ในการนี้บิดาผู้เยาว์ในฐานะผู้ใช้อำนาจปกครอง
ผู้เยาว์ร่วมกับผู้ร้องได้ยินยอมเห็นชอบด้วยแล้ว

()

พนักงานคุมประพฤติผู้สืบเสาะข้อเท็จจริง

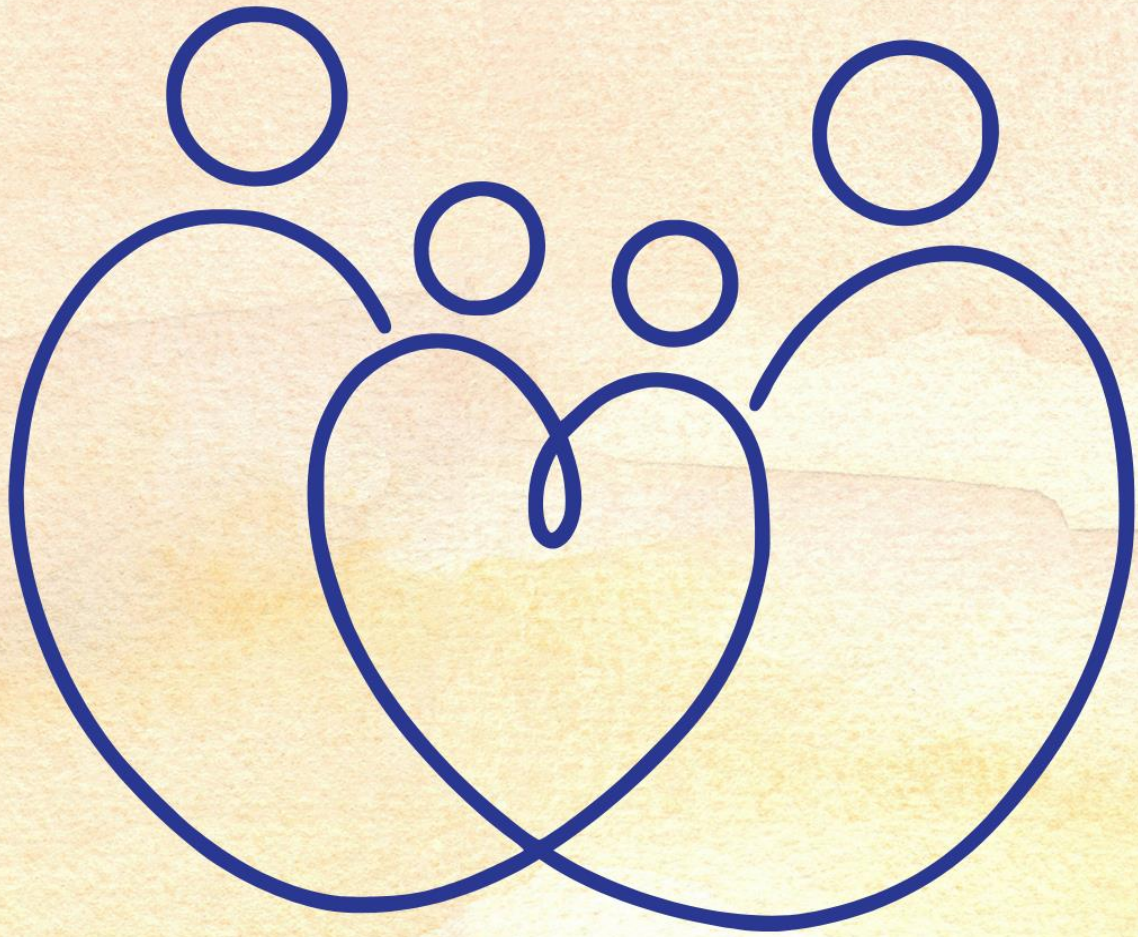
()

ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....

คณะผู้จัดทำตัวอย่างการเขียนรายงานแสดงข้อเท็จจริงคดีครอบครัว

นายณภสินธุ์ นาชัยพลอย
นางสาวทัศนวรรณ สุมาลัย
นางสาวสรลรัศย์ เชื้อเมืองพานกุล
นายวิทวัส เหล็กดี
นางสาวมานิชา หาญนิโรจน์รัมย์
นางสาวจุฑามาศ ธรรมขันติพงศ์
นางสาววชรพร จันทรฉลอง
นางสาวเกตุญาณี นุ่มจันทร์
นางสาววิชาดา ใจงาม

ผู้ตรวจราชการกรม
หัวหน้ากลุ่มพัฒนาระบบงานคดี
พนักงานคุมประพฤติชำนาญการ
พนักงานคุมประพฤติปฏิบัติการ
พนักงานคุมประพฤติปฏิบัติการ
พนักงานคุมประพฤติปฏิบัติการ
พนักงานคุมประพฤติปฏิบัติการ
พนักงานคุมประพฤติ
นักวิเคราะห์นโยบายและแผน

Department of Juvenile Observation and Protection